

Thương Ân

Contents

Thương Ân	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	19
6. Chương 6	27
7. Chương 7	36
8. Chương 8	38
9. Chương 9	41
10. Chương 10	43
11. Chương 11	45
12. Chương 12	54
13. Chương 13	63
14. Chương 14	72
15. Chương 15	78
16. Chương 16: Chương Cuối	85

Thương Ân

Giới thiệu

Nàng là con gái của Mộc Tướng Quân, xinh đẹp, giỏi giang và cũng rất lì lợm. Nàng rất yêu hấn và n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-an>

1. Chương 1: Mở Đầu

Gió lạnh vẫn tiếp tục thổi, cơn mưa phùn rả rích, sấm chớp chợt lóe rồi lại xẹt ngang qua bầu trời, tiếng sấm ầm ầm vẫn không ngớt bên tai, lúc này những con đường trở nên mù mịt.

Mặt đường giờ đầy bùn lầy, khiến cho bước đi của con người rất khó khăn, chỉ cần không chú ý có thể chú ý có thể sa hố trượt chân té ngã ngay lập tức.

Côn trùng im lặng ẩn mình dưới tán lá xanh, trong rừng, chim chóc cũng trốn ở trên cây, dùng cành lá che thân, đồng thời các loài động vật cũng co rúm giữa bụi cây, chờ đợi trận mưa to này sớm ngừng.

Trong không gian tối tăm này chỉ nghe rõ tiếng nước mưa rơi tí tách, bao trùm lên nó là sự nguy hiểm làm con người ta sợ hãi.

Phía trước tối đen như mực, đưa tay ra không thấy được năm ngón, những cành khô lay động theo gió phát ra tiếng va chạm khiến người ta run sợ.

Bỗng chốc, một tiếng kêu phá vỡ không gian tĩnh mịch nơi đây, trên cây, lũ chim không biết vì lý do gì mà bay tán loạn, khiến cho không khí trong rừng càng trở nên u ám.

Những tiếng xé gió thỉnh thoảng lại vang lên, cành lá theo gió càng lay động mạnh, tiếng xào xạc chẳng khác nào muốn đuổi người khỏi nơi đây, khắp nơi tràn ngập sương mù càng khiến nơi đây trở nên đáng sợ.

Trong đám sương mù này thấp thoáng bóng người di chuyển, giống người lại không phải là người, khó có thể dung từ ngữ diễn tả cảm giác kinh hoàng tột độ lúc bấy giờ.

Đến cuối bìa rừng vẫn là không khí lạnh băng, khiến người ta không nhất chính là cuối rừng lại có một vực sâu giáp với biển.

Phía chân trời âm u, từng trận gió mạnh thổi ào ạt, các con sóng cuộn trào mãnh liệt lần lượt thi nhau vỗ vào vách núi khiến bọt biển vỡ tung, một lần lại một lần chẳng khác nào mong muốn được chạm đến bầu trời, càng vỗ lại càng cao.

Những con sóng liên tục va vào vách đá khiến con đường trở nên ướt nhẹp, chỉ cần bước nhẹ trên con đường này cũng dễ dàng để lại dấu chân.

Trong sương mù bao phủ dày đặc cả núi rừng, có bước chân lão đạo đang bước thật chậm, một bóng dáng bé nhỏ dần xuất hiện, tiếng bước chân cũng trở nên rõ ràng.

Lúc đầu còn tưởng rằng ma quỷ nào đó, cho đến lúc bóng người kia đi ra khỏi rừng cây hướng về phía vách đá đi tới, hình ảnh một cô gái cuối cùng cũng hiện ra rõ rệt.

Đôi gò má tái nhợt, cặp mắt vẫn còn ướt nước mắt ẩn chứa sự tuyệt vọng, cô gái bước những bước chân siêu vẹo mặc trên mình bộ đồ cưới (giá y) màu đỏ thắm dính đầy bùn đất, thân thể mỏng manh yếu đuối giống như có thể gãy xiêu bất cứ lúc nào, sợi tóc đen nhánh tán loạn trên mặt, nét mặt hiện rõ vẻ tiều tụy.

Từng trận gió lạnh buốt liên tiếp thổi tới, nàng vẫn tiếp tục đi về phía sườn đồi, bởi vì trái tim đã chết, đau đớn, tuyệt vọng, dường như chẳng nhìn thấy cảnh vật xung quanh, đến cả những âm thanh hỗn tạp cũng không nghe thấy.

Thân thể yếu đuối đứng thẳng trên vách núi, vẻ mặt nàng bi thương thảm thiết, đôi mắt đầm lệ ngăm nhìn biển rộng.

Nàng nhìn biển rộng không có điểm dừng, nó xa đến khiến nàng vươn tay cũng không chạm tới chân trời phía xa kia, nước mắt chảy không ngừng, đau lòng đến tột cùng.

“ Nhạc ca ca.....”

Nước mắt không biết đã chảy bao nhiêu ngày, hai mắt nàng hằn lên tia máu, bờ môi với vết máu chói mắt khô run rẩy, trong lòng nàng đang ẩn nhẫn nỗi thống khổ bị đất.

“ Nhạc ca ca.....”

Lòng của nàng thật đau, cổ họng giống như bị bóp chặt, mỗi một lần thở đối với nàng cũng trở nên khó khăn.

Không còn thấy người, nàng cũng không còn được thấy hân nữa.....

Bất lực quỳ trên đồng bùn sinh, nàng tuyệt vọng nhìn về nơi xa.

Nàng không phải con chim trên bầu trời, không thể bay trên bầu trời bao la này đến bên cạnh hân, ở bên cạnh hân nửa đời còn lại, nàng càng không phải là con cá nhỏ vô lo vô ưu, không cách nào bơi qua biển cả rộng lớn này, nhưng cho dù phải trả giá bằng tính mạng mình, nàng cũng muốn chạy tới bên hân, đem thi thể của hân mang về để cho hân biết nhà ở nơi nào.

“Chàng nói sẽ trở lại.....Chàng đã đồng ý Nguyệt Ngân.....sẽ trở về.....”

Lúc chàng trở về cũng là ngày chàng lấy ta.....

Vậy mà ngày đấy lại thật lâu..... Ta nghe phụ thân nói, cuộc chiến tranh lần này không một năm thì cũng đến nửa năm thì chưa thể kết thúc.

Không! Chỉ cần nghĩ đến ngày chàng trở lại cưới ta, ta trở thành con dâu của Thương gia, trở thành thê tử của chàng, ta sẵn sàng chờ đợi. Bởi nó đáng giá!

Nó thật sự đáng giá? Ta nói, tốt nhất chàng hãy cưới ta trước khi chàng đi, nói không chừng đến ngày chàng trở về, sẽ có ta, có bà bà, còn có một đứa bé đáng yêu nghênh đón chàng!

Bé ngốc! Mộc tướng quân nếu biết nàng có ý nghĩ như vậy nhất định sẽ tức giận đến nhéo lỗ tai của nàng.

Không đâu! Phụ thân là người hiểu rõ Nguyệt Ngân nhất, cha nhất định sẽ không làm tổn thương ta.

Nàng đấy, sắp trở thành thê tử của ta rồi vậy mà tính tình sao vẫn cứ trẻ con như vậy, thật không biết đến lúc đấy ta phải chịu bao nhiêu khổ cực đây.

Không khổ cực, không khổ cực, sau khi trở thành thê tử của Nhạc ca ca, Nguyệt Ngân sẽ cố gắng chăm lo việc nhà, hiếu thuận với mẹ chồng, trở thành thê tử đảm đang giỏi nội trợ của chàng.

Nàng đừng có nói cho vui xong rồi để đấy nhá!

Sẽ không mà! Phụ thân nói rồi, cuộc chiến tranh này đáng đánh, nếu giành thắng lợi, không chỉ mang lại cho dân chúng cuộc sống an lành mấy chục năm mà cha còn tâu lên hoàng thượng về chiến công của chàng, đến lúc đó sẽ phong chàng trở thành Phó tướng mà Nguyệt Ngân thì sao, dĩ nhiên sẽ là phu nhân rồi Phó tướng rồi, danh phận này thật là mát mặt.

Muốn thế nàng phải mau mau học thành tài thi thư, thơ, lễ nghĩa, cùng nữ công đi! Đừng thừa dịp ta không có ở đây thì lại chạy tới sau núi bắt đê chơi đến quên trời đất.

Sẽ không mà, Nguyệt Ngân sẽ không ham chơi như thế nữa.

Được rồi, chờ ta đi lính thắng trận trở về sẽ nhìn xem tiểu nương tử của ta cố gắng ra sao.

“Chàng lừa ta, chàng nói sẽ trở lại.....” Nhưng kết quả, đến cuối năm, chiến sự thất bại.

Cha của nàng vì cứu toàn quân mà bị chém đầu, mọi người trong Mộc gia đều bị bắt, chỉ còn mỗi nàng..... bởi vì nàng ham chơi, chạy đến sau núi mà may mắn thoát chết, hầu nữ của nàng Tiểu Cúc vì muốn cứu tính mạng nàng, nguyện trang thân phận của nàng, trợ giúp nàng chạy trốn tới Thương phủ, chỉ vì Thương di muốn cứu nàng là huyết mạch cuối cùng của Mộc gia mà ngay cả tước vị Nhạc ca ca cũng bị tịch thu, còn nàng đang trên đường chạy trốn, không có nơi nương tựa, lặn lội vạn dặm, cứ phải trốn trốn tránh tránh.

“Chàng nói sẽ trở lại, tại sao giờ lại để ta một mình?” Nàng nghẹn ngào khóc, thật đáng giận, thật oan ức, thật hận tất cả mọi chuyện.

“Nhạc ca ca.....” Cứ ngỡ rằng nàng có thể mong ngày hân quay trở về, ai ngờ.....Ai ngờ ngay lúc phụ thân bị bắt, Nhạc ca ca cũng bị bắt theo.

Nghe nói chỉ vì muốn giữ giao ước với nàng, mỗi ngày hân đều chịu nghiêm hình tra khảo, chịu mọi lăng nhục, nghe nói từng lớp da của hân đều bị tróc vấy mà hân vẫn cố nhẫn nhịn đau đớn, nghe nói vì hân và

phụ thân đã giết đại tướng quân bên đối phương cho nên bọn họ bị nhận cực hình, nghe nói cuối cùng hẳn bệnh, bệnh rất nặng, cho dù khổ sở nhưng vẫn cố gắng chống đỡ, cuối cùng đến ngày Triều cũ đầu hàng Triều mới cũng là ngày bệnh tình hẳn trở nên nguy kịch, mãi mãi rời khỏi trần gian.

“ Nhạc ca ca, chàng trở lại bên cạnh Nguyệt Ngân.....trở lại.....”

Nàng mất đi người thân, mất đi tất cả, mất đi người yêu, chỉ còn lại một mình nàng, cái gì nàng cũng đều không còn.

“ Ông trời! vì sao lại không công bằng như vậy? Nguyệt Ngân không phục, Nguyệt Ngân không cam lòng, Nguyệt Ngân thật hận.”

Áo quần nàng dính bùn lầy, nàng làm như không thấy, trong lòng là oán hận và không khuất phục, không cách nào hướng trời cao bày tỏ, cũng không có chỗ để để nàng có thể trút giận (phát tiết).

Mộc gia làm sai cái gì? Cha của nàng làm sai cái gì? Chẳng phải vì lo cho dân chúng sao? Thương gia làm sai cái gì? Chẳng phải mong dân chúng được hạnh phúc sao? Lòng hướng về muôn dân thì có ý nghĩa gì?

Người đời thường nói: Người làm gì, trời đều thấy. Ông trời nhìn cái gì? Ông thấy cái gì? Lẽ nào ông đang nhắm mắt sao? Ông có nhìn thấy hay cảm nhận được nỗi khổ cũng như oán hận của nàng hay không?

“ Nhạc ca ca.....” Chậm rãi đứng dậy, ngẩng nhìn về nơi xa, cặp mắt trống rỗng dần mất đi hy vọng cùng khát vọng, thân thể yếu đuối trở nên run rẩy, khuôn mặt chỉ tuyệt vọng.

“ Mau tìm, nghe nói tiểu thư Mộc gia trốn ở chỗ này.”

“ Mau bắt nàng ta lại, bắt được nàng ta đưa đến nha môn là có thể lấy được tiền thưởng rồi, chỉ cần bắt được là mùa đông năm nay chúng ta có thể sống đỡ khổ hơn rồi.”

Phía sau truyền đến tiếng âm ỉ ngày càng nhiều, tiếng nói càng lúc càng lớn, cùng với bước chân dồn dập lộ rõ vẻ phấn khởi.

Người dân vô tâm, một lòng lo lắng cho dân chúng....A! Thật đúng là người dân vô tâm, một lòng vì dân chúng.

Thế mà giờ phút cuối cùng này, những con người kia, những con người từng hưởng lợi từ cha nàng, từ Nhạc ca ca vẫn vì cái lợi trước mắt mà trở nên ích kỷ.

Làm nhiều việc như vậy rốt cuộc vì cái gì chứ? Được cái gì?

Đôi môi bị cắn đến bật máu, nàng không cam lòng, nắm chặt hai quả đấm lạnh lùng cười, mùi vị khổ sở lan tràn trong lòng.

“ Ông trời bất công, Nguyệt Ngân không phục....ông nghe thấy không? Nguyệt Ngân ta không phục!”

“ Ở chỗ này, Mộc Nguyệt Ngân ở chỗ này.” Nam tử mặc áo thô xuất hiện phía sau nàng, vội vàng hét lớn.

Không! Ý thức dần khôi phục, từ từ xoay người lại, cặp mắt cô gái lạnh lùng mang theo oán hận trừng mắt nhìn tên nam tử kia, trong lòng nở nụ cười lạnh: “ Muốn bắt được ta? Ta đường đường là con gái của Mộc Tướng quân, làm sao ta có thể vì lợi ích riêng tư của bản thân các người mà cho phép các người bắt ta trở về lĩnh thưởng? Muốn bắt ta trở về lĩnh thưởng cũng phải thử xem các người có bắt được hay không?”

Tất cả những bi thương và thống khổ này là ai đem đến cho nàng?

Đây là ông trời thật bất công!

Đúng thế, là do ông trời hết!

Nàng bất lực chống cự với số mệnh, bất lực đối đầu với những kẻ lòng lang dạ sói này, dân chúng vong ân phụ nghĩa, nhưng là ít nhất....Nàng thà được chết trong tôn nghiêm cũng không nguyện trở thành vật phẩm hy sinh.

Không!

Nàng nở nụ cười, vẻ mặt khiến người ta phải sợ hãi.

Xoay người, trong lúc mọi người chưa kịp phản ứng nàng tung người nhảy xuống vách núi.... ..

2. Chương 2

Kiếp thứ hai:

Thời Minh Mạc, chiến tranh liên miên, loạn quan chuyên chính, triều đình vì phải đối phó tộc Nữ Chân xâm lược và lũ giặc cỏ nên không ngừng tăng thuế, mọi gánh nặng đều đổ lên đầu dân chúng, khiến người dân rơi vào đường cùng.

Trong thời kỳ khủng hoảng như vậy, tại một thị trấn nhỏ cách xa kinh thành, bởi vì đây là vùng đất không có ai quản lý nên hầu như không bị chiến sự ảnh hưởng, dân chúng tự cung tự cấp là chính nên không thể nói là giàu có cũng chưa đến nỗi phải chịu đói.

Trăng treo thật cao trên bầu trời, không gợn chút mây nào trông thật hiu quạnh.

Trước cái miếu cũ nát, từng cơn gió lạnh cắt da cắt thịt cuộn cuộn nổi lên, những cành khô đứt gãy rơi đầy trên đất.

Một bé gái mặc trên mình bộ quần áo cũ rách, bẩn thỉu, thân áo chằng chịt những vết khâu chắp vá, thân thể co rúm, hai gò má khô héo lại, đôi môi tái nhợt, cặp mắt to tròn nhưng lại vô hồn, một mình bước đi trên đường lớn, thỉnh thoảng từ nơi xa truyền đến tiếng chó sủa kèm theo đó là từng cơn gió lạnh thổi liên tục càng khiến con người ta phải run mình.

“Đói quá.....” Mặc dù cảm thấy rét lạnh, cả thân thể gầy yếu đều run lên nhưng trong cơ thể của nàng lại nóng hầm hập khác thường.

Vuốt ve bụng bị đói mấy ngày nay, cảm giác được cơn đau âm ỉ ở bụng, nàng lộ rõ vẻ khát vọng ra mặt, nhìn thấy những ánh sáng le lói lọt ra từ ô cửa sổ.

Nàng giơ bàn tay bé nhỏ lên, dùng hết sức lực gõ cửa, giọng nói yếu ớt cầu xin: “Đại gia, phu nhân, ta cầu xin các người, cho ta xin ít bánh, đã mấy ngày nay ta chưa được ăn cái gì.”

“Cút đi, ranh con ăn xin từ đâu đến đây? Chúng ta cũng sắp không nuôi nổi chính mình rồi, lấy đâu ra bánh mà chia cho người?” Bên trong nhà vọng ra tiếng cô gái không vui quát tháo, ngay sau đó ánh nến lập tức bị thổi tắt.

Thoảng chớp, hy vọng cuối cùng của cô bé cũng bị dập tắt, thân thể yếu đuối cố gắng cúi xuống, cảm giác trái tim đau đớn, giống như thỏ không nổi vậy.

Kéo lê bước chân, nàng tiếp tục đi trên đường phố không một bóng người.

Bụng đau quá.....

Cần răng, toàn thân nàng khó chịu, giống như bị kim châm chích vào người.

Đi được thêm một đoạn đường nữa, nhìn thấy phía trước treo những chiếc đèn hoa đăng sáng ngời, tản ra những tia sáng chói mắt, một lần nữa nàng có thêm hy vọng.

Bước những bước chân đầy khó nhọc, nàng từ từ tiến đến quán rượu có tên: “Túy Hương Lâu ”

Rất vất vả mới đi tới trước cửa quán rượu, nàng phát hiện một gã nam tử mặc quần áo đẹp đẽ, vôi vàng ăn nói khép nép, liềm nhỏ giọng cầu xin: “Tiểu ca ca, van cầu huynh thương xót, cho ta xin ít bánh được không? Đã mấy ngày nay ta chưa được ăn cái gì.”

“Cút ngay! Ở đâu ra con ăn xin này? Đừng có làm bẩn Túy Hương Lâu chúng ta. Nhìn lại người xem, cả người vừa bẩn vừa hôi, tránh ra!” Nam tử lộ ra vẻ mặt khinh bỉ cùng chán ghét, không khách khí dùng sức đẩy ngã bé gái.

“ Van cầu huynh, chỉ một miếng bánhkhông chỉ cần một ít thôi cũng được, ta thật sự rất đói.....”

Nam tử không nhịn được, lần này ra sức đẩy, ngay sau đó nở nụ cười lên tiếng chào hỏi khách đến:” Dương công tử, lâu lắm không thấy ngài đến.....”

Bé gái ngã nhào trên mặt đất, cái trán bị thương, đưa tay lên che vết thương, cố gắng không rơi nước mắt, muốn đứng dậy nhưng không làm gì được, cắn môi, ngẩng đầu lên, nhìn về nơi có ánh sáng chói mắt kia.

Thật là đẹp! Nơi này thật sự rất đẹp.....

Lúc này, cánh cửa của quán rượu được mở ra, một bà lão già yếu đang cầm thức ăn còn dư lại trên bàn, không chút do dự ném ra ngoài.

Lấy lại tinh thần, bé gái nhìn cái cánh gà rơi trên đất, trong lòng mừng rỡ, nuốt nước miếng, nằng lè thân thể đi tới.

Thật sự là Cánh gà!

Nàng cười, trong mắt lóe lên tia sáng, gương mặt đầy bụi bẩn hiện lên má lúm đồng tiền đáng yêu, mồ hôi không ngừng nhỏ xuống.

Thật tốt quá, có đồ để ăn.

Tay cầm lấy cánh gà, nàng giống như sắp không thở nổi, thân thể run rẩy kịch liệt, cảm giác cả người lạnh run, cả cơ thể co giật.

Ngực như có cái gì chặn lại, nàng muốn phun mà không phun được, nước mắt đọng nơi hốc mắt như sắp trào ra vì khổ sở, trên khuôn mặt có sự kiên định mà đáng lẽ ở tuổi này của nàng không nên có.

Nàng nỗ lực hít sâu mấy cái, cố gắng để hơi thở bình thường trở lại.

Nhưng mà, nàng còn chưa tìm được chàng, nàng phải cố gắng sống....Muốn tiếp tục sống, nàng không thể chết tại đây.

Nhạc ca ca, chàng ở đâu ? Nguyệt Ngân vẫn luôn tìm chàng, cho dù phải chết, đầu thai, vẫn luôn nhớ chàng, tìm chàng, nhớ tới chàng....vậy chàng ở đâu ? Vì sao không đến gặp Nguyệt Ngân ?

Nhạc ca ca, chúng ta đã hứa với nhau là phải sống thật hạnh phúc, sống đến già, phải có thật nhiều con cái.

Thế hệ con cháu chúng ta sẽ còn tồn tại đến mãi về sau.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu, đôi mắt cô bé buồn bã, cô bé nắm thật chặt cánh gà trong tay, nằm ngửa trên mặt đất trong thời tiết giá rét.

” Mộ Dung công tử, lâu lắm rồi không thấy ngài tới, ngọn gió nào đưa ngài tới đây vậy ?”

” Sao thế ? Quán rượu của người làm chuyện gì xấu sợ ta biết đến hay sao ? ” Khóe miệng Mộ Dung Nhạc nở nụ cười lạnh.

Cả người hắn khoác lên mình bộ quần áo đẹp đẽ, gương mặt tuấn tú lúc này đều là hơi thở lạnh lùng.

” Không, tôi nào dám ? Người nào chẳng biết chỗ chúng tôi an phận làm ăn lương thiện, có được như vậy đều là công lao rất lớn của Mộ Dung công tử, tôi nào dám làm chuyện xấu, chưa kể nếu tôi làm chuyện xấu còn không bị mọi người lôi ra đánh thậm chí là ném ra khỏi cửa cũng nên ! ” Nam tử liên tục khẩn trương, không ngừng nịnh bợ lấy lòng.

” Hy vọng người cũng không dám làm chuyện xấu, yên tâm, hôm nay ta tới đây không phải để kiểm tra mà chỉ đơn giản là hẹn bạn bè ở chỗ này gặp mặt. ” Mộ Dung Nhạc về mặt lạnh nhạt, quay đầu, không nhìn đến vẻ mặt nịnh hót của nam tử kia.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy ngõ hẻm bên cạnh quán rượu dường như có bóng người, liền đi tới.

“ Ah ? Mộ Dung công tử ?” Nam tử khó hiểu nhìn hắn.

“ Một bé gái? ” Mộ Dung Nhạc nhìn rõ dưới đất là một bé gái chừng mười tuổi, cô bé gầy tong teo, khuôn mặt ngây thơ hiện lên vẻ tiêu tụy.

Ánh mắt của hắn trở nên có chút quái dị, ngồi xổm xuống, ôm nàng lên, rất tự nhiên không để ý trên người nàng dơ bẩn và có mùi chua.

Người tùy tùng đi cùng vội vàng chạy tới, xem mạch ở tay nàng:” Thiếu gia, cô bé này đã chết rồi, nàng nhất định là người mấy hôm trước vệ binh nhắc tới, nàng chắc là một bé gái mồ côi tha hương đến đây.”

“ Vì sao không đưa nàng tới Từ Viện chăm sóc? ” Mộ Dung Nhạc cúi đầu, nhìn cô bé trong ngực mình, nàng gầy yếu khiến người khác đau lòng, hai má tóp vào, dễ nhận thấy trước khi chết, nàng đã phải trải qua một cuộc sống không hề tốt.

“ Nàng mới đến đây mấy ngày, những ngày này vệ binh đang bận rộn phát lương thực cho dân chúng, cho nên mới chậm trễ.” Không ngờ, sự chậm trễ này lại hại chết một mạng sống quý giá.

“ Nói với Lý công tử, chuyện hôm nay để hôm khác bàn lại.” Vươn tay, Mộ Dung Nhạc nhẹ nhàng khép lại đôi mắt của cô bé, sau đó xoay người tiến về phía xe ngựa.

“ Vâng ạ! ”

Chiếc xe ngựa từ từ lăn bánh, ôm trong lòng cô bé đã mất, hắn ngẩng nhìn bên ngoài cửa sổ, không biết tại sao trong lòng cảm thấy cô đơn trống trải, đau đớn từ ngực dần xuất hiện.....

Kiếp thứ ba :

Mùa đông giá rét.

Trong đại trạch của Mộ gia, đám người làm ở hành lang vô cùng bận rộn, nha hoàn chịu trách nhiệm chăm sóc chạy ra chạy vào, lúc thì đem nước ấm vào khuê phòng Mộ gia tiểu thư, lúc lại bê chậu nước lạnh bê ra ngoài.

Trên đường phố đã vang lên tiếng người báo canh, tiếng chó sủa, nửa đêm tại nơi này hiện rõ vẻ lạnh lẽo.

“ Đại phu, tình huống của Nguyệt nhi thế nào? ” Mộ viên ngoại lo lắng, sốt ruột hỏi.

Đại phu nhìn người nằm trên giường, cô gái rên lên vì đau đớn, bắt mạch xong, vẻ mặt vô cùng nặng nề, lắc đầu thở dài: “ Mộ viên ngoại, tiểu thư mắc bệnh nan y, sợ rằng.....sẽ không qua nổi đêm nay.”

Mộ viên ngoại sắc mặt xanh trắng, khó nén đau thương, đôi mắt ửng hồng, trong lòng lẩm nhẩm: “Sao lại thế được? Sao lại thế được? Tinh thần của con bé ngày hôm qua rõ ràng đã khá hơn, đám nha hoàn cũng đúng giờ bón thuốc bằng chính đơn thuốc do ngài kê, làm sao có thể.....sao có thể như vậy? ”

“ Mộ viên ngoại, bệnh của tiểu thư là ở trái tim, năm đó ta có nói với ông, tiểu thư chỉ có thể sống đến bảy tuổi mà nay tiểu thư đã mười sáu tuổi, đây là ông trời đã rủ lòng thương xót rồi! ” Giọng nói đại phu trở nên nặng nề, ông nhìn thân thể yếu đuối nằm trên giường, đây đã là giai đoạn cuối của căn bệnh, từ bé cho đến lớn bệnh của cô đều do một tay ông chữa trị, ông cũng cảm thấy không đành lòng.

“ Đại phu, ta van cầu ông, ngày mai Nguyệt nhi sẽ kết hôn, con ta không thể bạc mệnh như thế được ” Đôi mắt Mộ viên ngoại ầm ứ, nằm trên giường là đứa con gái ông cố gắng lắm mới có được, là ông van xin Bồ Tát rủ lòng thương mà có, là vợ ông dùng cả tính mạng của mình mới sinh ra được, ông sao có thể nhẫn tâm bỏ rơi bệnh của con mình được.

“ Cha.....Cha..... ” Cô gái nhỏ nằm trên giường, hơi thở mong manh, mặt mũi trắng bệch.

Gương mặt vốn xinh đẹp là vậy,...rốt cuộc lại trở thành hồng nhan bạc mệnh.

“Nguyệt nhi....con gái của cha, con phải cố gắng! Đừng bỏ lại cha một mình, sao con có thể rời đi trước....” Trải qua một đêm, Mộ viên ngoại đã già đi rất nhiều, tận mắt chứng kiến con gái yêu quý sắp ra đi ông chỉ biết đau đớn.

“ Cha.... cha đừng đau buồn quá, là Nguyệt nhi có lỗi với cha....”Trên chiếc giường, vẻ mặt cô gái khổ sở, trán toát mồ hôi, cô miễn cưỡng nặn ra một nụ cười má lúm (đồng tiền) với cha mình.

“ Đừng nói chuyện, con phải dưỡng bệnh cho tốt, nói không chừng ngày mai bệnh sẽ khỏi.” Nước mắt Mộc viên ngoại rơi đầy mặt, nhìn thân thể con mình đau mà ông cũng đau theo.

“ Không,cha, con phải nói.... ..con phải đem lời muốn nói nói cho hết, nếu không nói, con sợ.... ..sợ là không còn cơ hội nữa.” Cô gái nhẹ nhàng lắc đầu, bởi một động tác nhỏ như thế cũng khiến cô đau đớn không dứt, hơi thở hỗn hển dồn dập : “Con gái.... ..rất vui vẻ, có thể gặp được cha,... ..giống như trở lại cuộc sống trước kia, con gái rất xin lỗi cha, , mỗi lần cha gọi con.....gọi con là Nguyệt Ngân.... ..cảm giác lúc mà cha gọi tên con,.....giống như trước đây.... ..cha, con gái bất hiếu.... ..khiến cho cha phải lo lắng.... ..con còn bướng bỉnh cầu xin cha thay con tìm kiếm một người.... ..tìm kiếm nam tử trong bức họa,con gái mang đến cho cha thật nhiều.... ..phiền phức.... ..” Cơn ho kịch liệt bất chợt tới khiến nàng phải dừng nói chuyện.

“ Được rồi, con đừng nói gì nữa, đây đều là chuyện nhỏ, chỉ cần con dưỡng bệnh cho thật tốt, cho dù con muốn yêu cầu thêm gì nữa cha cũng sẽ đồng ý với con hết.” Mộc viên ngoại ghen ngào nói, cố nén đau thương trong lòng.

“Cha, con xin lỗi,... ..con gái biết.... ..biết cha chỉ hy vọng nhất là con gái có thể gả cho một người tốt, nhưng chỉ vì con cố chấp,... ..cha mới miễn cưỡng đồng ý yêu cầu của con, gả.....gả con cho.... ..”

“ Đừng nói nữa.... ..nhìn con khiến cha muốn tức giận cũng không giận nổi. Đúng rồi, nói đến tên tiểu tử kia, Nguyệt Ngân, con nhất định phải cố gắng, đừng quên là cha đã cho người tìm được cái tên trong bức tranh kia, ngày mai đã là ngày đại hỷ của con, con không phải muốn lập gia đình sao, muốn thế con phải điều dưỡng thân thể cho thật tốt.... ..” Mộc viên ngoại khóc không thành tiếng.

Đúng thế, nàng cuối cùng cũng đợi được đến ngày gặp được Nhạc ca ca.... ..Lần này, nàng cũng tìm ra chàng, cuối cùng nàng với chàng cũng sắp thành thân rồi.

“Thành.... .. hôn.... ..” hiện ra trước mắt là một mảnh mờ mịt, nước mắt từ khóe mắt nàng dần chảy xuống.

“ Đúng rồi ! Mặc dù theo tục lệ trước khi thành thân không được gặp mặt nhau, nhưng mà cha đã cho người đi mời Triển Nhạc tới, vì muốn cùng hắn thành thân, con phải hết sức cố gắng, đừng bỏ.... ..đừng ở lúc này rồi đi.”

” Nhạc.....Nhạc ca ca.... ..” mặc dù đôi mắt vô hồn, nhưng khéo miệng nàng vẫn khẽ giương lên, giống như chưa có lúc nào khiến nàng vui vẻ như bây giờ.

Phải rồi, nàng đã cố gắng nhiều năm như vậy, sao có thể.... ..sao có thể chết bây giờ được ? Không ! Nàng muốn được gặp Nhạc ca ca, muốn gặp người nàng tìm kiếm đã lâu Nhạc ca ca, muốn cùng hắn trở thành vợ chồng, cả đời làm bạn.... ..

Bên ngoài có tiếng người gõ cửa : “Lão gia, Triển công tử đến rồi ”.

“ Nhanh, mau cho hắn vào đi ”. Trong tình huống khẩn cấp, Mộc viên ngoại cũng không còn nhớ quy tắc nam nữ, vội vàng hô to.

“ Dạ ” . Người ở bên ngoài đáp lại một tiếng rồi mở cửa phòng.

Một người nam tử đứng ở cửa phòng, quần áo mặc trên mình đều là quần áo thô, cuộc sống nhìn qua có vẻ khốn khổ, lúc đêm khuya bị người ở gọi đến Mộc phủ, gương mặt trầm ảm toát ra vẻ nghi ngờ.

“ Mộc viên ngoại ”

“ Nhạc nhi, mau bước vào đi ” Mộc viên ngoại vội vàng gọi.

Triển Nhạc nhìn quanh liền biết đây là khuê phòng của một cô gái, trong phòng, mặt ai cũng nghiêm túc, không khí đau thương, chân chữ giày lát, ngay sau đó hắn cũng chậm rãi bước vào.

Mộc viên ngoại trong mắt vẫn còn có lệ, vội vàng kéo hắn đến gần giường.

Triển Nhạc cúi đầu, nhìn cô gái nhỏ nằm trên giường, nàng rất xinh đẹp, gương mặt trái xoan trắng nõn với đôi mắt to, chỉ là giờ phút này không còn tiêu cự.

Chẳng biết vì sao, đầu óc hắn thoáng qua hình ảnh xa lạ, giống như đã từng thấy qua đôi mắt này cố gắng lắc đầu, hắn không thể không thừa nhận hắn đối với cô gái này có cảm giác quen thuộc.

“ Mọc viên ngoại, cô nương này là....”

“ Nó tên là Nguyệt Ngân....người cố chấp muốn gả cho người, là người vợ chưa qua cửa của người sẽ cùng người thành thân vào ngày mai.” Lau nước mắt, Mọc viên ngoại khổ sở nói.

“ Nguyệt....Nguyệt Ngân ? ” gương mặt Triển Nhạc hết sức bất ngờ và khó tin.

Nàng chính là người cho dù hắn nghèo rớt mùng tơi vẫn kiên quyết muốn gả cho hắn, đồng thời còn thay hắn trả tất cả các món nợ vô điều kiện, tiểu thư Mọc Nguyệt Ngân ?

3. Chương 3

Hắn cứ nghĩ rằng thiên kim Mọc gia giống như mọi người đồn đại, là một cô gái có khuôn mặt cực kỳ xấu xí, hắn cho rằng vì nàng không coi trọng môn đăng hộ đối, nhất quyết muốn gả cho hắn, trở thành thê tử của hắn là bởi vì thân thể nàng bị tàn tật.

Mà bây giờ nhìn thấy nàng, cô gái nhỏ nằm trên giường thật sự là Mọc Nguyệt Ngân ?

Triển Nhạc nghi hoặc, người hắn vừa dốt lại một chữ bẻ đôi cũng không biết, trong nhà cũng không giàu có, ưu điểm duy nhất là có thể làm được những công việc nặng bằng tay chân, chính vì thế mà hắn nguyện ý đi ở rể, chỉ nghĩ đơn giản rằng dung mạo nàng bình thường, cưới nàng, có thể cải thiện được cuộc sống cho nên hắn mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý.... nàng đường đường là thiên kim viên ngoại , rốt cuộc vì sao cứ muốn gả cho hắn ?

“ Nguyệt Ngân, Nhạc nhi đến rồi, con nghe thấy không ? Nhạc nhi tới thăm con này ” Mọc viên ngoại khom lưng, nhẹ giọng nói.

Đôi mắt không có tiêu cự từ từ di chuyển, Mọc Nguyệt Ngân cố gắng khiến hơi thở dần dần trở nên bình thường, nhưng cố gắng vô ích.

Hai mắt nàng mở lớn, nàng cất lực xoay đầu nhìn nam tử đứng sững sờ trước giường.

Qua một lúc lâu, nàng nở nụ cười làm xuất hiện đôi má lúm đồng tiền, nàng cố gắng giơ tay, khát vọng có thể chạm vào hắn, nước mắt không ngừng rơi ở khóe mắt.

“ Nhạc....Nhạc ca ca....” nàng rốt cuộc cũng tìm được hắn, cuối cùng cũng nhìn thấy hắn.

Triển Nhạc nhứ chặt chân mày, không hiểu vì sao nhìn cô gái trước mắt mình mà trong lòng lại đau đớn.

Cả người ngồi xồm xuống, hắn giơ tay cầm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng.

Lạnh quá, bàn tay nhỏ bé của nàng thật lạnh....nàng bị ốm sao ?

Hắn cảm giác ngực hơi nhói, tim đập mạnh, vừa khó thở lại vừa khó chịu.

“ Ta rốt cuộc cũng nhìn thấy chàng....” Nước mắt làm nhòa tầm nhìn của nàng, cắn môi, nàng muốn ngừng rơi nước mắt, muốn giấu cho kĩ nam nhân trước mặt, nhìn thật kĩ khuôn mặt của hắn.

“ Mọc cô....Nguyệt Ngân....” nhìn dáng vẻ yếu đuối của nàng, nhìn thân thể mảnh khảnh của nàng, Triển Nhạc đột nhiên phát hiện hắn rất sợ hãi, sợ mất đi nàng.

“ Nhạc ca ca....Để ta giấu chàng lâu một chút ” Nước mắt tuôn rơi, Nguyệt Ngân vô cùng kích động, trong mắt tràn đầy vui sướng.

Hắn lúc này dường như đã quên mất ngôn ngữ, sự rung động trong lòng hắn càng ngày càng mãnh liệt, cảm giác chua xót đau đớn dần xuất hiện, khóe mắt chẳng biết tại sao lại hơi đỏ làm con mắt hắn nhức nhối.

“ Nhạc ca ca vẫn không thay đổi, một chút cũng không hề thay đổi, ta rất vui....” Trong niềm vui sướng, bất chợt cơn đau ập đến khiến khuôn mặt nàng nhăn nhó thở hổn hển vì đau đớn.

“ Nguyệt Ngân ? ” Nhìn sắc mặt nàng càng lúc càng tái nhợt, Triển Nhạc vội vàng kêu lên.

“ Không sao....không có việc gì ” Mộc Nguyệt Ngân bướng bỉnh, giả vờ như không có chuyện gì khê mím cười, thực ra, nàng đang hết sức khó chịu, liên tục đỏ mồ hôi lạnh. “ Nhạc ca ca, chàng đừng lo lắng, ta còn muốn cùng chàng báỉ đường, bệnh nhỏ thể này ngay cả ta còn không lo, chàng đừng bận tâm....Chúng ta chỉ nói chuyện vui thôi được không ? Sau khi thành thân, ta muốn vì chàng mà sinh thật nhiều đứa bé xinh đẹp, nếu là con trai sẽ giống như Nhạc ca ca, còn nếu là con gái sẽ giống Nguyệt NgânChúng ta sẽ sống với nhau cho đến khi đầu bạc, cuộc sống của chúng ta sẽ rất hạnh phúc, ta....ta chờ ngày này đã rất lâu rồi, ta vẫn luôn tìm kiếm chàng....”

Siết chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, Triển Nhạc kiềm chế cảm xúc, cố gắng nở một nụ cười gượng gạo. “ Đúng rồi, nàng đã hứa với ta rồi, không cho phép nàng nuốt lời, nàng phải mau mau chữa khỏi bệnh, điều dưỡng thân thể nàng cho thật tốt, ta còn chờ cùng nàng thành thân nữa mà ”

Những lời nàng ấy nói với hắn, hắn nghe được nhưng không hiểu, chỉ biết trái tim đau đớn đến co rút, không giải thích được cảm giác đau thấu tim gan này từ đâu mà có, chỉ là nhìn thấy dáng vẻ của nàng lúc này khiến hắn cảm thấy rất khó chịu.

“ Ừm, trước kia chúng ta cũng từng nói như vậy, hiểu thảo với cha và Thương di, không cần lo lắng đến cuộc sống của dân chúng nữa, tìm một nơi để ở, không màng đến danh lợi trong cuộc sống, chàng cũng có thể theo ta đi bất cứ đâu, chúng ta cũng đã hứa với nhau, sẽ bên nhau đến già....” Mộc Nguyệt Ngân cười nói, giọng nói càng lúc càng nhỏ, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

“ Chờ sức khỏe nàng khá hơn, ta nhất định sẽ ngày ngày dẫn nàng đi bất cứ đâu, chúng ta cũng với cha và Thương.....Thương di cùng nhau đi du sơn ngoạn thủy, hằng ngày chúng ta sẽ sống hòa thuận, vui vẻ, chúng ta....chúng ta....”

“ Kiếp sau, Nguyệt Ngân và Nhạc ca ca vẫn ở bên nhau, ta.... ta sẽ lại tìm đến chàng, chúng ta sẽ bên nhau....đời đời kiếp kiếp....cũng không xa nhau....” Khóe miệng nàng tràn ra máu tươi, ánh mắt cũng từ từ khép lại, tuy nhiên gương mặt của nàng vẫn nở nụ cười, một nụ cười hạnh phúc.

Nước mắt không ngừng chảy xuống, Triển Nhạc nhắm mắt lại, liên tục gật đầu nhận lời với yêu cầu của nàng.

“ Nhạc ca ca, cha, con rất vui....thật sự rất vui !” cố gắng hít vào lại khó nhọc thở ra, Mộc Nguyệt Ngân mệt mỏi nhắm mắt lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, khóe mắt tràn ra nước mắt vui sướng, rồi sau đó không còn hơi thở.

Cảm giác bàn tay nhỏ bé của nàng đang cầm tay hắn từ từ trượt xuống, lòng hắn vừa đau đớn vừa kinh ngạc mở mắt, cánh môi run rẩy, hơi thở dồn dập : “ Nguyệt Ngân....Nguyệt Ngân ? Không....Nguyệt Ngân....” hắn nghiêng rằng, gương mặt buồn bã vừa khóc rống lên giờ đã khàn khàn, chỉ còn tiếng nấc trong lòng.

Cảm giác tan nát cõi lòng dần xuất hiện, hắn không hiểu, vì sao hắn với nàng mới gặp nhau lần đầu tiên, thế nhưng khiến lòng hắn đau quá, giống như bản thân hắn cũng đã đợi nàng từ rất lâu, lâu đến nỗi khó chịu.

” Nguyệt nhi ? Con gái của cha.... ” Mộc viên ngoại khóc không thành tiếng, thân thể run rẩy.

” Mộc viên ngoại.... ” Triển Nhạc đau lòng nhìn Mộc Nguyệt Ngân đã không thể mở mắt được nữa, giọng nghẹn ngào lắp bắp : ” Ta vẫn muốn cưới nàng, coi như nàng đã không còn nhưng nàng vẫn là thê tử của Triển Nhạc. ”

Hắn cầu xin trời xanh, đời sau hãy để cho nàng cùng hắn lại được gặp nhau, tiếp tục duyên phận của kiếp này.

Kiếp thứ tư:

Mùa hè năm đầu tiên Dân quốc.

Lúc chập tối, ánh chiều tà nổi bật trên bầu trời đẹp không sao tả xiết.

Một bà lão cầm trong tay cây (quải) trượng, cái bóng của bà kéo dài trên mặt đất, bà bước đi rất chậm rãi tiến về ngôi nhà cũ nát phía trước.

Đi đến trước cửa nhà, bà mở cửa, nhẹ nhàng bước chân vào trong nhà.

Do tuổi cao nên bà có chút yếu, dù sao cũng đã đi một chặng đường dài, muốn không mệt mỏi cũng khó.

Bà lão nhìn xung quanh phòng khách, xác định không có người ở đây, bà lại từ từ đi về phía phòng nhỏ ở phía sau, bên trong vẫn không có người, chỉ có một chiếc giường gỗ đơn sơ siêu vẹo như sắp đổ, nằm ở trên giường này chắc chắn rất nguy hiểm.

“ Chẳng lẽ đi nhầm ? ” Bà nhỏ giọng nỉ non, gò má với đầy nếp nhăn tỏ rõ sự nghi hoặc, lắc đầu, bà chậm rãi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, lại hướng về một hướng khác đi tiếp.

Trên người bà mặc một bộ sườn xám, mặc dù không thể nói là giàu sang nhưng xem ra hoàn cảnh gia đình cũng không hề tệ.

Mở ra một cánh cửa khác, đập vào mắt bà chính là hậu viện hoang sơ, cỏ dại mọc thành bụi, cây già khô héo, hồ cá đã cạn, có thể thấy cuộc sống nơi đây vô cùng khó khăn, muốn chăm sóc sân vườn cũng không có khả năng.

Cho rằng hậu viện không có người, bà lão xoay người đang định rời đi thì nghe thấy tiếng hoan hô từ trong bụi cỏ dại truyền ra.

Nghi ngờ, bà quay đầu lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào nơi phát ra tiếng nói.

Bà lão kinh ngạc mở to hai mắt, chống quải trượng, bà bước từng bước đến.

Một bé trai tầm hai tuổi gương mặt bần thủ, đang dùng sức lau cái gì đấy, gương mặt vô cùng vui sướng.

“ Cũng may ở đây có khoai sọ, tuy hơi bé nhưng thế là đủ rồi, hôm nay đi ngủ sẽ không bị đói bụng rồi “.

Trên tay thằng bé cầm củ khoai sọ, chỉ bằng một phần hai bàn tay của nó, khô khốc mà lại không đầy đủ dinh dưỡng, nhìn dáng vẻ thằng bé cũng không giống kẻ tham ăn.

Nếu là người khác chắc chắn đã vứt đi từ lâu, đối với nó lại giống như đồ ăn ngon, vui vẻ cho khoai sọ vào túi quần cũ rách, lại bê một tấm gỗ chuẩn bị nhóm lửa.

Vừa ngẩng đầu, thằng bé nhìn thấy một bà lão chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, đôi mắt mở to không sợ hãi.

“ Bà ơi, bà là ai ạ? ”

Nhìn gương mặt của bé trai, cây trượng trên tay bà lão lập tức rơi xuống đất, không dám tin vào mắt mình, nước mắt nơi hốc mắt như sắp rơi, đôi môi run rẩy như bị kích thích quá lớn khiến bà lui về sau mấy bước.

” Bà ơi ? ” Thằng bé không hiểu chuyện gì, ngồi xổm xuống nhặt cây gậy lên, mặc dù không biết bà là ai nhưng vẫn khéo léo đưa tay đỡ bà.

Quá sớm....nàng tới quá sớm....nước mắt rơi đầy trên gương mặt của bà.

Thằng bé đỡ bước chân lão đảo của bà lão vào trong nhà,sau khi để cho bà ngồi trên ghế liền xoay người vội vàng đi lấy nước.

” Bà ơi, bà có khỏe không ? bà uống ít nước đi này ” Ánh mắt thằng bé ngây thơ, quan tâm hỏi han.

Bà lão đưa bàn tay run rẩy, ngấm nhìn gương mặt thằng bé.

Lần này....nàng và hân vẫn không có duyên.

Ông trời ! Vì sao ông cứ muốn hành hạ ta mãi thế ?

” Bà ơi, bà thấy không thoải mái ạ ? Nhạc nhi đi tìm thầy thuốc (thời dân quốc rồi mà, đại phu gì nữa ==))) cho bà nhé ? ”

Thằng bé dường như đã quên mất căn nhà siêu vẹo của mình, làm gì có khả năng mời được thầy thuốc., lo lắng liên tục nhìn bà, sốt ruột không biết phải làm sao.

” Đứng....đứng.... ” Bệnh của nàng thầy thuốc chữa không được.

” Thế....thế bà đói bụng hả ? Cháu vừa đào được một củ khoai sọ, cháu nướng cho bà ăn được không ? ” Mặc dù đã đói chừng mấy ngày nhưng nó vẫn từ trong túi móc ra củ khoai sọ đưa đến trước mắt bà.

Đau thương, ngẩng đầu lên, bà lão nhìn bé trai trước mặt mình, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng cùng khổ sở.

Nàng tới quá sớm, mà hắn tới quá chậm, nàng cùng hắn đã bỏ lỡ mấy chục năm, như vậy, bọn họ.... không có duyên phận thật sao ? Không thể chờ thành vợ của hắn, càng không thể làm bạn bên hắn một đời....Nàng rút cuộc phải cố gắng bao lâu nữa đây ?

Chỉ là nàng muốn cùng Nhạc ca ca ở bên nhau thôi, vì sao ông trời cứ muốn hành hạ nàng ?

Liên quan tới chuyện nàng nghịch thiên sao ? Bởi vì nàng không quên được quá khứ nên mới liên tục bị trừng phạt sao ? Giữa nàng và hắn vĩnh viễn không có duyên phận sao ? Vẫn là ông trời đang ám chỉ với nàng, mọi chuyện nàng cố gắng từ đầu đến cuối tất cả đều không đáng.

” Bà ơi....bà ? ”

Bà lão lau nước mắt, cố gắng nở nụ cười gượng gạo : ” Cám ơn cháu, ta cảm thấy đỡ nhiều rồi. ”

Trong lòng vô cùng đau đớn, ngoài việc nhẩn nhai, che dấu bên ngoài, nàng không còn phương pháp nào khác, bởi vì nàng không thể chống lại trời cao.

” Cháu tên là gì ? ” nàng vừa nói vừa lau gương mặt dính bẩn của hắn.

” Cháu tên là Dương Nhạc, bà ơi, sao bà lại ở đây ? ” Nhìn thấy vẻ mặt bà lão bình phục, thằng bé an tâm cười hỏi.

” Bà....bà tới đây tìm phụ thân cháu, bà....bà trước kia là bà vú của bố cháu, nghe nói bố với mẹ cháu sống ở đây, bà cũng rất nhớ cha cháu cho nên liền tới thăm. ”

Vừa nhắc đến người thân, thằng bé đau lòng cụp mắt:” Cha và mẹ cháu đều mất vì bệnh. Nhà của cháu rất nghèo, cha với mẹ ngã bệnh nhưng không có tiền đi mời thầy thuốc, cho nên bọn họ đều lần lượt qua đời, là những người dân sống gần đây giúp đỡ cháu mai táng qua loa cho cha mẹ. ”

Mất đi cả cha lẫn mẹ, không ai tình nguyện nuôi dưỡng nó, thằng bé càng không biết đi đâu về đâu, không còn cách nào khác ngoài sống trong gian phòng tồi tàn rách nát này, tự mình bươn trải cuộc sống khắc nghiệt này.

” Thật sao ? Nơi này chỉ có mình cháu ? ” Làm sao một đứa trẻ tự sống ở chỗ này được ? làm sao chăm sóc cho bản thân ? Nàng vừa đau lòng lại lo lắng, vỗ vỗ đầu của thằng bé, không chút nghĩ ngợi mở lời : ” Cháu bé, cháu có đồng ý cùng bà rời đi nơi này không ? ”

” Rồi....rời đi ? ” Nhưng phải đi đâu ? bé trai đau lòng mở to đôi mắt nhìn chăm chăm nàng khó hiểu.

” Đúng thế ! bà đoán nếu để cho cha mẹ cháu biết cháu một mình sống trong căn nhà tồi tàn này chắc chắn sẽ rất đau lòng, nếu bà là vú nuôi của cha cháu, cũng coi như bà là bà của cháu rồi, vì bà lo lắng cho an toàn của cháu, không bằng hai bà cháu ta ở cùng nhau đi ! Bà cũng chỉ có một mình, bên cạnh không có người thân, có lúc cũng cảm thấy cô đơn, nếu như hai bà cháu ta sống cùng nhau sẽ là điều tốt nhất. ”

Bà lão nghĩ lí do hợp lý nhất nói ra, giờ phút này, trong lòng bà đã quyết.

Không có duyên nên vợ nên chồng thì sao ? Thằng bé vẫn là Nhạc ca ca của nàng, nàng không thể bỏ mặc nó một mình sống khổ ở nơi này, đã như thế, không bằng mang thằng bé theo mình.

” Cùng với bà ở chung ? Như vậy Nhạc nhi sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa. ” Thằng bé nhìn bà lão, suy nghĩ kĩ giây lát, không còn đau thương như hồi nãy, ngược lại có chút xấu hổ : ” Được, Nhạc nhi sẽ đi theo bà, như thế Nhạc nhi sẽ không còn cô đơn, bà cũng không còn cô đơn ”

” Nguyệt Ngân bà bà ” Khóe mắt thằng bé long lanh nước mắt, nghĩ đến từ hôm nay trở đi không còn cô độc một mình nữa, nó càng cười tươi vui vẻ.

” Ngoan ” Võ vỗ đầu của thằng bé, bà lão cũng cười.

Nguyệt Ngân bà bà thì Nguyệt Ngân bà bà, ít nhất vẫn có thể ở cùng nhau, trước khi bà rời khỏi thế gian này, bà muốn chăm sóc thật tốt cho thằng bé, lần đầu tiên đây là quãng thời gian dài nhất hai người ở cùng nhau, mặc dù kết quả khiến nàng rất thất vọng nhưng nàng vẫn sẽ nắm chặt cơ hội cùng với nhau chung sống.

Nàng sẽ nhìn hần lớn lên, nhìn hần trưởng thành, nhìn hần....thật lâu thật lâu....

Sau đó, nàng sẽ đợi cơ hội tiếp theo.

Lần sau, nàng sẽ nhớ không xuất hiện sớm ở trên đời, nàng sẽ chờ hần, từ từ, từ từ....

4. Chương 4

Một vùng đất tối tăm, hướng tầm mắt ra xa, giơ tay lên không thấy được năm ngón, gió lạnh gào thét, hơi lạnh tràn ngập khắp nơi, tiếng khóc rồi rạc lúc xa lúc gần.

Những đám sương trắng mờ nhạt cứ từ từ chuyển động về một hướng, nhìn kỹ lại , đó không phải là sương mù mà là linh hồn của người chết.

Bọn họ muốn đi đâu? Điểm dừng ở nơi nào? Không một người nào rõ, chỉ theo bản năng đi về phía trước, bước từng bước, từ từ, chậm rãi, đôi lúc không chịu được thì chen đi trước.

Tiếng xích chân, xích tay vang lên không ngớt bên tai.

Nếu cẩn thận nghe, có thể nghe thấy tiếng gào thét, tiếng rên, tiếng kêu tuyệt vọng, tiếng van xin ở bốn phía xung quanh vang vọng lại.

Những linh hồn cô độc, chột sáng, chột tối, chột rõ, chột (biến) mất, không thể hình dung hình dáng khi họ còn sống là như thế nào.

“ Nhanh chân lên, hôm nay nhiều linh hồn quá” Đang nói chuyện là một kẻ có thân hình cao gầy, mình gầy như que củi, sắc mặt xanh lét.

Những linh hồn từng người lại từng người nói nhau đi qua, lượt này lại đến lượt kia, không ngừng giảm mà cũng không ngừng tăng, không có dấu hiệu giảm bớt.

Cũng đúng thôi bởi lúc này thiên hạ vẫn chưa thái bình.

“ Chiến tranh quanh năm, chỉ vì những thứ vô nghĩa như đất đai, tiền tài và tự do mà con người giết hại lẫn nhau, chẳng trách mà nơi này mới có nhiều linh hồn đến đầu thai chuyển thế”. Đứng tại một nơi khác là một gương mặt rất mập, hình dáng lại gầy yếu, giống như phải đem trọn cả thân mình ra, gồng sức lên mà đỡ lấy cái đầu mập mạp của Quỷ sứ giả.

“ Đùng than (phiên) nữa, mau làm việc đi, trễ nữa thì những linh hồn này sẽ không kịp chuyển thế đâu” Cầm trên tay một tập sách dày, hình bóng đứng trên cây cầu u tối vang lên giọng nói gay gắt.

Những oan hồn đông nghịt bước từng bước lên cây cầu, nói là cầu nhưng nếu nhìn thấp thoáng từ đằng xa thì trên thực tế chỉ là một sợi chỉ mỏng như chỉ giấy Trần Yên (chắc là tên một loại chỉ dùng để khâu giày,khâu sách gì đấy, ____!!!!)

Sau khi bước qua cây cầu, tiếng gào khóc càng lúc càng lớn,cũng càng lúc càng ảm ĩ, tiếng khóc cũng mỗi lúc một nhiều.

Một đoàn linh hồn vẫn tiếp tục di chuyển lên phía trước, thỉnh thoảng có một vài linh hồn không cam lòng dừng lại, cũng có những linh hồn sợ hãi việc luân hồi chịu phạt, lợi dụng thời cơ xoay người trốn chạy, hy vọng nhảy vào Nhân giới, những lúc như vậy, các sử giả Câu Hồn (cái tên nói lên tất cả) với gương mặt dữ tợn lại kéo họ trở lại.

Qua cầu rồi xuống cầu, từng đoàn linh hồn càng đi càng thấy ảm đạm, di chuyển từng bước một.

Một bà lão lẳng lặng đứng trên cầu, bởi vì lưng của bà bị còng nên không nhìn rõ hình dáng của bà, chỉ thấy mái tóc bà hơi bạc được búi gọn, trên người tỏa ra hơi thở lạnh băng, dù không có gương mặt dọa người của yêu quái nhưng bà lại có khả năng thao túng vận mệnh con người khiến vô số người cảm thấy lo lắng sợ hãi.

Từng linh hồn một đi tới trước mặt bà, một bát canh đã được để sẵn tại đó.

Nhìn bát canh sóng sánh, linh hồn không biết nghĩ tới điều gì không ngừng lùi về phía sau đồng thời lớn tiếng khóc.

Nhiều linh hồn không tình nguyện, không muốn uống bát canh Mạnh bà để quên hết kiếp này, lần nữa chuyển thế?

Cho dù có lùi về phía sau nhưng bát canh vẫn còn lơ lửng trước mặt

Một lúc sau, phía sau ngày càng nhiều linh hồn, tất cả đều dừng bước tại đây chờ đợi uống bát canh chuyển thế, đã không còn đường lùi, linh hồn còn đang khóc kia đột nhiên từ từ chìm dần xuống đầm lầy.

“ Không uống bát canh của Mạnh Bà, không quan trọng, chỉ sợ uống không hết, không làm được người, không thành được quỷ, phải ở đầm lầy Minh giới không được đầu thai, giống như mấy người trong đầm lầy kia!” Bà lão bật ra tiếng cười lạnh lùng vô tình, khiến người ta rợn tóc gáy. “ Không muốn uống thì nhảy xuống đầm lầy luôn đi, cùng với cái đám trong đầm lầy ấy gào khóc hối hận, nơi này lúc nào cũng như vậy, người cứ tha hồ khóc ở dưới đấy.”

Nghe tiếng cười âm trầm, những linh hồn ở dưới đầm lầy thì nhau giơ cánh tay lên cao, không ngừng gào khóc với Anh Quỷ, cánh tay nhiều đến nỗi không đếm xuể, đó là kết quả của những kẻ oán hận, những kẻ không tình nguyện, không muốn xóa đi trí nhớ của kiếp trước, cự tuyệt uống bát canh lãng quên.

Chỉ cần rơi xuống đầm lầy của Minh giới vĩnh viễn sẽ không còn được đầu thai, cuối cùng sẽ trở thành một phần của đầm lầy, đừng nói đến chuyện không tình nguyện chuyển thế mà ngay cả một cơ hội cầu xin cũng không có.

“ Không, tôi uống.....” Linh hồn sợ hãi khóc to, rất muốn cầm đến bát canh Mạnh bà nhưng thân thể đang dần chìm xuống đầm lầy.

“ Không còn cơ hội rồi, người đang chìm dần, thiếu mất một linh hồn chuyển thế, phía sau vẫn còn rất nhiều linh hồn, càng kêu gào càng nhanh chìm, ở dưới đó theo ta làm bạn cũng được! Ai không muốn uống nữa thì tự động nhảy xuống đi! “ Nhìn thấy kết quả của kẻ vừa mới chìm xuống đầm lầy, những linh hồn đứng phía sau cho dù không tình nguyện, nhìn thấy một màn này cũng bị dọa cho khiếp sợ, không dám có ý đồ trốn tránh uống bát canh Mạnh bà này.

Tiếng kêu gào không ngừng, từng linh hồn uống canh, những linh hồn chờ đến lượt vẫn còn rất nhiều mà không hề có dấu hiệu giảm.

Thời thế loạn lạc giết chết nhiều sinh mạng, sống chết không ngừng, chiến tranh chục năm khiến bao con người vừa mới chuyển kiếp chưa sống đến một ngày lại có mặt tại Minh giới, lại có nhiều sinh mệnh sống được rất lâu và đã chuyển thế vô số lần, cơ hội sống lại nhiều đến đếm không xuể, bất luận là làm người hay làm súc sinh, đã liên tục trở thành một vòng tuần hoàn.

“ Đợi đã! ”

Mạnh Bà cả người đều tỏa ra hơi thở gian xảo vươn một bàn tay ra, ngăn cản người bên cạnh đang chuẩn bị uống canh.

Bị bà cản trở, linh hồn nhột nhạt đột nhiên nhìn lại bà bằng con mắt sắc bén, linh hồn này là một bà cụ tầm khoảng 90 tuổi, có mái tóc bạc kim, nếu như không phải đang ở Minh giới u ám này thì mái tóc của bà chắc chắn sẽ trở nên vô cùng chói mắt khi bị mặt trời chiếu vào.

“ Có chuyện gì sao? ” Bà cụ mở miệng khàn khàn nói.

Hai mắt bà lấp lánh có hồn, không giống những linh hồn bình thường chờ đợi chuyển thể, hai gò má bà tái nhợt hơi lõm vào, khóe miệng nở một nụ cười vui sướng, hành động của bà không hề do dự hay chần chừ khi dứt bỏ đi ưu sầu của kiếp trước.

Mạnh Bà cả người đứng thẳng, nhìn chằm chằm bà cụ bằng một đôi mắt lạnh lẽo : ” Người lại muốn uống canh? “

“ Đúng thế , Lẽ nào không được? Ta muốn uống cả đời “ Bà cụ cười cười, trong mắt lóe ra tia sáng mong đợi.

“ Hừ “ Mạnh Bà bật ra một tiếng cười chói tai.

Nhìn bát canh đang lơ lửng trên không, bà cụ cười cười giơ tay, không do dự uống hết bát canh lãng quên.

“ Có một lần, hai lần, ba lần cũng sẽ không có lần thứ tư. Hừ, tính ra trong mấy ngàn linh hồn ở dưới này cũng có mấy linh hồn giống như ngươi, cố chấp uống vào bát canh quên lãng này, vẫn không thể quên được tất cả. Lựa chọn con đường này cũng thật khó đi! Mang theo vô số trí nhớ chuyển kiếp, kết quả cuối cùng khi quay đầu lại vẫn chẳng được gì, ngươi nghĩ rằng bản thân có thể làm đến lúc nào? Làm nhiều hơn nữa, cố gắng hơn nữa cũng chỉ phí công, không bằng buông hết tất cả, lần nữa bắt đầu lại” Ánh mắt sắc bén của Mạnh Bà giống như nhìn rõ mọi chuyện.

“ Mạnh bà, tôi không hiểu bà đang nói cái gì?” Bà cụ đang chờ đợi chuyển kiếp nghiêng đầu, giả vờ không hiểu ý của sứ giả Minh Giới, không một chút sợ hãi.

“ Ngươi quên tất cả sao?”

“ Quên? Quên, toàn bộ quên, Mạnh bà quên bát canh chính là để con người quên lãng tất cả mọi thứ khi chuyển thể sao, uống nó, dĩ nhiên sẽ quên.” Mặc dù bề ngoài là một bà cụ nhưng động tác của bà cụ lại giống như một cô gái trẻ, đôi mắt có hồn bừng bình chớp chớp.

“ Hừ, đừng vội mừng, ngươi đã liên tục uống bốn lần, trí nhớ của ngươi tại kiếp thứ tư đã bắt đầu thay đổi, đừng tưởng rằng mình có thể liên tục tránh được, ngươi nghịch thiên, bất luận bao nhiêu đời, sự kiên trì của ngươi cuối cùng chỉ mang đến cực khổ cho bản thân “ Đôi mắt âm tà quỷ dị chuyển động, nhìn vào bà cụ giống như đang nhìn thấu kiếp sau của bà cụ.

“ Thật sao? Sẽ khổ nạn ư! ” Sớm biết bản thân mình không thể gạt được Mạnh Bà, cụ bà lơ đãng.

Có câu nói : uống vào bát canh Mạnh bà, một đời chỉ có một lần, tuyệt đối không có đến kiếp thứ hai. Nếu nàng cứ nhất quyết cố chấp không quên được quá khứ, cho dù uống vào bát canh Mạnh Bà, nàng vẫn nhớ tất cả, như vậy chỉ có thể nói là nàng can tâm tình nguyện, lòng vừa nhủ: không trách ai được, chỉ trách nàng đối với một người cố chấp.

“ Nếu như phải chịu khổ nạn, Mạnh Bà, nếu bà có trái tim, nếu ở kiếp sau thấy tôi khổ sở quá, bà hãy mang tôi theo! “ Bà cụ tóc bạch kim đùa giỡn nói.

“ Hừ, đúng là phiền phức, đây là lần cuối cùng của ngươi ” Linh hồn này đã nghịch thiên, sẽ gặp phải báo ứng.

Lần cuối cùng?

“ Nói cách khác, nếu tôi không cố gắng nắm chắc, sẽ không còn cơ hội sao? ”

“ Hừ, ta sẽ không nói, chuyện này bản thân ngươi phải tự nghĩ lấy ” Mạnh Bà cúi đầu, buông cổ tay nàng ra, không hề nói thêm điều gì.

“ Cám ơn bà, Mạnh Bà, Nguyệt Ngân cảm tạ bà nhắc nhở ” Bà cụ cười, trên mặt hiện lên vô số nếp nhăn.

Linh hồn sắp chuyển thể bắt đầu rơi xuống dưới, càng lúc càng sâu, càng lúc càng xa, lướt qua những linh hồn bị chìm dưới đầm lầy, tiếp tục rơi xuống, cho đến cuối cùng, hình bóng biến mất, ngay cả điểm sáng cũng không còn.

“ Thật là khờ! Tội gì phải hành hạ chính mình? Làm như vậy chỉ phí công, một lần, hai lần, ba lần, bốn lần, kết quả vẫn sẽ như vậy, quên đi không phải tốt hơn sao? Ngu ngốc, kết quả vẫn sẽ không thay đổi.”

Giọng nói Mạnh bà lẩm bẩm, tiếp theo cúi đầu nói to: “ Kể tiếp theo, uống xong bát canh của ta thì chuyển kiếp, không muốn uống.....thì cúi xuống cho ta “

Âm thanh kinh người chưa từng dừng lại, cũng không biến mất, vang vọng không ngừng.

Mùa hè nắng chói chang, văn phòng làm việc ở lầu hai mươi lăm lại vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng gõ bàn phím, máy fax hoạt động, máy in cũng chạy hết công suất cả buổi sáng chưa từng nghỉ.

Căn phòng rộng 30 mét vuông chỉ có một cô gái đang ngồi ở phía sau bàn làm việc, xung quanh đều là sách, tài liệu và ngăn tủ.

Đến công ty từ tám rưỡi sáng để làm việc nhưng hai bàn tay cô chưa từng ngừng nghỉ, ánh mắt chỉ tập chung nhìn vào màn hình máy tính.

Thỉnh thoảng cô cũng hướng sự chú ý của mình đến tài liệu báo cáo để trên bàn, sau đó ghé ngồi bị đẩy ra, cô cúi xuống học tủ, nhanh chóng lấy vài tập hồ sơ, rồi lại kéo ghế ngồi trở về bàn làm việc.

Bữa sáng cô mua để trên bàn đã lạnh ngắt, nhưng cô còn đang rất bận, bận đến nỗi bụng phát ra tiếng kêu cũng không có thời gian để ăn.

Khi trên màn hình hiện thị 11 giờ trưa thì cô cũng vừa hoàn thành xong việc cuối cùng.

Đánh xuống phím enter, cô nhanh chóng xoay người, lấy ra tài liệu từ máy in ra, lại đem tài liệu còn nóng hổi xếp lại ngay ngắn, dùng chiếc kẹp để sẵn từ trước kẹp lại, đứng lên, cô thuận tiện sửa sang lại bộ đồ công sở trên người, đi tới cánh cửa sát phòng làm việc của cô.

Gõ nhẹ hai tiếng, cô không chờ người bên trong trả lời, tự mình mở cửa đi vào.

Nhìn hình ảnh trước mặt, cô hơi nhếch môi. Hay thật, cô đã rất bận rồi vậy mà có người còn bận rộn hơn cả cô.

Một người đàn ông khôi ngô ngồi ở sau bàn làm việc, mái tóc màu đen được chải gọn ra phía sau, đôi mắt thâm sâu mà có hồn, giờ phút này lại lộ ra sự tự tin, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, khi anh nói chuyện hay phát biểu ý kiến thường có thói quen nhướn mày, khoe miệng nở một nụ cười nhạt, sau đó từ miệng anh thốt ra một câu nói khiến đối phương hoàn toàn á khẩu không trả lời được.

Khi nói chuyện, giọng anh trầm ổn điềm tĩnh, rất mạch lạc (rõ ràng) , trên người mang hơi thở đế vương, luôn bình tĩnh, đối mặt với bất kỳ khó khăn hoặc trắc trở nào, anh đều không sợ hãi, hiểu rõ mắc lỗi sai lầm thì cần sửa chữa, khi cấp dưới hoàn thành tốt công việc thì anh không hề giấu giếm tâm tình vui vẻ, tuy nhiên anh cũng không phải là người kiêu căng ngạo mạn.

Anh là một người lãnh đạo thành công, hai mươi hai tuổi tiếp nhận sự nghiệp của dòng họ, mặc dù khi mới đầu tiếp nhận mọi việc đều không dễ dàng nhưng trải qua rèn luyện, nghiên cứu và học hỏi, anh đã đưa sự nghiệp của dòng họ phát triển lên đỉnh cao theo cách của anh.

Anh là một người đàn ông lý trí, trong cuộc sống, đối với bất kỳ ai cũng luôn có thái độ nghiêm túc, về sự nghiệp, anh hiểu rõ lúc nào nên xông lên phía trước, dùng đúng người đúng việc, biết quý trọng người tài.

Anh có một bộ óc thông minh, là người đứng đầu cả công ty phải có sức quan sát tốt, mấy nghìn nhân viên, gồm tổng bộ và các công ty chi nhánh.

Anh là Thương Nhạc, người thừa kế của dòng họ Thương, là tân giám đốc của tập đoàn Thương thị.

Hướng tầm mắt về bức tường đối diện, trên bức tường có gắn ti vi, toàn bộ đều đang được mở bởi đây là cách thức anh họp, là phương pháp chỉ cần ngồi một chỗ nhưng vẫn có thể họp với giám đốc các chi nhánh tại nước ngoài.

Anh kẹp điện thoại vào một bên tai, ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình máy tính.

Anh thực sự rất bận, vừa dùng tiếng Anh thảo luận nội dung của hội nghị, vừa dùng tiếng Nhật với một chiếc điện thoại khác bàn bạc về cơ hội hợp tác, lại vội vàng phân tích vấn đề được đề xuất bàn bạc của nhân viên công ty.

Người đàn ông bận rộn chỉ tập trung vào công việc, lúc này mới phát hiện sự tồn tại của cô gái đang kiên nhẫn chờ trước cửa, thư kí riêng của anh, Mộc Nguyệt Ngân.

Anh vẫy tay với cô.

Mộc Nguyệt Ngân gật đầu, cô ngẫm hiểu ám hiệu của anh đang ra hiệu cho mình.

Cô đi đến cạnh anh, đem tài liệu trên tay để trước mặt anh, sau đó mở ngăn kéo bàn làm việc của anh lấy ra một tập tài liệu khác, bên trong tập là tờ giấy trắng.

Cô ngẩng đầu nhìn về tivi trên tường, nhanh chóng ghi nhớ nội dung nói chuyện của các nhân viên, sắp xếp lại trong đầu rồi sau đó cẩn thận ghi chép lại ra giấy.

Trong khi cô đang bận bịu thì bên cạnh lại truyền tới tiếng gõ bàn ra chỉ thị cho cô.

Cô quay đầu, chống lại cặp mắt sâu thẳm của người đàn ông, nhìn anh hơi nghiêng đầu, cô nghi hoặc nhún mày, sau đó nhận được cái gật đầu khẳng định mới ngay lập tức mở ngăn kéo lần nữa, lấy ra tờ giấy trắng.

Ánh mắt của cô nhìn về chiếc máy vi tính để trên bàn làm việc của anh, lỡ tai thì tiếp tục nghe tivi trên tường đang phát trực tiếp nội dung hội nghị, đôi tay lại bắt đầu bận rộn, lại cực kỳ chú tâm, đôi tay viết với tốc độ nhanh khiến người ta sững sờ, vừa phải viết lại nội dung trọng điểm của cuộc họp, vừa phải phân tâm ghi chép lại số liệu tài chính trên màn hình vi tính.

Bên cạnh cô, người đàn ông vừa dùng tiếng Nhật trao đổi điện thoại với người ở đầu dây bên kia bàn về thời gian họp hợp tác, kế hoạch, số tiền cùng lợi nhuận, vừa kiểm tra tài liệu cô mới mang vào, hai người đều rất nghiêm túc làm việc, nghiêm túc đến nỗi thời gian để hai người trao đổi cũng không có.

30 phút trôi qua, chân Mộc Nguyệt Ngân đứng mỏi nhừ, hai chân bắt đầu tê dần.....đây cũng chính là nhược điểm của cô, không thể đứng quá lâu.

Thương Nhạc tinh ý, vỗ vỗ bả vai của cô, chỉ vào chiếc ghế khác ở đối diện.

Mộc Nguyệt Ngân đặt bút xuống, đi tới, không chần chừ đẩy chiếc ghế đến bên cạnh anh, sau đó ngồi xuống.

Bên trong phòng làm việc rộng rãi, ngoại trừ tiếng nói của người đàn ông, tiếng các nhân viên đang thảo luận trên tivi thì không còn âm thanh khác.

Khoảng 12 giờ, Thương Nhạc cúp điện thoại, không có thời gian nghỉ ngơi anh cầm tài liệu cô đang ghi chép nội dung hội nghị, nhìn chăm chú.

Cho đến khi hội nghị kết thúc, số liệu tài chính trên màn hình vi tính cũng dừng lại, hai người cuối cùng cũng thở phào một cái, mà bây giờ cũng đã hơn 1 giờ chiều.

“ Trưởng phòng Vương có đề ra kế hoạch mở rộng, tôi thấy cô đều chú thích câu hỏi bên cạnh, cô đem câu hỏi này đưa lại cho anh ta, bảo với anh ta xem xét kĩ càng trong vòng ba ngày rồi nộp lại đây.” Thương Nhạc tựa lưng vào ghế, giọng điệu nghiêm túc đã hòa hoãn đi đôi chút.

“ Trưởng phòng tài chính Lương có hành vi ăn bớt, tôi phát hiện ra một số điểm mâu thuẫn trong báo cáo, thất thoát khoảng hai trăm vạn.” Mộc Nguyệt Ngân nhẹ nhàng nhắc nhở.

“ Ông già đó nghĩ mình làm việc lâu năm, cũng sắp về hưu, nên cố tình đem tiền của công ty biến thành tiền về hưu của bản thân đây?, nói với ông ta, tất cả tài liệu đều được ghi chép rõ ràng tại Tổng công ty, nếu như ông ta chỉ hám món lợi nhỏ tôi có thể giả vờ như không nhìn thấy. Nhưng nếu ông ta lòng tham không đáy, tôi sẽ cho ông ta lập tức cuốn xéo khỏi đây, đến lúc đấy đừng nói là tiền nghỉ hưu mà ngay cả một cọng lông cũng đừng hòng mang đi.” Mặt Thương Nhạc nheo lại, cười lạnh nói.

“ Tập đoàn Nghiêm thị hình như vẫn còn rất đề bụng chuyện lần trước chúng ta giành lấy dự án xây dựng của bọn họ, khả năng chúng ta cần cẩn thận cho hành động tiếp theo, chỉ sợ họ sẽ mua chuộc người của ta ăn cắp hồ sơ số tiền đầu thầu sắp tới. ”

“ Cho nên cô mới quyết định đem toàn bộ dữ liệu lưu trong máy tính của Tổng công ty thống nhất với nhau, tránh trường hợp tài liệu bị lộ ra ngoài hoặc bị ăn cắp? ” Anh nở một nụ cười khen ngợi.

“Thật ra nếu muốn trộm, cũng không phải là khó khăn, chỉ cần đăng nhập được vào máy tính của Tổng giám đốc thì ngay cả bản kế hoạch hai năm tiếp theo cũng có thể lấy được.” Đúng thế, chỉ cần có lòng, không chuyện gì không làm được.....chỉ cần người bị mua chuộc kia đi được vào phòng Tổng giám đốc.

“Đừng quên, ngoại trừ máy vi tính trong phòng này ra thì toàn bộ số tài liệu của tôi đều được kết nối tới máy tính của cô.” Đôi mắt Thương Nhạc sắc bén nhưng không có vẻ nguy hiểm làm người ta sợ, chỉ có giọng điệu nhắc nhở cùng nhấn mạnh dù thế nào cũng cần có thái độ cảnh giác.

Nhường mi, Mộc Nguyệt Ngân sững sờ, rất nhanh lấy lại tỉnh táo.

“Tổng giám đốc nghĩ rằng tôi sẽ đồng ý nhận đứt lót từ bất kỳ ai hối lộ?”

“Không thể quá tin người. ” Anh cười như không cười nói, trong mắt có ý cười nhạo.

“Tổng giám đốc nói đúng, nếu như kẻ đó đủ thông minh thì lựa chọn hợp tác với tôi là phương pháp tốt nhất, tài liệu trên tay tôi chính xác 100%. ” Đối diện với nụ cười chế giễu của ông chủ, Mộc Nguyệt Ngân không ngần ngại vui vẻ khiêu khích lại.

Nhìn gương mặt nghiêm túc của cô lại còn có tâm tình vui vẻ thảo luận vấn đề bán đứng công ty, Thương Nhạc đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, khóe miệng càng nở nụ cười rõ ràng, cả người không khỏi thả lỏng: “Nói không chừng cô còn kiếm được kha khá ”

“Chắc chắn so với công việc làm thư ký hai mươi năm cộng thêm tiền hưu trí còn nhiều hơn mấy trăm lần.....Không thì ít nhất cũng bằng công việc của 10 năm làm thư ký, chỉ cần nói lời hay một chút, có lẽ sang năm có thể về hưu rồi? ” còn muốn trêu đùa nữa ư? Cô nhún mày, ánh mắt bắt đầu dĩ tự hỏi.

“Ừm, câu trả lời của thư ký Mộc thật khiến người ta đau lòng, cô là do một tay tôi đào tạo thành, nếu không có cô, cánh tay phải của tôi khác nào bị chặt đứt. ” Mặc dù biết thư ký của anh là người có trật tự đâu ra đấy nhưng mà cho đến tận bây giờ mỗi khi hai người khắc khẩu với nhau thì cô không hề khách khí với anh.

“Cảm ơn sự coi trọng của Tổng giám đốc dành cho tôi, đại ân đại đức của anh bồi dưỡng tôi, tôi không cách nào báo đáp lại. ” Mộc Nguyệt Ngân biết anh coi trọng mình ra sao, cũng tin tưởng vào địa vị của mình trong công ty, đúng là dưới một người là Tổng giám đốc mà trên rất nhiều người.

“Ừm.....vậy mà cô cũng dám nói. ” Bởi vì anh không để lời nói trong lòng nên cũng chỉ có cô là không biết lớn biết nhỏ gì hết.

Ai bảo cô quá ưu tú, đồng thời cũng là nhân viên anh coi trọng nhất, chỉ sợ ngay cả lời nói của Phó giám đốc cũng không có trọng lượng bằng một câu nói của cô.

Ai bảo cô và anh cùng một ngày nhậm chức, anh là Tổng giám đốc còn cô là thư ký của anh, mấy năm nay lòng trung thành của cô vẫn được anh xem ở trong mắt.

Cả thế giới có thể phản bội anh nhưng chỉ có cô gái trước mặt, thư ký Mộc Nguyệt Ngân tuyệt đối sẽ không.

“Nếu có người muốn thương lượng với cô, nhớ khua môi múa mép, không đòi tỷ hơn cũng muốn nghìn vạn, như vậy mới đủ thấy bí mật của công ty rất đáng tiền. ”

“Tôi biết rồi, nếu như có người nào liên hệ với tôi, tôi nhất định sẽ thông báo cho anh, đồng thời cùng anh bàn bạc xem rốt cuộc nên đòi cái giá bao nhiêu thì mới được coi là đáng tiền. ” Ông chủ đã muốn chơi, cô nhất định sẽ chơi cùng.

Cô công kích nhưng không nhận được câu trả lời, Thương Nhạc nhượng bộ: “Buổi chiều đổi thành 2 giờ họp hội nghị, cô gọi điện cho ông chủ Dương, nói với ông ta, tôi sẽ tới đó. ”

“Tôi biết rồi, nếu như không còn chuyện gì khác tôi xin phép ra ngoài. ” Mộc Nguyệt Ngân trở nên nghiêm túc, cô chính là như vậy.

Theo như lời đồn đại thì anh là người đàn ông rất khó gần nhưng giờ phút này anh lại đang dõi theo bóng lưng của cô gái, gương mặt mỉm cười.

Tin đồn liên quan đến anh, ít nhất vào thời khắc này đã có sự sai lệch, đó là một Thương Nhạc khác, một người có cảm xúc và ôn hòa, biết cười, một Thương Nhạc có chút dịu dàng.....chỉ dành cho cô.

5. Chương 5

Mộc Nguyệt Ngân không thể tin nhìn chăm chú vào tờ báo trên bàn, tựa đề rõ ràng đã được phóng rất to, cô cảm thấy như có khúc xương mắc nơi cổ họng không sao thở nổi, lỗ tai như có tiếng động ù ù, tim đập dồn dập, thân thể khẽ run rẩy, giống như chịu một cú sốc quá lớn làm cô quên mất cơ thể phải cử động thế nào.

Có nhầm lẫn gì sao? Chuyện này là thế nào?

Hình ảnh liên tục xuất hiện trong đầu cô, cảm giác có chút hoa mắt.

Quá khứ đã từng trải qua của Mộc Nguyệt Ngân, từ bờ ngõ xa lạ rồi dần quen thuộc, đó là cô gái với đôi mắt bi thương mặc bộ giả y (áo cưới), đó là cô bé chưa kịp trưởng thành với sinh mệnh đã tận, là hối hận, là tiếc nuối của cô gái mắc bệnh không còn cơ hội, là bà cụ với mái tóc bạc trắng, tất cả oán hận của bà cụ là đã đầu thai quá sớm.....Những điều này không biết từ lúc nào đã không còn tồn tại trong trí nhớ của cô, và giờ phút này nó lại một lần nữa xâm nhập vào trong đầu cô.

Cô.....cô thật sự đã quên những chuyện này? Ông trời! Vì sao cô có thể lãng quên mọi chuyện chứ?

Không! Cô đã từng nhớ lại những chuyện cũ này.....thời điểm khi cô còn nhỏ, cô đã nhớ lại hết, cũng bởi vì cô nhớ tất cả, cho nên cô mới không ngừng cố gắng để trở thành người xuất sắc nhất.

Kết quả của sự nỗ lực đó là vào năm cô 18 tuổi, cô đã được vào công ty Thương thị như ý nguyện, trở thành thư ký của Thương Nhạc, được đứng bên cạnh anh.

Nhưng sau khi cô bước vào Thương thị, đoạn trí nhớ trước kia liền không còn.....cô quên mất anh.....cô lãng phí rất nhiều thời gian, cô ở ngay bên anh mà để lãng phí quá nhiều thời gian, chỉ đến khi nhìn thấy tờ báo này, cô mới bàng hoàng nhớ lại.

Ông trời! Vì sao muốn giày vò cô như thế? Rốt cuộc ông muốn cô nhận bao nhiêu lần tan nát cõi lòng mới can tâm đây?

Người đàn ông của cô, người đàn ông cô tìm bấy lâu nay.....rốt cuộc cô đang làm gì thế này?

Trái tim rét lạnh, cảm giác chua xót ăn mòn trong lòng của cô, những câu hỏi liên tiếp xuất hiện trong đầu cô mà không có câu trả lời.

Mọi thứ không ngừng quay cuồng, cô chỉ muốn khóc lên nhưng đã quên mất làm thế nào để khóc, không thể cử động, không thể kiên cường, thậm chí giờ phút này cô không biết linh hồn đang điều khiển cơ thể hay cơ thể đang làm chủ linh hồn.

Từ lúc bước vào công ty đến giờ đã được nửa tiếng, chiếc túi da cô vẫn đeo trên vai, đồ ăn sáng rơi xuống đất từ lúc nào, cô chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào tờ báo, cảm thấy không biết làm gì bây giờ, trái tim buốt giá, rất sợ hãi,.....

“Thư ký Mộc?”

Bên tai truyền đến tiếng gọi trầm thấp, giọng nói rất đỗi quen thuộc, giọng nói ồm trọng là vậy khi nghe vào tai cô nó như bóp buộc tâm trí cô.

Mộc Nguyệt Ngân vô thức ngẩng đầu lên, đôi mắt mờ mịt toát ra sự lo lắng, bồn khoăn và hoang mang.

Khi cô nhìn thấy hình dáng của người đàn ông trước mặt, tròn mắt như mở to hơn, cô muốn nở một nụ cười với anh nhưng cô cười không nổi, thực sự cười không nổi.

Thương.....Nhạc..... Cô nhìn anh, bước đến cạnh anh.

Thương Nhạc nhìn thư ký của mình, phát hiện cô không bình thường, chưa từng thấy cô có vẻ mặt yếu ớt như vậy, không khỏi nghi ngờ và nhiều hơn nữa là sự quan tâm.

Anh không ngờ thì ra mình vẫn còn có loại cảm xúc lo lắng này.

Cho đến bây giờ, anh vốn là người lạnh lùng, luôn tạo khoảng cách với mọi người xung quanh, anh không quan tâm mọi người nhìn mình thế nào cũng không để ý ánh mắt của người khác, lại càng chưa từng đặt mình vào vị trí của người khác để suy nghĩ.

Quan tâm ? Anh mà lại lo lắng cho thư ký của mình.

Cô có chuyện gì vậy ? Vì sao lại có vẻ mặt bất lực như thế ? Vì sao nhìn vào đôi mắt của cô, anh cảm thấy có gì đó như tuyệt vọng?

Làm Thương Nhạc không khỏi có chút buồn buồn và có cảm giác đau nhức, nhìn gương mặt trắng bệch của cô anh hơi kinh ngạc, thư ký của anh có yếu ớt thế này sao, gương mặt đau khổ làm người ta thương tiếc, khiến anh không thích, không quen, không thích ứng được.

“ Thư ký Mộc, cô có khỏe không ? ”

Cô thư ký thông minh của anh lúc này lại đang nhìn anh chăm chú, con mắt toát ra sự đau lòng, nhìn anh dường như không hài lòng, tràn ngập sự tuyệt vọng, giống.....giống như anh đã làm sai chuyện gì đó.

Thương Nhạc dời tầm nhìn, ngồi xổm xuống, nhặt sandwich rơi dưới đất.

“ Cô không thoải mái sao? ”

Một câu hỏi đơn giản lại dễ dàng kéo cô về với suy nghĩ hiện tại, cúi đầu, Mộc Nguyệt Ngân nhớ lại bản thân không được bình thường.

Đúng rồi, năm năm công tác, trong ký ức của anh, Mộc Nguyệt Ngân sẽ không như này, cô đã quên mất mình phải làm thế nào, Mộc Nguyệt Ngân cô phải diễn thế nào, trí nhớ tràn ngập trong đầu cô, cô đã quên việc giấu nỗi đau qua con mắt, đã quên thôi nhìn anh bằng ánh mắt lưu luyến, thậm chí bây giờ cô còn không dám nhìn thẳng vào mắt anh, không biết đoạt lại Nhạc ca ca của cô như thế nào.....

Cô yếu đuối muốn che giấu khát vọng của bản thân, nhưng hành động tiếp theo của cô lại là chuyển cái nhìn xuống tờ báo đặt trên bàn, thân thể run rẩy, một lần nữa suy nghĩ rời khỏi đầu.

Điều này không giống với những gì anh biết về Mộc Nguyệt Ngân.

Thương Nhạc nhíu mày, nhìn thấy cô lại thất thần, theo hướng nhìn của cô, anh nhìn thấy tờ báo để trên bàn cô, tựa đề bên trên rất nổi bật.

Hoàng tử và công chúa, cái kết hạnh phúc.

“ Thương.....tổng giám đốc, chuyện này.....tờ báo này..... ” Mộc Nguyệt Ngân nhìn chằm chằm vào hình ảnh trên báo, đó là bức hình chụp chung một nam một nữ.

Hoàng tử ? Là chỉ anh ? Như vậy Công chúa là ai ?

Phải rồi.....cô gái ấy, cô biết cô gái ấy là ai, sau khi trở thành thư ký của anh, cô đã gặp rất nhiều phụ nữ tới tìm anh, tìm Nhạc ca ca của cô.....Kiếp này, anh có một người là thanh mai trúc mã với mình, là cô gái cùng anh lớn lên từ nhỏ, là bậc trưởng bối hai nhà có mối quan hệ thân thiết với nhau, là con gái của người đứng đầu tập đoàn Bạch Diệu, tiểu thư Bạch Vũ Khiết.

Những biểu hiện quan tâm của anh đối với cô đã hoàn toàn biến mất khi nhìn thấy cô đi quá giới hạn, Thương Nhạc nheo mắt, gương mặt trở nên nghiêm túc, khóe miệng nở một nụ cười lạnh, nhàn nhạt nói :” Một lễ cưới “ Anh không chỉ nói cho cô nghe cũng là nói cho mình nghe.

Anh suýt thì quên, ngày hôm qua quả thật có xảy ra ít chuyện, mà sự kiện này vẫn là anh tự mình quyết định, vì lợi ích của Thương thị, việc kết thân với người nhà họ Bạch sẽ đem lại nhiều lợi ích.

“ Cưới.....Hôn lễ.....? ” Nhạc ca ca của cô muốn kết hôn ? Cùng.....với cô gái khác?

Lòng Mộc Nguyệt Ngân đau như cắt, cả người như chìm trong nước đá không thể động đậy, hai mắt trợn to cay xè như bị gai đâm phải.

Trái tim cô đập rất mạnh, cô hoàn toàn không chịu nổi, cô thà để nó hoàn toàn ngừng đập.

Thái độ của cô rất không bình thường, người sáng suốt có thể nhìn ra, Thương Nhạc chú ý nét mặt thay đổi của cô, cảm giác bây giờ của anh về cô là cảm giác rất quen thuộc.

Đó là năm năm trước, lần đầu tiên anh gặp cô, thái độ của cô khi đối diện với anh.

Ngay khi cô ngẩng đầu nhìn anh, cô có vẻ hưng phấn và cực kỳ vui sướng.

Từ lúc nhìn thấy anh, ánh mắt cô chưa từng dời đi chỗ khác nhưng ánh mắt đó của cô không khiến anh cảm thấy chán ghét, cô không hề giấu giếm tâm trạng vui vẻ, giống như cô muốn nói với anh rất vui mừng được nhìn thấy anh.

Mặc dù biểu hiện của cô có chút hơi quá nhưng đã chứng minh sự thật, anh đồng ý tuyển cô đồng thời rất coi trọng tài năng của cô, cho nên anh mới miễn cưỡng chịu đựng ánh nhìn lưu luyến của cô đối với mình.

Vậy mà đến một ngày, khi anh đã quen với việc cô luôn đi theo bên cạnh mình thì cô lại thay đổi thái độ, cô bắt đầu làm việc đâu ra đấy, nghiêm túc hoàn thành công việc của một thư ký, không còn dễ dàng biểu hiện cảm xúc, trở thành một thư ký kín kẽ, từ đó đến bây giờ đã được năm năm, cô trở thành trợ lý đắc lực nhất của anh, mọi thứ mà anh sở hữu cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay, cô.....cũng tại lúc này cô lại muốn thay đổi ?

“ Anh.....anh yêu cô ấy không ? Ý tôi là, anh và Bạch tiểu thư có tình cảm với nhau sao ? ” Lấy lại tinh thần, cô áp chế cảm giác trong lòng, Mộc Nguyệt Ngân cứng ngắc nhưng có chút kích động đưa ra câu hỏi.

Tâm trạng cô đã hoàn toàn chệch đường ray, trở nên hốt hoảng, không biết làm sao, cô sắp mất đi anh.

“ Yêu ? Đấy chỉ là một tính từ trừu tượng mà thôi. Yêu có quan trọng sao? Tình yêu có thể che chở tất cả sao ? “ Anh không tin vào thứ này, bên cạnh anh đã từng có rất nhiều phụ nữ, yêu tiền của anh, yêu địa vị của anh, yêu vẻ ngoài của anh nhưng tuyệt đối không có người thương anh.

Anh không quan tâm phụ nữ thương anh hay không, chỉ có Thương thị mới là điều anh quan tâm nhất.

Yêu ? Một đồng cũng không đáng giá.

“ Nhưng Bạch tiểu thư cô ấy..... ”

“ Thư ký Mộc, cô hơi lảm chuyện rồi đấy, chuyện của tôi không liên quan đến cô, cô chỉ cần làm tốt công việc của mình, đừng đi quá giới hạn quan tâm đến cả chuyện tình cảm của tôi hay việc tôi sẽ kết hôn với ai. ” Đây là chuyện riêng của anh, cho dù anh tin tưởng cô, coi trọng cô, đưa cô trở thành nhân vật chủ chốt của công ty thì cô cũng không có tư cách thăm dò chuyện riêng của anh

Lời nói của anh vô tình làm Mộc Nguyệt Ngân tổn thương, mọi thắc mắc của cô không được giải đáp, bị dồn nén trong lòng.

“ 20 phút nữa sẽ họp, nếu như cô cảm thấy thân thể khó chịu thì ít nhất cũng đợi đến khi hội nghị kết thúc hãy xin nghỉ. Còn nữa, những tờ báo lá cải này cô nên ít xem thì hơn ” Liếc nhìn đồng hồ trên tay, giọng Thương Nhạc khô khốc, không chút nào lưu luyến xoay người, bước vào phòng làm việc.

Nhìn anh xa lạ, cô chưa bao giờ cảm thấy chua xót như lúc này, lần đầu tiên cô muốn khóc, thật sự đau khổ đến muốn khóc.

Cô cứ nghĩ chỉ cần cố gắng là có thể được đến anh, không ngờ ông trời trêu ngươi, cô quên mất anh, lãng phí quãng thời gian năm năm quý giá, anh sắp cưới cô gái khác, cô và anh ngay cả cơ hội bắt đầu cũng không có.....

Chẳng lẽ cô trở mặt nhìn người đàn ông của mình thành chồng của người khác ? Cô rốt cuộc cố gắng nhiều như vậy vì cái gì? Tội gì cô cứ phải ngu ngốc cố chấp ?

Cô phải làm sao bây giờ ?

Buông tay, để anh cùng cô gái kia kết hôn?

Không! Cô không làm được, lòng cô không chấp nhận để cho cô buông tay từ bỏ, nhưng, cô phải làm thế nào ? Phải làm thế nào thì Nhạc ca ca mới trở lại bên cô ?

Cô nghịch thiên, bất luận bao nhiêu kiếp, sự cố chấp của cô sẽ chỉ khiến số mệnh cô đau khổ. (nhớ lại lời Mạnh Bà)

Không! Cô không tin, không tin vào kết quả này, vận mệnh của cô là do cô nắm lấy, cho dù tổn thương bất luận người nào cô cũng không buông Nhạc ca ca ra.

Cô chờ đợi đã lâu, nếu như lần này không nắm chặt sẽ không còn cơ hội, giấc mộng này khó thực hiện đến thế sao ? Đây chính là sai lầm sao ? Kiên trì là có lỗi sao? Yêu một người là có lỗi sao?

Cô nghịch thiên, bất luận bao nhiêu kiếp, sự cố chấp của cô sẽ chỉ khiến số mệnh cô đau khổ. (Nhớ lại lời Mạnh Bà)

Không! Cô không có sai, chỉ là không cách nào buông tay, chỉ là toàn tâm toàn ý yêu người đàn ông này.

Cô không sai, cô sẽ không buông tay, từ lúc bắt đầu, cho dù khiến người khác bị tổn thương cô cũng muốn người đàn ông này là của cô.

Trong lòng cô hạ quyết tâm, đôi mắt đau buồn của Mộc Nguyệt Ngân lúc này lấp lánh ánh sáng khẳng định, vì đạt được mục đích, cô không tiếc hy sinh mọi thứ, cô càng phải nắm chắc cơ hội cuối cùng này.

Làm ? Vẫn là không làm ?

Mộc Nguyệt Ngân cắn môi, trong lòng đấu tranh, tim của cô đập không ổn định, tâm trạng cô phức tạp, giờ phút này cô nhìn chăm chú người đàn ông trên giường bằng đôi mắt tràn ngập mâu thuẫn cùng sợ hãi.

Cô chưa bao giờ từng nghĩ mình sẽ làm ra chuyện như vậy, nhưng giờ phút này cô vẫn quyết định làm đến cùng.

Cô tính kế với anh, chỉ vì anh tin tưởng cô tuyệt đối, tin tưởng cô sẽ đưa anh đang say rượu an toàn về đến nhà, cho nên anh để mặc cồn rượu đang bốc lên trong cơ thể mà an tâm ngủ say.

Mộc Nguyệt Ngân khoác trên người áo tắm, bên trong cô không mặc gì, trong mắt cô có sự do dự.

Làm ? Vẫn là không làm ?

Làm, mọi hậu quả cô đều biết.

Nhưng nếu không làm....thì giữa cô và anh sẽ không có gì dây dưa ? Làm sao để anh có thể nhìn thẳng vào sự tồn tại của cô ?

Thân thể cô run rẩy, nhớ tới tính cách kiêu này của Nhạc ca ca, nhớ tới tác phong làm việc của anh, nhớ tới lời nói cười như không cười của anh, thái độ khó lại gần, nhớ tới thái độ lạnh lùng của anh với kẻ thù....cô cắn môi, không ngừng đấu tranh.

Làm ? Vẫn là không làm ?

Liên quan đến vấn đề này, cô đã không ngừng hỏi bản thân dưới mấy chục lần.

Làm, cô sẽ có đủ thời gian ở bên cạnh anh, lấy thời gian bốn tháng này đánh cược với hạnh phúc của đời này, trận đánh cược này, cô không được phép thua, cô phải gỡ hết tất cả thủ đoạn, đặt toàn bộ giấc mộng hạnh phúc của bốn kiếp trước vào kiếp này, nhưng anh sẽ hận cô, hận cô thể nhưng gỡ trò với anh.

Không làm, kiếp này cô sẽ hoàn toàn mất đi anh, không còn cơ hội kế tiếp, đem mọi thứ sẽ quên hết, quên mất cô đã từng yêu sâu sắc một người đàn ông, đã từng vì anh, cô một kiếp lại một kiếp tìm kiếm hình bóng anh, một lần lại một lần hữu duyên vô phận, cuối cùng không thể kết thành đôi.

Không ! Cô cắn chặt răng, mắt Mộc Nguyệt Ngân lóe ra tia sáng quyết định.

Cô không cách nào dễ dàng nói buông tha liền buông tha, không cách nào trở mắt nhìn người đàn ông cô yêu cưới người phụ nữ khác làm vợ.

Thanh mai trúc mã gì chứ ? Kết thân vì lợi ích thương mại ? Ai nói từ nhỏ lớn lên bên nhau thì sẽ ở bên nhau ? Ai nói hai anh em họ kết hôn là chuyện đương nhiên, sẽ thân càng thêm thân ?

Tất cả đều là lừa đảo, người đàn ông trước mắt này là của cô, ai cũng không thể cướp anh từ tay cô.

Tâm trạng lo lắng biến mất, cô bỏ xuống tất cả do dự, trừu định cùng quyết tâm, hậu quả có ra sao cô sẽ không quan tâm nữa.

Đúng, cô muốn đoạt lấy tất cả, vì người đàn ông này, dù có bị anh ghét, anh hận, trở thành người phụ nữ xấu xa trong miệng mọi người, cô cũng không quan tâm.

Anh đang ở đâu đây ?

Cảm giác bản thân đang nửa chìm nửa nổi ở trên mây, hai chân không chạm đến đất, đầu óc anh không thể tập trung suy nghĩ, anh quá mệt, mệt mỏi sắp không thở nổi.

Anh đang ở trong ảo ảnh sao ? Nếu không vì sao lại có cảm giác mờ mịt ngỡ ngàng thế ?

Anh đang ở đâu ? Vì sao khi thở anh lại ngửi được một mùi thơm khiến anh cảm thấy an tâm thế này ?

Ngực của anh nóng dần lên, nhiệt độ nóng bỏng từ ngực tỏa ra, từ từ lan ra xung quanh.

Miệng anh vừa đắng vừa khô, hơi thở dồn dập, cơ thể như bị đốt cháy, chỉ muốn có nước lạnh đến dập tắt nhiệt độ đang bốc lên và trong đó có cả khát vọng dục vọng.

Thở khẽ, có một đôi tay lạnh lẽo đang tuần tra trên cơ thể anh, chậm rãi đi tới ngực anh, lại nhẹ nhàng vuốt ve hông của anh.... ..

Không đủ, anh nghĩ rằng mình sẽ thỏa mãn với nhiệt độ man mát lành lạnh đó, cơ thể lại bắt đầu nóng lên, anh nghĩ mình đang ở trong mơ, bởi vì anh ngửi thấy mùi hương thơm ngát quen thuộc của một cô gái tràn vào mũi anh.

Đôi mắt mơ màng mở ra, nhìn thấy bóng dáng thấp thoáng trước mặt thì Thương Nhạc an tâm, nở một nụ cười hoàn toàn tin tưởng.

" Nguyệt Ngân.... .." Mặc dù không phải nhìn thấy rất rõ nhưng anh biết đó là cô, anh quá quen thuộc với sự tồn tại của cô.

" Nhạc.... ..Nhạc ca ca ? " Mộc Nguyệt Ngân cực kỳ sửng sốt, tay chân luống cuống, không ngờ Thương Nhạc đang ngủ say lại thức tỉnh.

Thấy cô hoảng hốt khiến anh cảm thấy nghi hoặc, cho là mình xuất hiện ảo giác. Cô có chuyện gì sao ? Nếu không sao lại có vẻ mặt sợ hãi như vậy ?

Đúng rồi, gương mặt cô không thể nào có vẻ chột dạ sợ hãi được, càng sẽ không làm ra chuyện gì phản bội anh, anh rất coi trọng cô cô không thể không biết điều này, cho nên là anh nhìn lầm thôi, nhầm tưởng cô hoảng hốt, đúng vậy.... ..

Đã tỉnh rồi ? Anh.... .. đã tỉnh rồi hả ?

Toàn thân Mộc Nguyệt Ngân cứng ngắc, nhịp tim cơ hồ ngừng đập, đứng khì hầu như đã không còn, vốn dĩ cô cũng chưa làm gì xấu nhưng vừa thấy anh mở mắt, ngay lập tức cô cảm thấy không biết làm sao, thậm chí định lùi bước.

Một giây tiếp theo, trái tim bất ổn đã đập bình thường trở lại, cô nhìn thấy anh lại nhắm mắt lại, hình như anh không phải thật sự tỉnh.

Chắc cô tự hù dọa mình, rõ ràng tại tiệc rượu lúc nãy anh uống rất nhiều rượu.

" Đừng hoảng hốt, Mộc Nguyệt Ngân, mày trở nên nhát gan như thế từ bao giờ ? " Thở phào nhẹ nhõm, cô dùng tay vỗ ngực, cố gắng động viên bản thân, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch cuối cùng cũng có chút nhiệt độ.

Xác định Thương Nhạc đã ngủ say lần nữa, cô cuối cùng cũng an tâm.

Đôi tay run rẩy đưa ra, một lần nữa lấy hết dũng khí, cô cởi dây buộc áo khoác tắm ra, để mặc áo tắm rơi xuống đất, thân thể trần trụi vì không khí rét lạnh trở nên run rẩy, thân thể cứng ngắc nằm xuống giường, nhẹ nhàng sựa sát vào cơ thể anh.

Hai mắt cô tràn ngập sự lo lắng, cô không được tự nhiên cảm nhận cơ thể anh tỏa ra sức nóng, cô....
khẽ nhàng đưa bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh vuốt ve dọc sống lưng anh, sau đó trượt đến trước ngực anh....
.....

Đôi tay nhỏ bé mát lạnh vẫn còn, vẫn ở trên ngực anh dao động.

Suy nghĩ của Thương Nhạc trở nên hỗn loạn, lý trí sớm bị anh vứt ra sau đầu, dục vọng mãnh liệt bị thiêu đốt, đốt cháy ý chí của anh, đốt cháy sự bình tĩnh của anh cũng như thiêu cháy cả đáng vẻ kiêu ngạo lạnh lùng của anh.

Xoay người, anh không bị dục vọng khống chế nhưng để mặc cảm xúc mãnh liệt chi phối hành động của mình.

Trong hơi thở là hương thơm pha lẫn mùi cồn rất mê người, lúc nhạt lúc nồng khiến tâm trí anh rất loạn.

Anh cảm giác môi mình không tự chủ dán lên cái cổ thơm mát này, nhẹ nhàng gặm mút, bàn tay đặt đúng vị trí mê người, cảm giác non mềm ấy khiến anh không thể kiềm chế nhào nặn, hơi thở không được thỏa mãn càng lúc càng dồn dập.

Môi của anh dần dần di chuyển xuống dưới, cặp mắt mờ mịt mở ra, trong khoảng thời gian ngắn không rõ mình đang ở đâu, khi hai tay anh vô thức xoa nắn phía dưới làm người ta hưng phấn thì đôi môi anh cũng chậm rãi tiến sát, cảm nhận được hương vị mê người, khẽ cắn, gặm, mút, yêu thích không buông tay, đem toàn bộ khát vọng trút hết trên người cô.

Từng tiếng rên rỉ mê hoặc truyền vào tai anh, trong lúc anh hoảng hốt không khỏi giương miệng cười, tràn ngập vẻ tự tin cùng cao ngạo tự cho là đúng

Thân thể không ngừng rung động, trong cơ thể như bị lửa thiêu, không khí lạnh lẽo làm Mộc Nguyệt Ngân cảm thấy rét lạnh.

Khi cơ thể anh không hề do dự đè lên thân thể đang phát run của cô thì nhiệt độ cơ thể anh thoáng chốc khiến cô ảm áp, bàn tay anh chạm đến ngực của cô, trong cơ thể cô có gì đó không ngừng khao khát hiện hữu trong đầu.

Khẽ than nhẹ, cô không biết làm sao, chỉ có thể níu chặt lấy ga gối, không còn suy nghĩ được gì, chìm đắm hoàn toàn trong dục vọng.

Nhiệt độ đôi môi chưa từng dừng trên ngực cô, liên tiếp ở mỗi vị trí trên người cô dao động, anh thích cảm giác mềm mại này, thích mùi hương thơm ngát trên cơ thể, cực kỳ yêu thích các giác quan đụng chạm lúc này, để mặc cho bản thân an tâm hưởng thụ, khiến cảm xúc đạt tới mức không thể nào đè nén được nữa.

Bàn tay lướt trên thân thể của cô, vòng eo mảnh khảnh của cô, cặp mông tròn trịa, hai chân thon dài, sau đó anh chạm đến nơi ấm áp ẩm ướt.

Sợ hãi hít sâu, Mộc Nguyệt Ngân không thể kìm nén phát ra tiếng rên rỉ, bụng có cảm giác chua xót, giống như bị thiêu đốt, ngượng ngùng khép lại hai chân, đưa tay ôm lấy cơ thể bại lộ trong không khí lạnh lẽo, bất lực, khiếp sợ, không biết nên trốn hướng nào, lại càng khẳng định giờ phút này mình cũng không còn sức lực để chạy trốn.

Đã rất lâu....Cô đã không nhận được cảm giác yêu thương che chở của anh.

Không ! Cô chỉ có chút khiếp đảm, không có dũng khí, thực sự cô không muốn rời khỏi anh.

Giơ tay, cô xoa nhẹ lồng ngực nở nang của anh, xoa nhẹ đến vòng eo rắn chắc của anh, vuốt ve sống lưng anh. Thân thể của cô càng trở nên không còn là mình, mặc kệ ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trong cơ thể, mặc cho bản thân mình rên rỉ. Cô hưởng thụ anh vuốt ve, hưởng thụ anh yêu, dù là qua tối nay, tất cả sẽ thay đổi, cuộc đời của cô sẽ không còn trở lại như trước được nữa, cô....đã quyết tâm làm thì sẽ không chùn bước.

Tiếng thẹn thùng thổ dốc vang lên bên tai anh, dục vọng của anh đang hết sức căng cứng, lý trí đã rất muốn phá vỡ phòng tuyến, bản năng trở nên kích thích, anh ép người xuống, một lần nữa theo đuổi khát vọng, ngón tay của anh lướt xuống địa phương ướt át của cô, cảm giác chặt chẽ sít sao bao bọc ngón tay anh.

Tâm trí Thương Nhạc cuồng loạn tại vùng đất mất hồn đó, leo lên người cô, anh nhiệt tình hôn lên môi cô, đem toàn bộ tiếng rên rỉ của cô nuốt vào trong miệng anh.

Môi lưỡi hai người chơi đùa nhau, đem toàn bộ mùi hương lưu giữ trong trí nhớ của mình.

” Thương Nhạc....” Nhạc ca ca của cô.

Rung động giống như thủy triều liên tục xâm nhập vào lý trí của cô, thần kinh của cô, từng tế bào trên thân thể không ngừng gọi tên anh.

Nhiệt độ nóng bỏng thiêu đốt cả người cô, trong đầu cô say sưa chìm đắm, trong lòng đều lóe lên một câu, tất cả đều vì yêu người đàn ông này....người đàn ông của cô.

Khi anh nâng cặp mông của cô thì dục vọng nóng bỏng của anh chống đỡ trước tiểu huyệt thẹn thùng của cô, đem toàn bộ dục vọng thăm dò vào cơ thể của cô rồi đâm mạnh một cái khiến cả cơ thể Mộc Nguyệt Ngân không nhịn được hét lên, cảm giác đau đớn lan tràn cả thân thể.

Thân thể của cô căng đến khó chịu, rồi lại giống như rất thỏa mãn, trong mắt cô toàn bộ đều tích tụ nước mắt nhưng cô cố gắng để không chảy xuống.

Cô không nhượng bộ, bất chấp có bị đau khắp mình mẩy, đó cũng là ẩn ký anh yêu cô, là dấu vết anh lưu lại trên người cô, cô cực kỳ yêu cảm giác đau đớn chua xót này, đó chính là minh chứng anh từng trong cơ thể của cô.

Suy nghĩ đã bay lên tận trời, Thương Nhạc thỏa mãn rên lên một tiếng, hai mắt nhắm chặt rung động, trong tim bị kích thích thôi thúc đến cuồng dã.

Anh mặc kệ tất cả, anh đâm sâu vào trong cơ thể cô, cảm thụ cảm giác căng chặt bao vây toàn bộ anh, tim của anh run rẩy, ẩm ướt khiến anh sướng phát điên, không quan tâm anh có chống đỡ được hay không, cơ thể anh như muốn bắn ra, nghiêng chặt rằng, dục vọng vừa mới dịu xuống lại bị căng chặt kích thích.

Nơi nhạy cảm càng ướt át, một ít máu theo dục vọng của anh tràn ra, anh không khống chế được bản thân lại lần nữa vùi vào trong cô, cảm thụ khoái cảm không ngừng tăng, thở hổn hển, cặp mắt mở mịt mở to, vừa không nhìn rõ hình dáng cô gái dưới thân lại giống như nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ của cô gái.

Ép người xuống, hôn lên đôi môi cô, anh nuốt vào toàn bộ tiếng rên rỉ của cô, dục vọng của anh bao trùm thân thể mềm mại, hai cơ thể dung hòa làm một, còn có tiếng nước phát ra mỗi lần chuyển động khiến người khác mặt đỏ tim đập.

Không còn có cảm giác đau đớn, thân thể cô dần thích ứng với nóng bỏng của anh, thích ứng anh xâm nhập, bụng của cô cũng bắt đầu không kiềm chế được dục vọng.

Luồng nhiệt trong cơ thể đang sôi trào, hai chân của cô không tự chủ quăn quanh eo của anh, đôi mắt cô mơ màng chìm đắm, hơi thở dồn dập, khó có thể đè nén tiếng rên rỉ không phát ra, hai tay của cô dán lên mông anh, thúc giục anh không ngừng gia tăng xâm nhập.

Dục vọng của anh dâng cao, giống như con ngựa đứt cương, không bị khống chế đem toàn bộ dục vọng không ngừng vùi trong cơ thể cô, một lần lại một lần đem khoái cảm bản thân lên đỉnh.

Thương Nhạc chưa từng trải qua cảm giác rung động này, suy nghĩ mờ mịt, chỉ theo khát vọng của bản thân không biết bao nhiêu lần đoạt lấy cô.

Có lẽ anh vẫn còn chút nhận thức, có lẽ anh không phải thật sự say nhưng anh cực kỳ yêu loại tư vị mất hồn này, tư vị khiến anh không còn tự chủ hay lý trí chỉ còn sự cuồng dã, trong cuộc sống hàng ngày, anh chưa bao giờ trải qua kích thích cùng phát cuồng.

Anh rất thích cảm giác dục vọng làm chủ khoái cảm, là cảm giác từ trước tới nay chưa ai thao túng anh, ép dã tính anh kích động nổi điên.

Có lẽ anh thật sự đã say, hơn nữa đã rất say, có lẽ anh khát vọng, có lẽ là do người phụ nữ xa lạ đưa tới....
..... Anh quên mất mình là ai, không để ý vì sao mình có thể trở nên phóng khoáng, so với con ngựa điên càng điên cuồng hơn, trong đời anh, chưa từng có quá kích thích khiến người anh mất đi ý thức chỉ còn sáng khoái, chỉ có lần này, anh không chỉ bị khơi lên dục vọng mà ngay cả bản thân anh cũng chưa từng trải qua cảm giác mất hồn này.

Là cô ấy sao ? Là người phụ nữ này mang đến cho anh ? Hay là....đây tất cả chỉ là mộng ?

Bởi vì chỉ có là mộng mới có thể làm anh cảm nhận được từng đợt sục sôi, người khác....không ai có thể.

Mộc Nguyệt Ngân ôm anh thật chặt, để cho anh không thể rời khỏi cô, giống như một phòng tuyến vững chắc, đem hai người chặt chẽ không thể tách rời.

Cô quá mức ngọt ngào, quá mức mê người, dục vọng của anh dừng lại trong cơ thể cô, một lần nữa rời khỏi, vừa lùi lại tiến, thật sâu đắm vào, lộ ra sự điên cuồng, kèm theo là sự ẩm ướt của cô, cùng với tiếng rên ngâm nga mê người, anh phát ra tiếng gầm nhẹ, thân thể giống như không còn là chính mình, không ngừng thương yêu cô, cho đến khi cô kịch liệt thét lên, mở lời cầu xin.

Hơi thở dồn dập, anh muốn không đủ cô, không muốn chấm dứt kích tình hai người tại đây, vươn tay, nhấc cô dậy, để cho cô và anh sát nhau, thân thể hai người chặt chẽ không rời, hai người thân mật quấn chặt lấy nhau, trong ngực anh không ngừng đặt ra câu hỏi vì sao vẫn còn đói khát, lòng dạ biết là như thế nhưng vẫn chưa đủ.

Cho dù anh mê mang, suy nghĩ một mảnh hỗn loạn nhưng khát vọng kích động muốn cô dung nhập vào cốt nhục của anh vẫn cứ kéo dài, cái anh muốn là có được cô hoàn toàn, giống như đã đợi từ rất lâu....
.....Chỉ hoan ái như vậy là không đủ, nhưng lại không biết phải làm thế nào khiến khát vọng được thỏa mãn.

” Nhạc.... ” cổ gằng bám vào anh, Mộc Nguyệt Ngân sức cùng lực kiệt, thân thể hiện đầy mồ hôi, lộ ra vẻ mặt khó chịu, khát vọng được đến thỏa mãn nhưng cô không cách nào cử động, chỉ cầu xin anh, gặm cắn đầu vai anh, đem khát vọng chưa được thỏa mãn truyền đạt cho anh.

Cô khát vọng được giải phóng, khát vọng cùng người yêu quý có được khoái cảm, khát vọng chìm đắm điên cuồng trong dục vọng, vậy mà anh tàn nhẫn chỉ muốn đem giờ phút hai người hoan ái kéo dài, thân thể của cô vô cùng mệt mỏi, không còn sức lực chịu đựng dục vọng của anh, cô là người không có nhiều kinh nghiệm trong tình dục, chỉ có thể khóc khế, ngón tay dài không ngừng bấm sâu vào bờ vai của anh, khát vọng anh cho khoái cảm.

Ôm thật chặt cô gái khóc thút thít cầu xin trong ngực, Thương Nhạc nở một nụ cười mê hoặc, rất nhanh, dục vọng bên dưới lại rút ra đắm vào, anh cảm nhận được dục vọng của cô và sự kiệt sức của cô khiến anh không khỏi đau lòng cho cô.

Nhưng, cô là ai ?

Mở to hai mắt, anh muốn nhìn thấy cô gái trong ngực, nhưng suy nghĩ của anh hỗn loạn, cặp mắt đã không còn tiêu cự, chỉ biết âm thanh của cô khiến anh an tâm và tin tưởng.

Anh ra sức cày cấy, để cho dục vọng hai người dâng cao, ngọn lửa cơ thể giống như muốn đem hai người thiêu đốt không còn gì.

Cô cảm nhận được anh kích động, thân thể không ngừng co rút lại, sợ hãi rung động, kịch liệt gào thét, không thể kiềm chế, vô lực chịu từng đợt rồi lại từng đợt khoái cảm mãnh liệt, trong mắt cô thoáng hiện ra vô số hào quang, trong đầu một mảnh trống rỗng.

Hai người vẫn như cũ thở dồn dập, không cách nào thả lỏng.

Mộc Nguyệt Ngân bắt lực rúc vào trong ngực của anh, cảm giác nhịp tim anh đập rối loạn nhưng lại vẫn yên ổn, tim của cô cũng theo đó mà đập loạn.

Dục vọng của Thương Nhạc vẫn chôn sâu trong cơ thể cô, không bỏ được rời khỏi cô, hay tay của anh vẫn như cũ ôm chặt lấy thân thể nóng bỏng của cô.

Cồn rượu không ngừng bốc lên, chỉ chốc lát sau, anh liền chìm vào mộng đẹp, phát ra tiếng hít thở trầm ổn. Lắng nghe hơi thở có quy luật của anh, cô cũng mệt mỏi nhắm mắt lại, đôi tay vòng lấy eo anh, thân thể hai người dán chặt vào nhau.

Tại ban đêm yên tĩnh, chỉ là ôm ấp lẫn nhau, chỉ là tuy hai mà một quấn lấy nhau, cảm giác ấm áp như vậy khiến người ta cảm nhận được hạnh phúc.

6. Chương 6

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa, chiếu lên chiếc giường.

Thương Nhạc từ từ mở hai mắt, con người dịu dàng của đêm qua đã sớm biến mất, thay vào đó là người đàn ông thâm trầm sắc bén.

Anh cảm thấy đầu hơi nặng nhưng cơ thể lại vô cùng thoải mái, khẽ nhú mày, anh không rõ mình đang ở đâu, tầm mắt nghi hoặc nhìn quanh.

Trần nhà xa lạ, màu sắc và đồ đạc trong phòng cũng không phải thứ anh quen thuộc, say rượu làm anh nhức đầu nhưng cũng chưa đến nỗi quá choáng váng, anh rất rõ khả năng kiểm chế của mình, cho dù có xảy ra chuyện gì anh vẫn có thể làm chủ được bản thân.

Ngồi dậy, anh ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện đây là một phòng ngủ rất ấm áp khiến người ta cảm thấy dễ chịu, ngoài cửa sổ, từng cơn gió làm rèm cửa bay bay, thấp thoáng, anh nhìn thấy một chậu hoa xanh biếc trên bậu cửa sổ.

Tủ quần áo màu trắng, mặt tường màu trắng, bàn đọc sách màu trắng, ghế sa lon màu xanh nhạt.....đang nằm trên chiếc giường màu trắng là một cô gái với da thịt trắng nõn.....Cô gái?

Cô gái này là ai?

Thương Nhạc lạnh lùng nheo mắt, anh nghiêng đầu, ánh mắt khóa chặt vào cô gái rúc vào cạnh anh, có một chút quen thuộc lại có một chút xa lạ.

Đó là một cô gái có dáng dấp rất xinh đẹp, gương mặt cô gái không hề có khuyết điểm, mái tóc đen mượt xõa tung trên giường lớn cùng thân thể mảnh khảnh trắng nõn, lông mi rủ xuống dưới đôi mắt nhắm nghiền, sống mũi cao thẳng, đôi môi xinh đẹp đỏ tươi.

Thân thể mảnh khảnh dán chặt vào anh, bộ ngực mềm mại chống đỡ bên eo của anh, thân thể như ẩn như hiện được che lấp bằng một chiếc chăn mềm, chỉ nhìn cũng khiến cơ thể người ta nóng lên, hai chân thon dài lộ ra ngoài chăn phơi bày trong ánh nắng, cực kỳ mê người.

Cô là ai ?

Cho dù trong đầu thoáng qua rất nhiều nghi vấn, Thương Nhạc vẫn không thể giải đáp được, chứ đừng nói đến cô gái xa lạ trước mắt không quen biết này....Đợi đã.... !

Tầm mắt của anh di chuyển từ trên người cô gái đến trên bàn, nơi đó để một chiếc túi da quen thuộc, trong lòng anh thoáng qua một đáp án khiếp sợ, khó thể tin quay đầu lại, một lần nữa dừng lại trên gương mặt cô gái.

Lần sau, thiệp mời tiệc rượu cô cứ trực tiếp từ chối ” Thương Nhạc nhìn thư ký Mộc Nguyệt Nhân, giọng điệu trầm thấp pha chút lười biếng, so với khí thế uy nghiêm trước đây đã giảm đi rất nhiều, chỉ còn nụ cười hiền hòa, nhìn qua biết ngay là do uống quá nhiều.

” Tổng giám đốc, đừng lo lắng, tôi sẽ đưa anh về nhà an toàn ” Ngồi ở phía sau tay lái là một cô gái mắt đang nhìn thẳng về phía trước, thân thể ngồi thẳng, giọng nói hết sức trầm ổn làm người ta vô cùng an tâm.

” Tôi biết, cũng bởi vì hôm nay có cô đi cùng cho nên tôi mới dám uống nhiều một chút ” Thư ký do chính anh dạy bảo, lẽ nào anh lại không hiểu.

” Tổng giám đốc, anh nghỉ ngơi đi ! Đến nơi, tôi sẽ gọi anh ” Cô gái chuyên tâm lái xe không hề có bất kỳ khác thường, dáng vẻ nghiêm cẩn (nghiêm túc và cẩn thận), giọng nói ôn hòa cũng giống như cá tính của cô, ít nói nhưng nghiêm túc, rất có trách nhiệm.

Anh yên tâm nhắm mắt lại, yên tâm để rượu còn gây tê cả bản thân và lý trí.

Ở giây phút anh sắp nhắm mắt lại, anh nhìn thấy trong mắt cô hoang mang sợ hãi, ngay lúc đó đôi tay cô đang nắm chặt tay lái có chút run run.

Đúng, anh quả thật cảm thấy có điều khác thường nhưng cũng không coi đó là chuyện gì to tát.... ..

Anh đã bị thiết kế đúng không ?

Trong đầu bỗng chốc có câu trả lời khiến tâm tình Thương Nhạc hoang mang.

Hai mắt của anh trở nên lạnh lùng, chau mày, nét mặt tràn đầy sự nguy hiểm nhìn chằm chằm vào thư ký đã đi theo anh ròng rã suốt năm năm, hoàn toàn chiếm được tin cậy của anh.

Anh không phủ nhận, ngoại trừ người nhà, chưa từng có ai khiến anh tin tưởng, cô chính là người đầu tiên làm được việc đó, trong công việc cô quyết đoán, không chỉ là thư ký của anh, khi anh vắng mặt tại công ty thì cô có thể làm chủ một số quyền hạn.

Một thư ký để anh tin tưởng như thế, vậy mà lại gài bẫy anh ?

Cô nên hiểu sự tồn tại của cô đối với anh mà nói là cực kỳ quan trọng, vậy mà cô thực sự đã đặt bẫy anh ?

Mặc dù trong đầu cũng thoáng qua một số câu trả lời phủ định, chỉ là sự thật ở ngay trước mắt, tối hôm qua có lẽ anh đã say nhưng cũng không đến nỗi say không còn biết gì, thái độ tối hôm qua của cô, bao gồm ánh mắt nồng đậm tình ý vẫn khắc sâu trong đầu anh.

Đúng, anh thừa nhận, sau khi bị cồn rượu gây mê, tất cả sức lực và ý chí trở nên thoải mái, anh để mặc cho dục vọng khống chế lý trí và bản thân, nhưng mọi chuyện xảy ra đều do cô khiêu khích.

Là cô cố ý, trong lòng cô đã dự định làm vậy, ngay từ lúc hai người đang trên đường về nhà cô đã quyết định muốn làm như vậy, cô.... ..Chết tiệt !

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, Mộc Nguyệt Ngân bị cảm giác đau đớn trên trán và huyết thái dương tỉnh dậy.

Hồng bét, hình như cô ngủ quá muộn, cả người cô rất không thoải mái, đầu mơ mơ màng màng.

Đôi mắt cô lim dim buồn ngủ, miễn cưỡng ngồi dậy, giơ tay vuốt cái cổ mỗi nhừ, cảm giác đau nhức toàn thân giống như vừa bị xe tăng cán qua, ngay cả hai chân đều không thể nhấc dậy.

Làm sao thế này ?

Đột nhiên, mọi động tác của cô trở nên chậm chạp, chẳng khác nào bị hất một thùng nước lạnh, đôi mắt mở lớn.

Người đàn ông nằm bên cạnh cô.... ..Vì sao không thấy đâu?

Đúng rồi! Tối qua cô và anh đã lên giường.

Trong đầu hiện ra vô số ký ức của đêm qua, Mộc Nguyệt Ngân kéo chăn, che kín trước ngực, sau đó khẽ vuốt ve một bên giường đã sớm không còn độ ấm.

Mơ hồ lo lắng, trái tim không khỏi hồi hộp, giống như đang trách cứ cô đã làm chuyện xấu.

Mặc dù đau lòng, áy náy nhưng cô không hối hận.

Nói không hối hận nhưng cảm xúc của cô hiện giờ rất phức tạp, bởi vì người đàn ông nằm cạnh cô đã không còn ở.

Anh sẽ nghĩ sao? Khi anh tỉnh dậy phát hiện người ngủ bên cạnh anh là cô, anh sẽ có suy nghĩ và hành động như nào?

Tâm trạng nhất thời được thả lỏng, Mộc Nguyệt Ngân chợt dạ phát hiện thể nhưng bản thân cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì hiện tại cô không cần đối mặt với anh, suy nghĩ của cô hỗn loạn, cô còn chưa nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, rốt cuộc cô sẽ phải làm gì tiếp theo? Nên giải thích cho anh hành vi của cô là thế nào?

Rất nhanh, cô lại có chút thương cảm và hơn nhiều là cảm giác mất mát, bởi vì anh không còn ở đây, có lẽ sau khi anh tỉnh dậy phát hiện sự có mặt của cô đã giận bỏ đi, có lẽ anh rất giận hành vi tối hôm qua của cô, có lẽ anh sẽ không còn tin tưởng cô, đối với cô sẽ chỉ còn thái độ thù địch, có lẽ anh sẽ sa thải cô, có lẽ....

.....

“ Đã tỉnh rồi hả? “

Tưởng rằng trong phòng chỉ có mình cô, bất chợt một giọng nói lạnh lùng của người đàn ông vang lên, làm Mộc Nguyệt Ngân giật mình.

Nhanh chóng ngoảnh đầu lại, trong mắt cô lóe ra sợ hãi, nhìn thấy một người ngồi trên ghế sa lon, quần áo chỉnh tề, vẻ mặt lười biếng lại mang theo vài phần khí thế sắc bén.

Anh....ở lại, không có đi?

Cô kinh ngạc đến quên phải lên tiếng, toàn thân cứng đờ, nhìn thẳng vào anh.

Anhanh không có đi?

Cô rủ mắt xuống, không dám nhìn anh tiếp.

Anh không có nhớ bất cứ chuyện gì chứ?

Sự kiện tối hôm qua, xảy ra trong lúc anh say rượu, coi như sau khi anh tỉnh lại phát hiện hai người nằm trên giường, phát hiện giữa cô và anh đã có chuyện gì đó, anh....chắc sẽ không thể nhớ là cô đã cố tình đưa anh trở về, là cô khiêu khích anh để hai người xảy ra quan hệ, càng không thể phát hiện bí mật trong lòng cô. Anh sẽ không nhớ mọi chuyện, chỉ phát hiện giữa cô và anh đã có quan hệ, những chuyện khác....đừng nghĩ nữa....

“ Đây là nhà của cô? “ Giọng Thương Nhạc rất lạnh, mặt không chút thay đổi.

Mộc Nguyệt Ngân không hiểu rõ câu hỏi của anh, chỉ cảm thấy lạnh quá, mặc dù ánh mặt trời chiếu lên người, cô vẫn thấy lạnh đến run rẩy.

Cả người anh tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, cặp mắt đánh giá cô, khinh bỉ nhìn cô.

Cô ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên cũng không có, nhanh chóng quay đầu đi.

Không thể thừa nhận, mặc kệ anh hỏi gì, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận tất cả đều là kế hoạch của cô, trừ khi cô tính buông tha anh....Không, cô sẽ không buông tha anh.

Trong lòng đã quyết định, tinh thần cô như được tiếp thêm dũng khí, hít sâu một hơi, giờ phút này cô sẽ không để bản thân bị khí thế áp bức của anh đánh bại, cắn răng ép buộc mình ngẩng đầu lên, cô không sợ hãi kiên định cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

“ Vâng, đây là nhà của em ” tay xiết chặt tấm chăn, cô cố gắng động viên chính mình.

“ Tại sao tôi lại có mặt ở đây? “ Thương Nhạc nở một nụ cười, trong mắt lóe ra sự nguy hiểm, cái nhìn đầy rét lạnh.

Cẩn môi, cô suy tư rất lâu, cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu.

“ Đưa tôi lên giường? “ Nổi bật trên tấm ga trải giường màu trắng là vết máu đỏ tươi chói mắt, cho dù là kẻ ngốc cũng biết là đã xảy chuyện gì, huống chi anh còn là người trong cuộc, không thể không biết đã có chuyện gì.

Sống lưng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo, Mộc Nguyệt Ngân vô cùng chợt dạ, lại tiếp tục gật đầu.

“ Vì sao? “

Vì sao?

Tâm trạng của cô cũng rất phức tạp, vô số hình ảnh trong trí nhớ lóe ra trong đầu, bấy nhiêu hình ảnh là bấy nhiêu câu hỏi vì sao, nhưng từ đầu tới bây giờ anh chỉ nhớ cô là thư ký của anh, mà trước đây cô chẳng phải là ai cả, muốn cô giải thích như thế nào? Làm sao có thể nói rõ nguyên nhân cho anh hiểu, mà có nói đi chẳng nữa, anh cũng sẽ tin lời cô sao?

“ Bởi vì em nghĩ, cho nên mới làm như vậy “ Cô bối rối không biết trả lời thế nào, đành trả lời úp mở.

“ Bởi vì nghĩ ? Cho nên mới làm? Cô coi tôi là thằng ngốc sao? Cô là cấp dưới công tác dưới quyền tôi đã bao năm, tôi không hiểu rõ con người cô hay sao ? Không có lý do cô sẽ không làm ra chuyện như này ” Thương Nhạc lạnh lùng nhìn cô chằm chằm, anh không tin với hiểu biết của anh về cô thư ký của mình sẽ có thể làm ra loại chuyện thiếu lý trí như vậy.

Anh đang chờ đợi, chờ đợi cô giải thích rõ ràng.

Mặc dù rất tức giận với hành động khó hiểu của cô nhưng anh vẫn tin tưởng cô, vẫn vì cô tìm một cái cớ.

“ Cho dù em có nói đúng lý do, anh cũng sẽ không tin “ Mộc Nguyệt Ngân cười khổ.

“ Cô không nói làm sao biết tôi không tin cô ? “

“ Không cần phải nói, cho dù là ai nghe được cũng đều cảm thấy không có khả năng “ Nếu nói ra lý do bắt đầu từ kiếp trước chắc chắn sẽ có người nghĩ cô nói xằng nói bậy, bởi loại chuyện quái dị này chưa xảy ra bao giờ.

“ Cô cảm thấy là không thể, thì ít nhất cô cũng phải có một câu trả lời để người khác tin được ”

Đúng, anh căm ghét bị người gài bẫy, càng ghét nhất cùng nhân viên công ty xảy ra bất kỳ quan hệ vướng víu nào, nhưng khi đối mặt với Mộc Nguyệt Ngân, anh không thể đem cô như không có chút quan hệ, bởi cô không phải là một nhân viên bình thường.

Suy nghĩ hồi lâu, nghĩ đến sắp vỡ đầu cô cuối cùng cũng hít thở một hơi thật sâu, quyết định nói thật.

“ EmEm yêu anh, hy vọng có được anh ”

“ Cô đang nói đùa sao ? “ Yêu anh? Thư ký của anh lại nói yêu anh?

“ Em rất nghiêm túc “

“ Tôi một chút cũng không nhìn ra được cô đang nghiêm túc ” Bởi vì nghiêm túc cho nên mới gài bẫy? Điều này không phải là lý do thuyết phục.

“ Đây là biện pháp duy nhất em có thể nghĩ ra để khiến anh nhìn nhận một cách nghiêm túc vào sự tồn tại của em “ Cô nghiêm túc nói.

“ Không cần đến loại biện pháp này, từ lâu tôi đã nhìn nhận vào sự có mặt của cô, đối với tôi sự tồn tại của cô là cực kỳ quan trọng, về điểm này cô là người hiểu rõ nhất ”

“ Nhưng đó không phải là yêu, anh cũng không hề yêu em ” Thứ cô cần là tình yêu, là suốt đời, là hai người có thể gắn bó với nhau mà không phải là thư ký với Giám đốc, không phải là mối quan hệ cấp trên cấp dưới hiện nay của hai người.

“ Yêu? “ Lần thứ hai anh nghe thấy cô nói từ này, Thương Nhạc nhíu mày, nhìn cô chằm chằm.

“ Vâng, Yêu “ Cô rất yêu anh, vì tình yêu này cô sẵn sàng bán linh hồn của mình cho quỷ dữ.

“ Yêu? Cô nghĩ rằng tôi sẽ tin cô làm ra loại chuyện này bởi vì yêu? “ Anh cười nhạt chế nhạo.

“ Chẳng qua là ? Không, không thể dùng bất kỳ từ ngữ nào để hình dung, em yêu anh.....từ rất lâu rồi ” Trong mắt Mộc Nguyệt Ngân toát ra sự mong mỏi, mong đợi anh có thể hiểu lời cô nói.

“ Cô coi tôi thành thằng ngốc chắc? Cô đang nói dối !” Cô yêu anh? Bọn họ đã làm việc với nhau suốt năm năm, trừ bỏ bên ngoài cô đối anh lúc nào cũng vô cùng cung kính, thì thái độ và hành động của cô, chỗ nào được gọi là tình yêu?

“ Em không có, em thật sự rất yêu anh, từ.....”

“ Nếu như yêu một người, vì sao cô lại gài bẫy đối phương ? “

“ Em.....Em.....”

“ Cô đã theo tôi được năm năm, trong khoảng thời gian đó, tôi hoàn toàn không cảm thấy được cô đối với tôi có một chút gì gọi là yêu.”

“ Đó là bởi vì em.....” mất ký ức. Cô cần môi, không biết nên giải thích thế nào.

” Nếu như cô thật sự yêu tôi nên biết rõ tôi ghét nhất là bị người khác gài bẫy, đặc biệt là người mà tôi coi trọng, thư ký của tôi. Yêu ? Hừ, cô nói cũng thật có tình có lý, cô nghĩ rằng giữa tôi và cô sẽ tồn tại cái thứ đó ? Tình yêu ? Đối với tôi mà nói thứ này không đáng một xu ” Những lời mà cô cố gắng lấy hết dũng khí để nói lại bị anh giẫm đạp không thương tiếc dưới chân, trong mắt anh lóe lên sự tức giận.

Tiếp cận anh có rất nhiều loại người, tất cả chỉ vì danh và vì lợi nhưng vì thứ gọi là tình yêu thì chưa bao giờ.

Anh còn không hiểu rõ cô sao ? Tính cách lạnh lùng là điểm giống giữa cô và anh, anh đã từng thấy rất nhiều nhân viên nam trong công ty tìm cách lấy lòng cô nhưng kết quả vẫn bị cô từ chối.

Yêu ? Chẳng lẽ anh nhìn lầm ? Chẳng lẽ cô yêu là thân phận của anh, thanh danh của anh, lẽ nào cô ở bên cạnh suốt năm năm nay tất cả đều là giả tạo ?

” Cô muốn cái gì ? Muốn từ tôi lấy được cái gì ? Vì sao cô không coi trọng bản thân lại muốn đi xỉ nhục chính mình, muốn lên giường với tôi ? ” Anh giễu cợt.

Nếu thật sự cô muốn là hư vinh, không còn nghi ngờ gì nữa, cô đã phản bội anh, phản bội tin tưởng của anh với cô, phản bội sự coi trọng của anh giành cho cô, anh ghét nhất loại người như này, càng ghét nhất là cô đã khiến anh thất vọng.

Trong lòng vô cùng đau đớn, Mặc Nguyệt Ngân cắn môi, ánh mắt không còn kiên cường như trước nữa, hai tay run run xiết thật chặt tấm chăn, thế nào cũng không mở miệng được, từ trước đến nay, anh chưa bao giờ nói những lời lẽ đay nghiệt như thế với cô, chưa bao giờ khiến cô cảm thấy bị thương như này.

Xỉ nhục bản thân ư ? Là cô sao ?

Cô không phải là người như thế a ! Cô chỉ là muốn được bên anh, chỉ là muốn ngăn cản anh sẽ cưới những cô gái khác.

Cô rất bối rối, vì sắp mất anh mà lo lắng, chỉ có thể dùng đến biện pháp này, đây cũng là xỉ nhục chính mình sao ?

Thương Nhạc coi sự trầm mặc của cô là chột dạ, cô thừa nhận bản thân có động cơ khác, thừa nhận chuyện mình làm sai, thừa nhận cô đã phản bội anh....không thể diễn tả cảm xúc thất vọng của anh lúc này, anh đã nhìn lầm người, cho dù đó có là cánh tay đắc lực của anh, chỉ cảm phạm một lỗi lầm, anh tuyệt đối sẽ không tha thứ.

Đứng lên, anh không muốn đứng thêm ở đây cho dù là chột lát.

Chuyện này không phải lỗi của anh, là cô can tâm tình nguyện, là cô tự ý hành động, là cô gài bẫy hoàn hảo, vì vậy anh không cần phải cảm thấy có lỗi trong chuyện này.

Hướng chi anh một chút cũng không đau lòng, chỉ là khó diễn tả bằng lời tâm trạng tức giận của mình.

Lên giường thì thế nào ? Chẳng lẽ cô ngây thơ cho rằng chỉ cần ngủ với anh thì có thể nắm giữ mọi thứ của anh ? Chẳng lẽ cô tin rằng chỉ cần là cô, anh sẽ đồng ý, sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm ?

” Tôi cho cô thời gian một tuần thu dọn đồ đạc rồi rút khỏi Thương thị ” Cho dù trong công việc anh rất cần cô, cho dù cô có là một trợ lý đắc lực, khi không còn cảm giác tín nhiệm, cái gì cô cũng không phải.

Bị cô phản bội anh cảm thấy khó chịu, có cảm giác không đành lòng khi cô sắp rời đi nhưng một khi anh đã quyết định thì sẽ không bao giờ thay đổi, tuyệt đối không để cô ở lại.

” Chờ....chờ một chút ” Nhìn thấy anh dứt khoát xoay người, chuẩn bị rời đi, Mộc Nguyệt Ngân hốt hoảng lên tiếng, còn rất nhiều lời cô chưa nói hết.

Anh cứ bước về trước, không quan tâm lời cô.

Khuôn mặt tái nhợt đều là đau thương, cô không cần anh rời đi, không cần anh rời đi, nếu như anh đi khỏi đây, như vậy....cô sẽ không còn cơ hội nữa.

” Anh....Anh.... ” Cô đấu tranh nội tâm, giằng xé giữa cái thiện và cái ác, lý trí kích động đan xen, lòng của cô bắt đầu lạnh buốt, ngực đau đớn kịch liệt.

Thương Nhạc mở cửa phòng, bước ra ngoài.

Mộc Nguyệt Ngân đè nén tư vị khổ sở trong lòng, đem toàn bộ cảm xúc tan nát cõi lòng hoàn toàn che giấu, gương mặt hiện ra sự kiên định, nói ra lời nói khiến người ta khiếp sợ : ” Đừng quên, trong tay của em nắm giữ tất cả tài liệu quan trọng của Thương thị, nếu như anh muốn đuổi em đi....em sẽ rất vui vẻ hợp tác với những đối tác cạnh tranh của công ty ”

Hãy hận cô đi !

Thương Nhạc cuối cùng cũng dừng bước, trong mắt lóe ra tia lạnh rét buốt, không thể tin những gì mình nghe được.

Không khí giống như đóng băng, cảm giác ngay cả tiếng thở mỏng manh nghe rất rõ ràng.

Ánh mắt anh chấn động, từ từ xoay người, nhìn gương mặt bình tĩnh trên giường, giống như là một cô gái xa lạ, trong lòng không khỏi giận dữ.

Cô đang uy hiếp anh, cười nhạo anh, chọc tức anh đã tin tưởng cô tuyệt đối, cô thể nhưng lại đem mọi thứ anh từng tin tưởng cô lấy ra uy hiếp anh ?

” Cô nói cái gì ? ”

” Để đề phòng em tiết lộ bí mật của Thương thị, anh đã quyết định tịch thu toàn bộ máy tính ở phòng thư ký, vô ích thôi, đừng quên, em là do chính anh đào tạo, trí nhớ sẽ tự động nhớ rất lâu, chưa kể em luôn có thói quen làm thêm tài liệu dự bị, tài liệu trong tay em tuyệt đối chính xác giống hệt với anh....Không biết anh còn nhớ hay không ? ban đầu đối thủ cạnh tranh cố tình thu mua cổ phiếu của công ty, anh đưa cho em một khoản tiền, yêu cầu em lấy danh nghĩa của bản thân đem toàn bộ số cổ phiếu bên ngoài của Thương thị toàn bộ mua về, hơn nữa năm nay anh liên tục cho em tiền lãi, tên cổ phiếu đúng tên em tại Thương thị đã là 18%, nếu như em đem tất cả những thứ này đều giao lại cho đối thủ cạnh tranh thì đối với Thương thị, đối với anh chắc chắn tổn thất là rất lớn....có đúng hay không ? ” Thân thể giống như bị chém thành hai nửa, Mộc Nguyệt Ngân không quan tâm đến cảm giác đau đớn của bản thân, không quan tâm cảm xúc xúc động của bản thân, đôi tay nắm chặt thành quyền để khiến giọng điệu của mình có vẻ lạnh lùng.

Đây là phương pháp ngu xuẩn nhất, nhưng chỉ có biện pháp này mới có thể tạm thời níu giữ được anh, cô muốn nhiều thời gian hơn, muốn có nhiều cơ hội hơn, nếu như có thể, cô chấp nhận tất cả hậu quả, không muốn hối hận, không muốn nuối tiếc, không muốn cái gì cũng không có, để cơ hội trong tay còn biến mất.

Cô chỉ còn lần này là cơ hội cuối cùng, nếu như không cố gắng, cô không dám chắc có thể làm lại từ đầu được không, cô càng không cách nào trở mắt nhìn cuộc sống của anh không có cô tồn tại trong đó.

Cô rất xấu xa, rất nhẫn tâm ? Phía trước có là hồ nước, cô muốn bước vào cũng phải kéo anh cùng xuống nước....đây là cách cô yêu, là cô cố chấp, biết rõ phía trước là con đường nguy hiểm cô cũng muốn có anh bên cạnh.

Thương Nhạc lắc đầu cười lạnh một cái. Anh nhìn lầm người, nếu như trước đó còn có cảm giác không đành lòng, thì giây phút này, trong giờ phút này, cảm xúc trước đây hoàn toàn bị gạt bỏ.

Cô thể nhưng lại uy hiếp bằng thứ anh quan tâm nhất, uy hiếp anh bằng mạng sống Thương thị ? Một đòn này cô đâm rất đúng chỗ, không chỉ khiến anh nhìn rõ bản chất thật của cô cũng nhìn rõ thái độ giả dối của cô.

” Rốt cuộc cô cũng giở trò với tôi ? ”

Anh cố ý thả cho cô một con đường sống nhưng còn cô thì sao ?

Nét mặt lo lắng trên gương mặt anh ngày càng rõ, anh không đi, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, giọng nói vô tình không chút ôn hòa nói : ” Cô ra điều kiện đi ” Nói ra anh sẽ có phương pháp để anh quyết tâm đưa cô đến gần với cái chết, nói ra anh sẽ có lý do để anh hành hạ, tổn thương cô, chỉ cần cô nói ra miệng anh sẽ hoàn toàn khiến cô đau đớn đến mức muốn chết mà không được, muốn sống cũng không xong.

Anh nở một nụ cười tàn nhẫn, cả người tàn mát ra hơi lạnh, giống như con quái thú khát máu bị chọc tỉnh, mà kẻ đánh thức đây nhất định sẽ phải gánh chịu hậu quả.

” Anh ” Ánh mắt Mộc Nguyệt Ngân kiên định, nói rõ ràng : ” Em muốn anh, muốn được bên cạnh anh, em muốn anh sẽ là của em, không có bất kỳ người nào xen vào, em muốn....” Cùng anh ở một chỗ với nhau, đền bù khoảng thời gian cô lãng phí suốt năm năm qua, muốn trong khoảng thời gian đem anh đoạt lại.

” Cô đừng quên, bốn tháng sau tôi sẽ kết hôn. Sao thế ? Cô muốn trở thành tình nhân bí mật của tôi ? Muốn trở thành người phụ nữ không được công khai ? Cô có biết loại phụ nữ này nếu bị mọi người phát hiện thì sẽ bị tặng cho cái danh hiệu gì không ? ” Cô quả nhiên là có ý đồ riêng, muốn anh tin tưởng cô làm tất cả mọi chuyện mờ ám như vậy chỉ vì anh, có quý mới tin được !

” Vậy thì bốn tháng ”

Cô rất lo lắng, chỉ có bốn tháng mà thôi, cô chỉ có bốn tháng liệu có đảo ngược được tình hình hiện tại không, có làm được không ?

” Chỉ cần bốn tháng này, anh hãy ở bên em ”

Cô sẽ làm được, cô tin tưởng mình nhất định sẽ làm được, bốn tháng, coi như là khoảng thời gian ngắn ngủi, cô cũng muốn đánh cược một lần.

Thương Nhạc nhìn vẻ mặt kiên định của cô, cũng phát hiện trong mắt cô có sự đau khổ bi thương.

Cô vì sao cứ phải như vậy ? Rốt cuộc có chuyện gì quan trọng đến nỗi cô sẵn sàng vứt bỏ sự tin tưởng của anh dành cho cô ? Cô gấp gáp cái gì ? Cô đang sợ hãi cái gì ?

Anh không muốn nghĩ đến những vấn đề này nữa, không muốn suy nghĩ xem rốt cuộc cô có điều gì phiền não.

Vậy mà trong mắt cô vẫn hiện lên rất rõ ánh mắt bi thương, tính tình cô mấy ngày nay thay đổi rất nhiều, không nhanh không chậm, không giống những gì anh từng biết về cô thư ký trầm ổn của mình, cô giống như đang chạy đua với thời gian....Lẽ nào cô sắp không còn thời gian nữa?

Trong đầu thoáng qua vô số câu hỏi, Thương Nhạc phát hiện bản thân mình rất quan tâm đến đồng thời cũng tự nguyện rửa, ngay sau đó những thứ không muốn nghĩ đến này lại lần nữa hiện lên trong đầu khiến anh cảm thấy mấy vấn đề phức tạp này tốt nhất nên ném ra khỏi đầu.

Dù sao hành động quan tâm này cũng không phải việc anh nên làm, trước kia cũng thế, bây giờ cũng vậy, người phụ nữ đứng trước mặt anh là kẻ địch của anh, là người phản bội anh, anh cần gì phải đau đầu suy nghĩ vì cô.

Chắc chắn cô đã cùng với ai đó hợp tác, chắc chắn cô cùng với kẻ đó đã lên kế hoạch gây khó dễ cho anh, mà khoảng thời gian giao dịch kia cũng sắp tới hạn, thứ tài liệu cô muốn vẫn chưa tìm thấy nên mới hoang mang lo sợ.

Chỉ là, nếu liên quan tới Thương thị, vì sao cô phải ra tay từ chỗ anh ? Tất cả mọi tài liệu, thư ký như cô đều có, hơn nữa chịu trách nhiệm cất giữ không có lý nào cô lại không tìm được thứ cô cần mới đúng, thứ cô rất cuộc muốn là....

Chết tiệt ! Thương Nhạc lại lần nữa nguyên rửa chính mình, bản thân không biết vì sao cứ hết lần này tới lần khác nghĩ đến cô.

” Qua bốn tháng, bao gồm mọi thứ trong tay cô như cổ phiếu Thương thị, tất cả tài liệu cũng sẽ trả lại hết ? ” Anh tập trung suy nghĩ, nhìn trả lại Mộc Nguyệt Ngân.

” Vâng ” Mộc Nguyệt Ngân cười yếu ớt, có lẽ hiện tại trong mắt anh chỉ còn không tin tưởng và phản bội, Anh sẽ không bao giờ nữa tin tưởng cô nữa, toàn bộ đều đã sụp đổ, đem tất cả mọi thứ bắt đầu lại từ đầu.

” Hành vi của cô thật khiến người ta cảm thấy ghê tởm, tôi không biết rốt cuộc cô đang âm mưu cái gì, cô cũng nên biết chộc phải tôi sẽ phải trả cái giá rất cao đấy ”

” Em biết rõ mình đang làm gì....là đủ rồi ” Cho dù mình mấy bị thương tích cô cũng muốn đánh cuộc một lần, đã không còn cơ hội, cơ hội này vất vả mới có được....cô không thể bỏ lỡ mất, cô không muốn chờ đợi cơ hội thêm nữa.

Đôi mắt vô tình kia lóe ra cái nhìn lạnh lẽo đầy khinh bỉ về phía cô, cô lại không hề sợ hãi, so với ánh nhìn của anh cô càng kiên định, quyết tâm.

Trong ngực lan tràn cảm giác muốn giết người, Thương Nhạc lạnh lùng liếc Mộc Nguyệt Ngân, một lúc sau, anh nở một nụ cười nhàn nhạt lạnh lùng xoay người, không chút quyến luyến rời đi.

Anh đang cười nhạo chính mình, cười nhạo mình nhìn lầm người.

Anh tuyệt đối không muốn ở chỗ này, nơi này có mùi của cô, có màu sắc cuộc sống của cô, anh ghét cái không khí bao trùm lên nơi này, càng ghét ở trong không gian có cô tồn tại.

Cô muốn anh thật sao ? Được, anh sẽ cho cô ném thử một chút hậu quả của người được anh coi trọng là thế nào, coi trọng đến cực kì căm hận.

Bị tâm trạng phức tạp quấy nhiễu, lại bị áp án của cô chọc giận, khuôn mặt lạnh lùng chứa đầy ác ý và bất mãn, nụ cười của Thương Nhạc trở nên lạnh lẽo kỳ lạ, ngay cả anh cũng không rõ, sau khi phát hiện bản thân bị cô hấp dẫn không biết vì sao tâm tình lại trở nên khác lạ ?

Cô nhớ, trước kia, anh thích cô lúc nào cũng vui vẻ, thích cô không buồn không lo, thích cô chỉ nhìn một người là anh, trong mắt chỉ có duy nhất anh....Đó là trong quá khứ.

Nhìn lại căn phòng ngủ vắng vẻ, nó cao cấp tráng lệ, rộng rãi và sang trọng, chỉ là không gian này giống như không còn một mình cô cô đơn nữa.

Ngoài cô ra, bây giờ còn có một người đàn ông khác, sáng sớm người đó tỉnh dậy phát hiện cô xâm phạm vào đời tư của mình, người đàn ông đó đối với cô căm hận, khinh bỉ.

Mộc Nguyệt Ngân nhìn cửa thư phòng đóng kín, khe thở dài.

Là thư ký của anh, có chìa khóa của nhà anh là chuyện bình thường, nhưng hiện tại cô lại dùng nó vào việc xấu đáng lẽ không được phép làm, cô bước vào cuộc sống của anh.

Rời khỏi ghế salon, cô đi tới trước cửa thư phòng, do dự giây lát cuối cùng cũng gõ cửa.

” Thương....Thương Nhạc, em đã làm xong cơm tối rồi ” Giọng nói cô không xác định lại chần chừ, tâm thần thấp thỏm.

Từ khi bắt đầu bước vào gian phòng này, cơ hội để cô và anh trò chuyện cũng không có, rõ ràng sống chung một phòng, rõ ràng cô hy vọng anh có thể chấp nhận cô, rõ ràng cô luôn luôn tại bên cạnh anh....nhưng cô lại không tìm được bất cứ một cơ hội nào cùng anh nói chuyện với nhau, anh không nhìn sự tồn tại của cô, giọng nói của cô, nhìn cô lấy lòng, cô hoàn toàn bị coi thường....rất nhiều lần anh coi như không nhìn thấy cô.

Cuộc giao dịch của hai người cũng mới chỉ có ngần ngừ được bảy ngày, cô lại càng không biết bước tiếp theo phải đi như nào.

Là vì cô thật sự đã làm sai sao ? Là vì cô khiến anh thất vọng sao ? Cô chọc giận anh, cho nên anh sẽ không bao giờ để ý đến cô rồi nữa sao ?

Ánh mắt dần dần trở nên ảm đạm, Mộc Nguyệt Ngân vắt hết óc muốn đánh vỡ lớp băng ngăn cách mối quan hệ giữa hai người, nhưng cô lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Mặc dù cô vẫn như trước là thư ký riêng của Tổng giám đốc tập đoàn Thương thị, nhưng mọi công việc, quyền hạn, ngay cả toàn bộ dữ liệu hồ sơ tài liệu trong máy vi tính của cô đều đã bị xóa sạch, là vì anh không còn tin tưởng cô, là vì đề phòng cô sẽ giữ thủ đoạn tiếp theo.

Lúc này, không biết cô lại nghĩ tới cái gì, khóe miệng cứng ngắc nở một nụ cười đắng chát (chua xót).

Không ! thật ra thì anh tuyệt đối không lo lắng cô sẽ giữ trò gì tiếp theo, thực ra anh lo lắng rất cuộc cô muốn lấy thứ gì của công ty, anh chỉ muốn khiến cô bẽ mặt, để cô bị trừng phạt, anh vây hãm cô trong thế giới anh dựng lên cho đến khi kết thúc kỳ hạn giao dịch giữa hai người, mọi điều kiện cô đưa ra đều sẽ không thể thực hiện được, thật ra cách làm của anh rất đơn giản, chính là để cô tự biết bản thân không có chút giá trị nào hết, anh coi thường cô, coi cô giống như không tồn tại.

Cho dù cô từng nói là vì yêu anh thì anh cũng muốn chứng minh cho cô biết, cô đối với anh chẳng có ảnh hưởng gì hết, chứ đừng có nói gì tới sống chung với nhau sẽ nảy sinh tình cảm.

Vì nguyên nhân này, vì phá vỡ cục diện bế tắc này, ngày hôm nay cô cố lấy dũng khí mới có thể dám một mình bước vào cuộc sống riêng tư của anh, kết quả vẫn như nhau, cô vẫn bị anh gạt sang một bên.

Chờ rất lâu, người đàn ông trong thư phòng vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, Mộc Nguyệt Ngân thở dài, đôi vai gồng sức từ từ thả lỏng, cô cô đơn lại thất vọng ngồi trở lại sô pha, tiếp tục chờ đợi và kỳ vọng.

Thời gian từng phút trôi qua, màn đêm buông xuống cũng là lúc cánh cửa thư phòng mở ra.

Cô vui mừng ngẩng đầu, vội vàng đứng dậy, nở nụ cười lấy lòng : " Anh hết bận rồi à ? Có đói bụng không ? Để em hâm nóng lại thức ăn cho anh là có thể ăn rồi "

Thương Nhạc lạnh lùng liếc cô một cái, tự mình bước vào phòng tắm, vẫn lạnh lùng, vẫn trầm mặc như trước.

Mặc dù không được anh đáp lại, Mộc Nguyệt Ngân vẫn không từ bỏ, đi vào phòng bếp, đem bữa tối đã nguội lạnh cho vào lò vi sóng.

Cô vội vàng hâm nóng lại thức ăn đồng thời thấp thỏm đem quần áo sạch sẽ đặt ở cửa phòng tắm, chẳng khác nào một người vợ đảm đang, khát vọng cùng anh giống như một đôi vợ chồng bình thường, hy vọng được chăm sóc cho anh, cho dù thái độ anh có lạnh nhạt, không thèm nhìn cô, cô cũng không nổi giận, chỉ tự an ủi bản thân mình, không có việc gì, cô sẽ không ủ rũ.

Trước kia anh luôn trách cô sắp làm vợ mà chả hiền thực gì hết, anh hi vọng cô vợ nhỏ của anh có thể dịu dàng một chút, biết lắng nghe làm theo lời chồng của mình, lúc đó cô không hiểu biết, vừa bướng bỉnh lại ham chơi khiến anh vô cùng buồn phiền, nhưng bây giờ đã khác.

Mỗi một kiếp, cô không ngừng học hỏi, cô đã thay đổi, không còn bóng dáng của một Mộc Nguyệt Ngân trong quá khứ hoạt bát không lo học hành, Mộc Nguyệt Ngân nghịch ngợm tinh quái, cô đã học cách để trở thành người phụ nữ xứng đáng làm vợ của Nhạc ca ca (thực ra mình phân vân lắm: nên để là anh Nhạc Nhạc hay giữ nguyên là Nhạc ca ca, suy đi tính lại mình quyết định giữ nguyên vì cái tên dù sao cũng bắt nguồn từ mấy kiếp, nếu quá nhiều người không đồng ý với ý kiến của mình mình sẽ sửa hoặc bạn nào có ý hay hơn), một người vợ đảm đang, cô chờ một kiếp lại một kiếp chính là để người đàn ông của cô thấy được cô đã cố gắng thay đổi.....

Thương Nhạc bước ra nhà tắm với cái đầu ẩm ướt, anh làm như không thấy bộ quần áo sạch sẽ đặt ở cửa, dáng vẻ của anh không còn nghiêm khắc như lúc ở công ty, nhưng khi đối mặt với Mộc Nguyệt Ngân anh hoàn toàn làm lơ cô.

” Có thể ăn được rồi, anh ngồi trước đi, chỉ còn đợi canh nóng nữa là.....”

Rõ ràng cô nỗ lực làm anh hài lòng, rõ ràng khát vọng được ở bên anh, rõ ràng thức ăn trên bàn cũng rất ngon miệng, nhưng.....anh căn bản không động lòng.

Ánh mắt anh lạnh lùng nhìn cô tự cho mình là người vợ hiền thực, vẻ mặt toát ra sự khinh thường, giống như thức ăn trên bàn khiến người ta cảm thấy buồn nôn, đối diện với vẻ mặt tươi cười của cô, anh tàn nhẫn đem toàn bộ thức ăn đổ vào thùng rác.

Trên tay Mộc Nguyệt Ngân đang cầm cái bát bị một màn trước mắt này chầm chọc, hơi nóng bốc lên từ bát canh khiến mắt cô cay cay.

Anh đi lướt qua cô, cầm lấy bộ quần áo cô chuẩn bị sẵn cho anh, vứt hết vào sọt rác rồi bước về hướng thư phòng.

” Để chìa khóa lại rồi mời cô cút đi cho, nhà của tôi không cho phép người lạ ra vào, nhất là loại phụ nữ không biết vô liêm sỉ ”

Cánh cửa thư phòng mở ra, anh bước vào rồi đóng sập cửa lại.

Một lần nữa căn phòng trở nên vắng vẻ, yên tĩnh đến mức tưởng như ngay cả cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy được rõ ràng.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, ngực của cô cảm giác đau nhói vô cùng.

Chẳng lẽ cô nhớ sai sao ? Cô nhớ những món này đều là món anh thích mà !

Hay là cô cầm vào thứ gì cũng đều khiến anh cảm thấy chán ghét ?

Xoay người lại, nhìn bát canh quen thuộc, cô lấy cơm trắng đổ lại vào nồi, đẩy lại hâm nóng.

” Nguyệt Ngân, không sao hết, đừng để một chút tổn thương của anh đánh bại ” Chỉ cần cô nấu lại món ăn, cố gắng một chút nữa anh sẽ nhận ra cô là thật lòng. Cô hít sâu một hơi, cổ vũ bản thân.

Vỗ vỗ vào gương mặt, cô miễn cưỡng nở nụ cười, sau đó đi về phía tủ lạnh, làm lại bữa tối lần nữa.

Có lẽ muộn thêm chút nữa anh đói bụng sẽ chấp nhận ăn thôi.

Lại nấu lại bữa tối, cho dù người đàn ông trong thư phòng không cảm động, cô vẫn sẽ cố gắng làm, đây chỉ là chút hành động khiêu khích nhỏ mà thôi, không tính là gì hết, anh còn đang tức giận, vẫn còn đang giận cô, cô sẽ chờ, chờ đến khi nào anh hết giận mới thôi.

7. Chương 7

Trong căn phòng tối, vang lên những tiếng thở gấp cùng tiếng rên rỉ kích tình, trên chiếc giường rộng rãi, đôi nam nữ quấn quýt lấy nhau, cùng nhau cảm nhận khoái cảm.

Hai cánh tay mảnh khảnh bám vào Thương Nhạc, hai mắt Mộc Nguyệt Ngân nhắm chặt, đôi môi bật ra âm thanh nỉ non mềm mại.

Dục vọng nóng bỏng theo lý trí mà dong đưa một cách mãnh liệt, không hề nhẹ nhàng, không hề thương tiếc đem toàn bộ dục vọng bị khơi dậy một cách tàn nhẫn, tiến vào rồi rút ra một cách liên tục.

Trái ngược với gương mặt hấp dẫn vì kích tình của cô, gương mặt của anh vẫn lạnh lùng và vô tình, nhìn chằm chằm vào cô.

Mặc dù cô nỉ non bộc lộ tình cảm quyến luyến đối với anh nhưng anh không có bất cứ động tác nào, cứ như đang phát tiết, liên tục ra vào nơi ướt át của cô, đem khoái cảm của bản thân đưa lên đỉnh điểm.

Hơi thở ẩm muối tràn ngập khắp nơi, sau khi tận hưởng khoái cảm tuyệt vời, cơ thể hai người đều đầy mồ hôi, một lúc sau, Thương Nhạc lại gia tăng nhịp độ đưa đẩy dục vọng, theo tiếng thở gấp gấp yêu kiều của cô mà 'làm việc' không ngừng nghỉ, cao trào kích tình che phủ toàn bộ lý trí của hai người.....

Dục vọng được thỏa mãn, Thương Nhạc không chút lưu luyến xoay người xuống giường, rời khỏi người Mộc Nguyệt Ngân, bước vào phòng tắm.

Tiếng nước chảy truyền rất rõ bên tai, trên giường, Mộc Nguyệt Ngân dần khôi phục lại lý trí, mở mắt ra, nhìn phòng tắm, cánh môi mấp máy toát ra tia đau thương, cô không có cách nào che giấu nỗi đau xót, chậm rãi ngồi dậy, lẳng lặng xuống giường, nhặt lên quần áo, mặc vào ngay ngắn.

Thời gian từng phút trôi qua, hơn mười phút sau, Thương Nhạc mặc áo choàng bước ra khỏi phòng tắm.

Nhìn Mộc Nguyệt Ngân còn chưa rời đi, anh không buồn cười một tiếng, mà xem như không có sự tồn tại của cô, bước về phía sofa.

Người đàn ông ngược mắt nhìn như không nhìn cô, cô cũng giả bộ không để ý, mở túi da của mình ra, lấy vài thứ ra, đặt ở trước mặt anh.

“ Đây là hồ sơ và tài liệu dự bị của công ty, anh kiểm tra lại xem.” Cô thản nhiên cười nói.

Thương Nhạc cũng không thèm liếc cô một cái, tự mình cầm lấy tài liệu trên bàn.

“Em biết anh đã thay đổi mật khẩu máy tính cá nhân, cả toàn bộ dữ liệu trong máy em đều bị xóa sạch, em bảo đảm, tất cả những thứ trong tay em lúc này là những tài liệu cuối cùng.”

Anh ngược mắt, khước miệng hơi giương lên, ý cười trong mắt đầy vẻ khó hiểu “ Đây là những thứ cô có thể uy hiếp lợi ích của tôi, thời gian bốn tháng còn chưa đến, cô xác định sau khi trả lại nó cho tôi, tôi vẫn tiếp tục thực hiện điều kiện của cô chứ? “

Rốt cuộc qua hơn mười ngày, đây là lần đầu tiên anh đồng ý mở miệng nói chuyện với cô.

Nhìn người đàn ông trước mặt, Mộc Nguyệt Ngân nở nụ cười nhạt: “Cho dù anh có hay không có tuân thủ thỏa thuận, những thứ này vốn dĩ vẫn là của anh, từ trước tới giờ em chưa từng muốn dùng nó để uy hiếp anh.....lúc đó, tình huống cấp bách nên em mới kích động làm vậy.”

“Cô cho rằng giải thích thì có thể khiến bản thân trở nên cao thượng hơn? Cho dù có đem đồ trả lại tôi, trên tay cô vẫn còn cổ phiếu của công ty, so giá trị của nó đối với đồng giấy tờ này không là gì hết.” Cô nghĩ rằng cố tình làm ra vẻ mỉm cười dịu dàng thì anh sẽ đỡ bỏ phòng bị đối với cô xuống chắc?

“Thương Nhạc, anh không cần có thái độ thù địch đối với em. Em biết hành vi của em là rất quá đáng, anh rất ghét bị người khác sắp đặt, nhưng không làm như vậy, em sẽ không còn cơ hội.” Cô đi tới cạnh anh, ngồi xổm xuống, chân thành nhìn anh.

Ý tứ của cô là không muốn làm hại anh, cũng không phải loại phụ nữ có ý đồ đen tối, chỉ muốn được anh để ý đến, muốn anh đáp lại, muốn đem người đàn ông vốn là của cô giữ lại ở bên người.....Làm như vậy, có gì sai?

“Cho dù cô có làm nhiều việc đến mấy, cô vẫn sẽ không có cơ hội, làm sao tôi có thể chấp nhận được loại phụ nữ chỉ biết dùng thủ đoạn bỉ ổi để cài bẫy tôi?” Anh hất bàn tay cô ra, giống như chỉ cần cô đụng chạm vào người là anh đã thấy chán ghét.

Lời của anh không đủ kích được cô, cô mỉm cười khổ sở, tuyệt đối không đau, chỉ cảm thấy chua chát.

“Em tin tưởng chính mình.” Càng tin tưởng giữa biển người mệnh mông anh và cô vẫn gặp lại nhau, tất cả là bởi vì duyên phận giữa cô và anh vẫn còn chưa dứt.

“Tin tưởng? Cô tin tưởng cái gì? Tin tưởng chỉ cần làm như vậy, tôi sẽ yêu cô? Hay là đồng ý để cô ở bên cạnh tôi? Thành thật mà nói, cô chẳng có lấy nửa điểm tư cách đó. Nói khó nghe một chút, ngoại trừ uy hiếp ra cô dựa vào cái gì để tôi can tâm tình nguyện chấp nhận cô? “

Thương Nhạc không hiểu, tự tin của cô từ đâu mà có? Vì sao con người cô tràn đầy sự quyết tâm? Rốt cuộc vì sao cô cứ kiên trì với anh? Rốt cuộc vì sao cô chắc chắn như thế? Sau khi anh đối với cô chán ghét, châm chọc, khiêu khích, vẫn không hề bị ảnh hưởng.

Anh trừng mắt nhìn cô, đối với cô, anh có rất nhiều câu hỏi.

Anh vừa quen thuộc cô lại vừa cảm thấy cô xa lạ, đây thực sự có phải người anh đã biết suốt năm năm nay không?

Gương mặt dịu dàng, đôi mắt thâm tình, cười rất say đắm, Mộc Nguyệt Ngân không bị tổn thương bởi những lời nói của anh: “Theo thời gian trôi qua, bây giờ em tin tưởng lựa chọn của mình, tin tưởng mình sẽ không nhìn lầm người, cho dù anh không còn như trước, nhưngnhưng anh vẫn là Thương Nhạc của em.”

Vì sao cô cứ nhất định phải là anh? Chẳng lẽ giống như lời cô nói, bởi vì chỉ là yêu anh? Lời nói rất chắc chắn vừa rồi của cô khiến anh không khỏi phiền não.

Trên đời này, ai có thể khẳng định tình yêu là tất cả? Cho dù là yêu thì trong lòng vẫn tồn tại suy nghĩ ích kỷ của bản thân, sẽ không bao giờ có chuyện toàn tâm toàn ý coi tình yêu là thứ duy nhất.

Còn cô thì sao? Cô sẽ làm được sao?

Rất nhiều câu hỏi hiện lên trong đầu, Thương Nhạc không thể phủ nhận, giờ phút này, anh cũng cảm thấy mình có phần hơi quá đáng khi cố ý dùng lời nói làm tổn thương cô.

Biết anh đã cố ý, cô vẫn im lặng chịu đựng? Vì sao cô cứ phải khiến bản thân bị thương tổn?

“Tôi cũng tin tưởng chính mình, cô chưa bao giờ là người khiến tôi phải dè chừng, cô có nỗ lực làm thật nhiều việc cũng phí công vô ích, tôi không yêu chính là không yêu, cho dù cô có bày tỏ tình cảm với tôi bằng cái chết, tôi cũng sẽ không cảm động.” Tình yêu với anh chẳng là gì hết, chỉ có lợi ích, cũng giống như hôn nhân của anh, chỉ cần đem lại lợi ích cho sự nghiệp công ty, cho dù kết hôn với người phụ nữ anh không yêu cũng không là gì.

Con mắt Mộc Nguyệt Ngân nóng lên: “Em sẽ cố gắng đến cùng, chuyện chưa đến hồi kết thì làm sao có thể khẳng định được đáp án.”

“ Cô.....” Thương Nhạc nhíu mày, cả người như phát hỏa: “Một người đàn ông đã dứt khoát từ chối cô, đem tình yêu của cô dẫm nát dưới chân, cô vẫn còn mặt dày đến quần quýt đối phương? Mộc Nguyệt Ngân, cô rốt cuộc có ý đồ gì? “ Nhìn bộ dáng dịu dàng của cô, anh càng thêm chán ghét.

“Thương Nhạc, tình cảm của em, anh.....sẽ không hiểu được? “ Cô thì thầm chua xót.

Không có cách nào! Cô yêu chính là yêu, tiếp tục cố gắng đi, chưa nhận được tình cảm sâu sắc, không có thâm tình, không muốn rời xa, sao cô có thể buông anh ra?

Anh sẽ không hiểu, bởi vì anh đã quên mất cô, nhưng cô không thể.....tình yêu của cô, chân tình của cô, sự cố chấp của cô, một kiếp lại một kiếp, chỉ vì anh, cũng chỉ có anh.

8. Chương 8

Mưa to liên tục mấy ngày liền, bầu trời mây đen dày đặc.

Qua bảy giờ hai mươi, Mộc Nguyệt Ngân xách theo hộp giữ ấm vội chạy đến chỗ ở Thương Nhạc, đợi trước khi anh ra cửa, sớm hơn một chút đem đến cho anh.

Tóc và quần áo cô đều dính nước mưa nhưng cô vẫn cẩn thận bảo vệ chiếc hộp giữ ấm không muốn bị mưa gió làm nguội lạnh.

Thời gian từng phút trôi qua, người đàn ông đáng lẽ sẽ ra cửa từ sớm nhưng đã hai phút trôi qua vẫn chưa xuất hiện, cô lo lắng nhìn vào đồng hồ.

“ Chẳng lẽ đã ra cửa từ sớm? “

Mỗi buổi sáng, tầm giờ này, mấy hôm nay, cô đều đến nhà anh nhưng lần nào cũng chỉ nhận được dáng vẻ xem thường của anh, tuy nhiên cô cũng không hề tức giận.

Cô không chắc chắn với suy đoán của mình nên giờ tay ấn chuông cửa, chủ nhân căn nhà vẫn không xuất hiện.

“Có lẽ thật sự đã đi rồi.”

Chắc không muốn nhìn thấy cô cho nên anh mới cố ý ra cửa sớm hơn, cô đau khổ nghĩ ngợi.

Nhìn hộp giữ ấm trên tay, cô trông có vẻ cô đơn, chỉ sợ đến cuối cùng, anh vẫn từ chối cô, vẫn xem cô là loại phụ nữ xấu xa, ghê tởm.

Quay người, Mộc Nguyệt Ngân đang định rời đi nhưng không biết vì sao, cô linh cảm có điềm xấu, giống như có chuyện xảy ra.

Đứng ở cửa thang máy, khi thang máy mở ra cô lại không có ý định bước vào.

Không đúng! Trong lòng cô không khỏi nặng trĩu, toàn thân lạnh toát, bỗng nhiên cô mở to mắt, quay đầu nhìn về phía cánh cửa lớn đóng chặt.

Với cá tính của Thương Nhạc, cho dù anh có ghét một người cũng sẽ không lựa chọn trốn tránh, anh sẽ đối đầu trực diện, lấy cách thức của bản thân để biểu đạt sự khó chịu với đối phương, sẽ không bao giờ có hành động bỏ đi trước.

Như vậy.....anh không mở cửa, không phải.....Đã xảy ra chuyện gì chứ?

Cô vội vàng đi tới cửa nhà anh, bấm chuông lần nữa.

“Thương Nhạc anh mau mở cửa đi, em là Nguyệt Ngân.” Cảm giác lo lắng ngày càng mãnh liệt, nét mặt cô đều là biểu hiện lo lắng: “Thương Nhạc, anh có nhà không?”

Bên trong không hề đáp lại, ngẫm nghĩ lại, cô buông hộp giữ ấm trong tay vội vàng chạy xuống lầu.

Mấy phút đồng hồ sau, nhân viên bảo vệ mang theo chùm chìa khóa cùng Mộc Nguyệt Ngân xuất hiện tại cửa nhà Thương Nhạc.

“Cô khẳng định là cậu Thương có nhà chứ? Hôm nay hình như tôi cũng không nhìn thấy cậu ấy ra khỏi tòa nhà.” Về mặt nhân viên bảo vệ nghi ngờ.

Cô nóng nảy lắc đầu.

Chờ nhân viên bảo vệ vừa mở cửa ra, cô không chút nghĩ ngợi chạy vội vào trong nhà.

“Thương Nhạc? Thương Nhạc? “

Cô vội vàng nhìn lướt xung quanh, xác định không có bóng dáng của anh mới chạy về phía phòng ngủ.

Khi cửa phòng được mở ra thì cô nhìn thấy anh nằm trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Trong lòng bất ngờ, cô vội vàng hét to: “Anh ấy ở nơi này, mau giúp tôi gọi xe cứu thương.”

Nhân viên bảo vệ giật mình, lập tức gọi điện thoại.

Mộc Nguyệt Ngân nhanh chóng đến bên anh: “Thương Nhạc, anh nghe thấy em nói không?”

Anh giống như ngủ say, không cử động.

Cô gấp gáp không ngừng gọi anh, lại lo lắng.

Ông trời! Anh có chuyện gì vậy ? Tại sao không có bất kỳ phản ứng gì? Tại sao lại đột nhiên xảy ra chuyện này?

“Thương Nhạc, em vất vả mới tìm được anh, cầu xin anh, đừng rời bỏ em.....Đừng khiến em đau lòng thêm nữa, cầu xin anh đấy, anh nhất định không có việc gì.....”

Xe cứu thương rất nhanh đã đến.

Mộc Nguyệt Ngân đỡ Thương Nhạc đang hôn mê dậy, không ngừng lẩm bẩm van xin, cũng trách cứ mình, cô không nên rời khỏi anh. Nếu như có thể mặt dày hơn chút, bướng bỉnh ở lại với anh, một phút cũng không rời đi, có lẽ khi anh xảy ra chuyện thì có thể lập tức giúp anh, cô tình nguyện thay anh nhận tất cả đau đớn, làm ơn, cô không muốn mất anh một lần nữa.

Ông trời! Đừng đối xử tàn nhẫn với cô như vậy, cô tình nguyện thay anh nhận tất cả đau đớn, làm ơn, cô không muốn mất anh một lần nữa.

Mấy phút đồng hồ sau, xe cứu thương chở Thương Nhạc đang hôn mê cùng Mộc Nguyệt Ngân đang lo lắng, chạy nhanh hướng về phía bệnh viện.

Thương Nhạc chậm rãi mở mắt, ngửi thấy mùi thuốc gay mũi, trong mắt là một màu trắng xóa, từ từ chuyển động ánh nhìn, sau đó nhìn lên cánh tay đang truyền dịch.

“Bệnh viện?” Anh đang ở bệnh viện? Tại sao?

“Anh tỉnh rồi hả?” Đúng lúc bác sĩ trực ban đi vào phòng kiểm tra.

“Tôi.....sao lại ở đây?”

“Anh bị chảy máu dạ dày, ngất xỉu ở nhà, anh không có nhớ gì sao? “Bác sĩ thay anh kiểm tra tình trạng cơ thể.

Nheo mắt lại, ngất xỉu ở nhà, đối với chuyện mình ngất xỉu anh không có bất kỳ ấn tượng.

“Không nhớ sao? Tôi phải nhắc nhở anh, công việc bận rộn đến vậy, cũng cần nhớ nghỉ ngơi, anh bị chảy máu dạ dày mà ngất xỉu, đại biểu thân thể mệt mỏi do lâu ngày không nghỉ ngơi, nếu như không điều chỉnh lại gian biểu, lần tới sẽ không còn may mắn như thế này đâu, anh bạn trẻ, tôi tin rằng anh cũng không muốn mình chết ở trên ghế làm việc!”

“Tôi.....nếu ngất xỉu, làm sao đến bệnh viện?” Thương Nhạc phát hiện anh không thể hiểu nổi các chuyện đang xảy ra.

“Là một cô gái đưa anh đến đây.” Bác sĩ chỉ chỉ về một bên ghế dài: “Rất may cô ấy cảnh giác cao, thấy có điều gì không ổn, lập tức gọi người mở cửa nhà anh mới kịp thời phát hiện tình huống của anh, nếu muộn thêm chút nữa, tôi xem anh cũng không còn cơ hội mở mắt nữa rồi.”

Nhìn theo hướng tay bác sĩ chỉ, Thương Nhạc không khỏi nhíu mày, đó là người phụ nữ mà anh chẳng không muốn gặp, lúc này đang nằm dài ngủ trên ghế.

“Người phụ nữ của anh rất lo lắng cho tình huống của anh, anh vừa mới được đưa đến bệnh viện cô ấy đã khóc lóc cầu xin tôi cứu anh, lúc tôi nói tình trạng của anh cho cô ấy nghe xong, cô ấy lại bận rộn chăm sóc anh, hầu như bốn ngày nay cô ấy không chớp mắt, sáng sớm nay tôi thấy tinh thần của cô ấy không tốt mới nghiêm khắc yêu cầu cô ấy nghỉ ngơi, nếu không, đợi đến khi anh tỉnh lại chắc cô ấy cũng ngã bệnh luôn, chỉ là cô ấy còn chưa nghe tôi khuyên xong đã có hiện tượng hoa mắt chóng mặt, vì thế tôi mới truyền cho cô ấy một chai nước an thần để cô ấy nghỉ ngơi, ai ngờ cô ấy nhất quyết không chịu nằm nghỉ trên giường bệnh mà cứ nhất định nằm ở đây cùng anh.” Bác sĩ vỗ vai Thương Nhạc, nở nụ cười hiền hòa.

“Cô ấy không phải.....” Là người phụ nữ của tôi.

“Đợi cô ấy tỉnh lại, anh nhớ nhắc cô ấy ăn chút gì đó, y tá nói bốn ngày nay cô ấy ăn rất ít cơm, ngoại trừ ở bên cạnh anh, cô ấy hầu như không đi đâu nữa bước, nếu kéo dài như vậy, tình trạng cơ thể của cô ấy không thể hồi phục được.”

Nghe lời khuyên từ thầy thuốc, Thương Nhạc nuốt vào những lời định nói.

Bốn ngày nay, cô ấy không ngủ nghỉ chăm sóc anh, hơn nữa còn không ăn gì?

Đôi lông mày khó chịu cau lại, anh lại dời tầm mắt nhìn đáng ngủ không yên ổn cả Mộc Nguyệt Ngân, không biết có phải do lời thầy thuốc nói hay không mà anh lại có ảo giác gương mặt của cô hình như gầy đi chút.

“Ừ, tình trạng không tệ, nếu như đối bụng, tôi dặn anh nhớ ăn một ít cháo, nếu sau năm giờ không có bất kỳ vấn đề gì có thể ăn được một số loại thức ăn cứng.” Bác sĩ quay người rời đi.

Cho đến khi trong phòng bệnh chỉ còn lại hai người họ, Thương Nhạc ngồi dậy, cảm thấy không bị hoa mắt mới từ từ xuống giường, đi tới bên cạnh Mộc Nguyệt Ngân.

Cúi đầu, nhúu chặt chân mày, anh ngẩng nhìn cô.

Mặc dù ngủ thiếp đi, xem ra cô vẫn không yên ổn, trên mặt hẳn sâu dấu vết mệt mỏi, hơi thở cũng rất mỏng manh tưởng như không chú ý sẽ quên mất thở, khiến người ta cảm thấy lo lắng.....

Lo lắng? Cô ấy sao?

Thương Nhạc không khỏi lui về sau mấy bước.

Anh đang làm cái gì thế? Bỗng dừng lại đi lo lắng cho cô ấy?

Thật sự là buồn cười.

Khẽ nheo mắt lại, anh không nhìn cô nữa, cảm thấy có chút tức giận, giận bản thân bị ảnh hưởng vì lời nói của bác sĩ.

Loại phụ nữ tâm địa xấu xa như cô, anh tuyệt đối sẽ không lo lắng vì cô.

9. Chương 9

Cửa phòng được mở ra, Mộc Nguyệt Ngân đi từng bước nhẹ nhàng vào trong, thận trọng đặt bình giữ nhiệt xuống, lưu luyến ngắm nhìn Thương Nhạc đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường.

Sau một lát, cô lặng lẽ thở dài, lại xoay người, chuẩn bị yên lặng rời đi.

“Đã đến đây rồi tại sao không lên tiếng?” Giọng nói của Thương Nhạc vang lên, không bộc lộ bất kỳ cảm xúc nào

Cô bị giật mình hoảng sợ, không dám tin, lo lắng quay người nở một nụ cười cứng ngắc, nhẹ nhàng lên tiếng: “Em biết anh không muốn gặp em.....anh đang dưỡng bệnh, em không muốn làm cho tâm trạng anh khó chịu.” Cô tự biết rất rõ.

Anh chậm rãi mở mắt ra, nhìn Mộc Nguyệt Ngân: “Nếu biết tôi không muốn gặp cô, vì sao còn đến đây?”

Anh biết mỗi ngày cô đều đến, đưa anh ba bữa cơm, tưởng rằng cô đem thức ăn đến xong liền rời đi ngay, không ngờ cô không đi, chỉ lẳng lặng ngồi ngoài phòng bệnh, cho đến khi cần chuẩn bị bữa cơm tiếp theo mới rời đi.

Biết anh không quen ăn thức ăn bệnh viện, cũng biết tình trạng của anh cần phải bổ sung nhiều thức ăn dinh dưỡng, cũng hiểu rõ cá tính của anh, tuyệt đối sẽ không liên lạc với người mẹ đang định cư ở nước ngoài, cho nên anh mới quyết định dừng tất cả công việc.

Những việc này Thương Nhạc không phủ nhận, nhưng anh cũng mới được nghe qua lời y tá nói.

“Em.....Em sẽ đi ngay, anh đừng tức giận, nghỉ ngơi cho khỏe, em không quấy rầy anh nữa.....Em có nấu canh cá, khi nào anh đói bụng, có thể ăn nhiều một chút, em.....em biết anh không thích ăn món ăn do em làm, nhưng là vì tình trạng sức khỏe của anh, anh hãy cố gắng ăn nhiều một chút.” Liếm liếm môi, cô mỉm cười dịu dàng: “Emem ra ngoài đây.”

Anh nhìn chằm chằm Mộc Nguyệt Ngân đang đứng bên cửa, Thương Nhạc không biết nghĩ đến điều gì mà nhúu mày.

Là bởi vì.....anh nhìn ra dấu vết mệt mỏi ngày càng rõ ràng trên mặt cô, hình như cô không có nghỉ ngơi, sắc mặt rất tệ, chỉ mới trong vòng mấy ngày mà cô đã trở nên tệ như vậy, cô.....hầu như không có chăm sóc cho bản thân mình, là cô cố ý hay sao?

Nghĩ tới đây, lửa giận trong lòng lập tức bùng cháy

Cô muốn mượn dáng vẻ yếu đuối này để được anh chú ý sao? Chẳng lẽ cô tự biến mình thành bộ dạng này chỉ bởi muốn anh sẽ quan tâm cô hơn?

Hừ, anh chắc chắn sẽ không mềm lòng với việc làm của cô. Trong lòng thì nghĩ là như vậy, thế nhưng chưa được một giây, anh chưa kịp phản ứng đã tự giác mở miệng.

“Đợi đã, cô định cứ thế mà đi sao, ai giúp tôi múc canh ra đây?”

Chết tiệt, anh đang nói cái quái gì thế này? Anh nên bảo cô rút đi mới đúng, nhìn cô giả vờ tốt bụng xuất hiện trong tầm mắt của anh, anh nên chướng mắt mới đúng,.....tự dừng.....sao anh lại bảo cô ở lại?

“Dạ?” Con mắt Mộc Nguyệt Ngân mở lớn kinh ngạc, cô hoài nghi việc mà có nghe nhầm hay không, anh.....muốn cô ở lại sao? Không phải anh rất ghét cô sao? Cô.....có thể ở bên chăm sóc anh sao?

Thương Nhạc cũng bất ngờ với chính mình, sau khi lời nói vừa rồi phát ra khỏi miệng, anh không ngờ rằng mình cũng không muốn đuổi cô đi thật liền rất tự nhiên nói tiếp: “ Nếu không muốn rời đi, tại sao không ở lại trong phòng? Bên ngoài.....nếu như cô vẫn muốn tiếp tục đợi ở bên ngoài cửa thì tùy cô.”

Bên ngoài hành lang mặc dù không lạnh nhưng ở trong phòng bệnh thì vẫn tốt hơn, không phải sao?

“Không, em muốn ở trong này, em không muốn ở ngoài cửa, em.....em ở đây với anh, chăm sóc anh.....” Cô kích động nói xong, nghĩ mình nói gì sai nên sợ hãi nhìn anh.

“Tùy cô.” Thương Nhạc quay mặt, không muốn nhìn cô chỉ vì một lý do nhỏ như vậy mà đã sung sướng.

Chuyện này đâu phải quan trọng gì đâu, vì sao cô lại vui mừng như thế chứ? Giống như nhận được một món quà to lớn vậy.

Mộc Nguyệt Ngân từ từ nở nụ cười, cảm môi, cảm thấy rất vui vẻ.

“Em giúp anh múc canh, con cá này rất tươi, sáng sớm nay em mới ra chợ mua.....” Cảm thấy mình hơi nhiều chuyện, trong lòng cô lo lắng, giọng điệu không còn thoải mái mà dè dặt hỏi: “Anh muốn uống một chút không ? “

Khi anh lạnh lùng nhìn cô cầm bình giữ nhiệt với vẻ mặt mong chờ thì cho dù anh muốn giễu cợt cô, anh cũng tự giác nuốt những lời định nói vào miệng, miễn cưỡng gật đầu, tránh thái độ của cô.

“Em giúp anh, đợi.....anh chờ một chút, em đem bát đi rửa đã, anh chờ một chút thôi!” Đây là lần đầu tiên anh chấp nhận ăn món ăn do cô nấu, cô vui mừng đến nỗi luống cuống tay chân.

Nhìn bóng dáng cô bận rộn, anh nở nụ cười, Thương Nhạc phát hiện hóa ra chính anh cũng cảm thấy vui vẻ.

Ngồi ở trong xe, nhìn quang cảnh thành phố bên ngoài cửa sổ, Thương Nhạc cảm thấy tâm trạng bức bối, anh không hiểu nổi mình.

Không hiểu những biến đổi gần đây của anh ?

Trong lòng ngực như có cơn tức, làm thế nào cũng không hề lui đi mà cứ cháy âm ỉ trong người.

Đúng rồi, anh biết chuyện gì làm anh cảm thấy nôn nóng bức bối rồi.

Anh đi chuyển đôi mắt, ánh mắt của anh dừng lại bên người phụ nữ kia.

Anh đúng là lên cơn thần kinh nên mới bảo tài xế riêng đi đón cô.

Mộc Nguyệt Ngân lẳng lặng ngồi một bên, trong lòng trộm mừng, theo thói quen quay đầu nhìn về phía Thương Nhạc, ánh mắt hai người không hề báo trước mà giao nhau.

“Có chuyện gì ạ? Anh không thoải mái sao? “ Thấy anh cau mày, cô quan tâm hỏi.

Đúng, chính cô khiến anh cảm thấy buồn bức.

Kể từ lần trước anh té xỉu qua, quan hệ giữa anh và cô bắt đầu thay đổi, mà loại thay đổi này cùng là anh ngầm đồng ý.

Lúc trước vì đề phòng cô có hành vi bán bí mật công ty cho nên anh ra lệnh cho cô đi làm phải đi theo bên cạnh anh, cố gắng không để cô và công ty đối thủ có cơ hội bắt tay nhau.

Mặc dù đây là anh yêu cầu nhưng phần lớn anh muốn tranh thủ cô ở bên cạnh để nhọc mạ cô, cho cô một bài học.

Vậy mà trải qua giai đoạn chung sống trong bệnh viện, tình hình đã trở nên không rõ ràng.

Cũng giống như bây giờ, bởi vì không hiểu lý do cô đến trễ, đến giờ làm thủ tục ra viện, anh vẫn chưa thấy cô mang bữa ăn sáng đến nên cảm thấy lo lắng, mới ở lại đợi cô.

Kết quả cô đến muộn là vì không cẩn thận mà ngủ quên, lại không kịp chuẩn bị bữa ăn sáng đúng giờ cho nên đến muộn.

Buồn cười, thật sự quá buồn cười, anh rốt cuộc đang làm gì thế này? Đây không phải tác phong của anh.

Thương Nhạc không mở miệng, Mộc Nguyệt Ngân lo lắng, cánh tay định giơ lên sờ vào trán của anh để kiểm tra nhiệt độ.

Anh lập tức hất cánh tay cô “Đừng đụng vào tôi”

Vẻ mặt cô lập tức tái nhợt, trong mắt hiện lên vẻ bi thương, tay vẫn dừng ở giữa không trung: “Xin.....em xin lỗi, em tưởng.....em nghĩ anh không thoải mái, em không phải cố tình.”

Cứng ngắc thu tay về, đầu cô từ từ gục xuống, dùng mái tóc che giấu đau thương trên gương mặt, nhưng vẫn cố ý tỏ ra không có việc gì.

Chết tiệt! Anh đã nhìn thấy, sau khi nhìn thấy bản thân làm ra hành động làm cô tổn thương, vẻ mặt bi ai, trong lòng âm thầm chửi rủa, tâm trạng càng trở nên tồi tệ.

Khiến cô bị tổn thương chính là việc anh cần làm, nhưng không hiểu vì sao lồng ngực của anh cũng có cảm giác nhói đau? Vì sao trên mặt cô hiện đau thương thì anh cũng cảm thấy đau lòng?

Điểm này không giống anh chút nào cả.

Không khí bên trong xe bỗng trở nên lạnh lẽo, Mộc Nguyệt Ngân xê dịch thân mình, dựa vào cửa xe, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang chăm chú ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Thương Nhạc vẫn phát hiện ra, cô giơ tay lau nước mắt trên khóe mắt, lại giả vờ như không có chuyện gì, khuỷu tay tựa vào cửa sổ, tay chống cằm, động tác rất tự nhiên.

Chết tiệt! Tại sao anh cứ để ý đến cô?

Anh cảm thấy hành vi của anh thật không bình thường, hít sâu một hơi, trong ngực vô cùng bức bối.

Loại cảm giác bức bối, tim cũng truyền tới từng cơn đau nhóiphiền chết đi được, thật là đau đầu.

10. Chương 10

Tại câu lạc bộ tư nhân, dưới ánh sáng mờ nhạt, mọi người uống rượu mua vui, vài người trong đó là những người có tiếng tăm trên thương trường đang được phục vụ vô cùng chu đáo, một chén lại một chén,.....không khí càng ngày càng náo nhiệt.

“Cậu Nhạc này, nếu cậu đã có thành ý như vậy, tôi cũng không thể không rõ ràng, hợp tác giữa chúng ta, lợi nhuận chia năm mười năm mười, làm ăn với nhau cần phải biết cách thì mọi người mới cùng hưởng lợi được, tôi là đại ca tôi hưởng bảy phần, cậu thấy thế nào? Đó là một cái giá hợp lý nhất rồi đấy” Người đàn ông trung niên, tay trái ôm tay phải ấp, vẻ mặt rất hài lòng vì men say mà nở ra một nụ cười gian, vẫn không quên huyền hoang vỗ ngực tự cho mình là nghĩa khí.

“Anh Dương, anh đã giúp đỡ em nhiều như thế, sao em dám có ý kiến gì? “ Thương Nhạc khẽ nhấp một ngụm rượu, cười khẽ. Ly rượu trên tay anh từ lúc vào cửa cho đến giờ, chưa bao giờ cạn.

“Được, cậu đã nói như thế tôi cũng không dãi dòng nữa, ngày mai cậu cho người đem hộp đồng sang bên tôi, chúng ta cùng ký, chỉ cần việc trước mắt kết thúc, sẽ lập tức giao sổ hàng cậu yêu cầu qua.” Gương mặt say rượu của người đàn ông trung niên chỉ tập trung vào hai cô gái ngồi bên cạnh.

“Em phải cảm ơn anh trước vậy.” Trong mắt lóe lên cái nhìn thâm trầm và hài lòng, Thương Nhạc đem toàn bộ rượu trong ly uống cạn, rồi sau đó mới đưa lại cho cô gái ngồi cạnh.

Trong căn phòng mờ ảo, bên cạnh một người đàn ông là hai cô gái làm bạn. Vừa rót rượu, vừa bón hoa quả, thỉnh thoảng còn có thể nghe được tiếng cô gái giả vờ nũng nịu cười cợt.

Tại những khách sạn cao cấp, chú trọng không gian riêng tư như thế này, thì không tránh khỏi những hình ảnh khiến người ta đỏ mặt.

Thương Nhạc là người đàn ông duy nhất trong phòng không có nhân viên phục vụ, đồng thời cũng là người duy nhất đến quán rượu lại mang theo phụ nữ.

Nhận lấy ly rượu của anh, Mộc Nguyệt Ngân cầm bình rượu đổ đầy vào ly rồi đưa lại cho anh.

“Cậu Nhạc này, cậu cũng được lắm đấy, đến tham gia tiệc rượu ở câu lạc bộ tư nhân của chúng tôi vẫn không quên mang theo thư ký, đúng là thật mất hứng mà.” Một người khác cũng nổi tiếng trong giới doanh nghiệp phát hiện gương mặt cô gái ngồi bên cạnh Thương Nhạc vô cùng quen thuộc, liền chế giễu anh.

Thương Nhạc không để ý lời nói vừa rồi, nhướn mày, nở một nụ cười như không cười: “Thư ký Mộc cực kỳ tận tụy với cương vị công tác, cho dù đã hết giờ làm vẫn theo đến đây, không phải ông chủ nào cũng có thể gặp được nhân viên như thế.”

“Có một thư ký tốt như thế, tôi nghĩ cậu rất trọng dụng cô ấy. Thư ký Mộc, cô đã gặp được một ông chủ rất biết nhìn người rồi đấy.” Người này không nghe thấy giọng điệu châm biếm của Thương Nhạc, còn ra vẻ hùa theo.

Sắc mặt Mộc Nguyệt Ngân hơi tái, khóe miệng cứng lại, thấy trong mắt Thương Nhạc lộ ra ác ý, trái tim rét lạnh, đầu cúi thấp xuống, muốn tránh cái nhìn của anh.

Cô tưởng rằng anh đã chấp nhận cô, ai ngờ..... tất cả chỉ do cô tự tưởng tượng.

“Dương nhiên là tôi rất coi trọng cô ấy rồi, sự trung thành và tận tâm của cô ấy còn hơn của loài chó đi bên cạnh chủ nhân, muốn cô ấy đi hướng đông cô ấy không dám đi hướng tây, ngay cả bảo cô ấy ngồi xuống cô ấy cũng không dám phản kháng.”

“Ày dà, cậu Nhạc này, sao cậu nỡ so sánh một cô gái như vậy hả? Thật là không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết.”

Thương hoa tiếc ngọc? Thương Nhạc lạnh lùng liếc nhìn Nguyệt Ngân, bật ra tiếng cười khinh thường.

Dùng lời nói giễu cợt, người phụ nữ này làm gì biết xấu hổ, con người luôn biết giới hạn của bản thân, khi biết mình bị nhục mạ thì đến một mức độ nào đấy sẽ có hành động phản kháng, thế nhưng người phụ nữ này thì sao? Mặc kệ anh chế nhạo, khinh thường cô cũng không có bất cứ hành động nào.

Cái gì gọi là đối với anh có chấp? Cái gì gọi là đối với anh có cảm tình, anh sẽ không bao giờ hiểu được?

Vì sao anh phải hiểu cơ chứ? Vì sao anh nhất định phải tìm hiểu một người lạ không thân thiết? Cô còn chưa đủ tư cách khiến anh phải để ý.

Nếu cô cứ muốn tiếp tục kiên trì với anh, anh cần gì phải khách khí với cô? Chính cô can tâm tình nguyện muốn nhận lấy sỉ nhục của anh kia mà? Cần gì anh phải xuống tay lưu tình với cô ?

Thương Nhạc không phủ nhận, anh có nhiều ác ý với cô.

Quan hệ hai người bắt đầu có sự chuyển biến, anh cảm hận cái thái độ đó của mình.

Vì sao anh luôn suy nghĩ đến cô? Vì sao cô càng ngày càng khiến anh chú ý ?

Anh ghét sự chuyển biến này, ghét việc không thể khống chế mình, khiến bản thân trở nên tồi tệ hơn, không ngừng bắt nạt cô mới làm anh thấy dễ chịu, anh sẽ không bao giờ rơi vào bẫy của cô lần nữa.

Đáy mắt Mộc Nguyệt Ngân ẩm đậm chớp động, mặc dù chỉ là động tác rất nhỏ nhưng khóe miệng cứng ngắc, thân thể đứng thẳng tắp, không ngừng an ủi chính mình, chỉ một chút chế giễu mà thôi, nó không đủ làm tổn thương cô, cô tuyệt đối không khổ sở, tuyệt đối không đau lòng.

“Trung thành? Tổng giám đốc Thương, không biết có phải tôi nghe nhầm không hay nhưng hình như cậu đang nghĩ một đằng nói một nẻo thì phải.” Một người đàn ông trẻ tuổi ngồi trong góc cách xa mọi người nhất, mở miệng như có điều suy nghĩ, vẫn luôn quan sát sắc mặt tái nhợt của Mộc Nguyệt Ngân.

“A.....giám đốc Lương suy nghĩ quá nhiều rồi.” Thương Nhạc nheo mắt lại, từ lúc vào phòng tối giờ, anh phát hiện tầm mắt của người này luôn tập trung trên người Mộc Nguyệt Ngân.

“Là tôi suy nghĩ quá nhiều sao? Cứ cho là thế đi, chẳng qua là tôi rất hâm mộ anh, thực sự thư ký Mộc quả thật rất ưu tú.” Một năm qua, mỗi lần có tiệc rượu, chỉ cần có mặt Thương Nhạc sẽ nhìn thấy Mộc Nguyệt Ngân, cô thư ký này đúng là trung thành hiếm thấy, anh đã từng có cơ hội tiếp xúc với cô, mấy lời nói của anh đều được cô đáp lại rất khiêm tốn, thái độ cô dịu dàng nhỏ nhẹ khiến người ta không khỏi lưu lại ấn tượng sâu đậm.

“Anh thích?” Ánh mắt Thương Nhạc lạnh lẽo, khẽ cười lạnh.

“Anh bằng lòng từ bỏ những thứ mình yêu thích?” Lương Ung cười nhạt hỏi.

“Cũng chỉ là một cô thư ký có cũng được mà không có cũng không sao, có gì mà không thể?” Đáng tiếc, người đàn ông Hàn Quốc này cũng là người không phân biệt được tốt xấu, nếu anh ta biết nữ thư ký vĩ đại trong miệng anh ta thật ra là loại phụ nữ mưu mô xảo quyệt, không biết sẽ có cảm tưởng gì ?

Không thể phủ nhận, trong đầu Thương Nhạc lúc này đang có suy nghĩ xấu xa, nghe được lời khen ngợi và tán thưởng người phụ nữ độc ác Mộc Nguyệt Ngân từ trong miệng một người đàn ông khác khiến anh cảm thấy không thoải mái.

“Anh đã không quá coi trọng cô ấy như vậy, hay để cô ấy cho tôi đi! Đúng lúc tôi cũng cần một thư ký có năng lực xuất sắc hỗ trợ.” Không quan tâm lời Thương Nhạc nói thật hay nói đùa, lời của Lương Ung rất chân thành.

“Nếu như cô ấy gật đầu đồng ý đi theo anh, tôi tuyệt đối không ngăn cản.” Thương Nhạc lạnh nhạt nhìn người ngồi bên cạnh, toàn thân Mộc Nguyệt Ngân căng thẳng, giả bộ không quan tâm.

Trong khoảng thời gian ngắn, bản thân trở thành đề tài nói chuyện giữa hai người đàn ông, lại bị Thương Nhạc xem thường, không quan tâm đến việc cô đi hay ở, coi cô chẳng khác gì món hàng, Mộc Nguyệt Ngân phát hiện bản thân mình không thể cười nổi nữa, đôi tay đặt trên đùi nắm chặt, lồng ngực chưa sót.

11. Chương 11

Trong giây phút này, cô cảm thấy mình thật đáng buồn.

“thư ký Mộc, cô đồng ý với đề nghị của tôi chứ? Tôi cam đoan với cô, chỉ cần cô đồng ý đi theo tôi, tôi sẽ trả tiền lương cho cô nhiều gấp hai lần so với cái giá của giám đốc Thương trả cho cô.” Lương Ung cực kỳ mong đợi cô nhận lời nên không do dự đưa ra nhiều lợi ích.

“Tôi” Cô khổ sở nén nước mắt không cho nó chảy ra.

“Song song với số tiền lương gấp hai, nếu cô có yêu cầu gì khác chúng ta có thể bàn bạc kĩ hơn.”

Di chuyển tầm nhìn, Mộc Nguyệt Ngân nhìn Thương Nhạc một cái, thấy anh không hề lên tiếng.

Anh ngay cả liếc nhìn cô một lần cũng không muốn, giống như chuyện này không liên quan đến anh.....Đúng, đúng là không liên quan tới anh, mặc dù trên danh nghĩa cô vẫn là thư ký của anh nhưng anh cố tình đem cô trói chặt bên mình chỉ vì phòng ngừa cô sẽ gây bất lợi cho anh.

Cho nên hôm nay cùng anh xuất hiện ở câu lạc bộ tư nhân này, cô chỉ đơn giản muốn đi theo, cô chỉ nghĩ..... muốn được có nhiều thời gian ở bên cạnh, chỉ như thế mà thôi.

Chỉ muốn được nhiều thời gian ở bên anh, chỉ như thế mà thôi.

Thu đôi mắt đau thương lại, cô lắc đầu, nở một nụ cười áy náy, nhìn Lương Ung: “Cám ơn tổng giám đốc Lương đã coi trọng tôi, tôi.....e rằng không thể nhận lời mời của ngài, tôi đã quen làm việc bên cạnh giám đốc Thương.”

“Thói quen làm việc bên cạnh Tổng giám đốc Thương? Thật là đáng tiếc.” Lương Ung đã sớm đoán được kết quả này, vẻ mặt tiếc nuối.

Giống như nghe chuyện không liên quan đến mình, Thương Nhạc tự mình uống rượu, sau khi nghe xong câu trả lời của cô, trong mắt lóe ra sự an tâm, một giây tiếp theo phát hiện bản thân mình lại có suy nghĩ khó hiểu, tâm tình càng thêm tồi tệ.

Đem ly rượu uống cạn sạch, cảm giác nóng cháy lan tỏa trong miệng, thiêu đốt lồng ngực anh, anh không quan tâm đến mùi vị đắng chát chỉ tiếp tục đưa ly rượu không cho Mộc Nguyệt Ngân, cắt đứt cái nhìn qua lại giữa cô và Lương Ung.

“Thấy chưa! Tổng giám đốc Thương, tôi đã nói rất hâm mộ anh mà, chính vì nguyên nhân này anh mới dám ra vẻ hào phóng từ bỏ những thứ mình yêu thích, chỉ có thư ký Mộc Nguyệt Ngân của anh vẫn không bằng lòng đi theo tôi” haizzz, muốn tìm được vị thư ký như này thật là khó quá.

Nghe Lương Ung khen ngợi Mộc Nguyệt Ngân, Thương Nhạc cảm thấy cực kỳ chói tai.

Ai mà cần lòng trung thành của cô? Lại còn nói cô rất trung thành? Loại phụ nữ chỉ biết làm ra vẻ này, chỉ có một mình anh là biết bộ mặt thật của cô.

Còn nói cái gì gọi là yêu anh? Còn nói cái gì mà có tình cảm sâu đậm với anh? Đúng là nhảm nhí.

Nhìn cô xem, thấy ánh mắt người đàn ông khác chăm chú nhìn mình, cô còn cười với người ta được, đừng tưởng anh không chú ý đến nhất cử nhất động của cô, ngay cả ánh mắt cô anh cũng nhìn thấy rõ ràng.

Nếu cô nói yêu anh, vì sao còn đi cười với người đàn ông khác?

Anh cười lạnh một tiếng, Thương Nhạc nhìn Lương Ung, trong đầu nảy ra một suy nghĩ xấu xa.

“Tổng giám đốc Lương, anh đã thích thư ký của tôi đến thế, nếu anh làm ăn với tôi, chỉ cần chúng ta có cơ hội hợp tác với nhau, anh sợ gì không gặp được cô ấy chứ? Hay là..... anh không chỉ coi trọng năng lực và thái độ làm việc của cô ấy, nếu anh đã thích cô ấy đến như vậy, tôi có thể để cô ấy tiếp anh.

Mộc Nguyệt Ngân như lặng đi, đôi mắt trừng lớn không thể tin vào lời anh nói.

Anh nói.....để cho cô tiếp..... tiếp giám đốc Lương?

Ngực cô trở nên lạnh buốt, tựa như bị đẩy vào hầm băng, ngay cả cơ hội run rẩy cũng không có, trực tiếp bị đông cứng lại, trong mắt như sắp trào ra dòng dịch nóng, đưa đôi mắt không thể tin được nhìn Thương Nhạc.

Hai mắt Lương Ung mở lớn, cũng bị lời nói Thương Nhạc hù dọa: “Tổng giám đốc Thương, những lời như thế không thể nói lung tung được, cho dù là nói đùa nhưng đối với người phụ nữ mà nói sẽ khiến cô ấy bị tổn thương.”

Cho đến giờ phút này, anh mơ hồ giải thích được vì sao thư ký Mộc không đồng ý đến làm việc dưới quyền anh, hóa ra giữa cô và Thương Nhạc không chỉ có quan hệ cấp trên và cấp dưới.

Nhưng cho dù không phải chỉ đơn thuần là quan hệ công tác, hành vi của Thương Nhạc.....

“Ai bảo tôi nói đùa?” Thương Nhạc cười lạnh, trong mắt chứa đầy ý cười, ghé sát vào lỗ tai Mộc Nguyệt Ngân, dùng âm lượng mà chỉ hai người nghe được nói: “ Không phải cô nói yêu tôi sao? Không phải tình cảm của cô đối với tôi rất sâu sắc sao? Cô muốn tôi tin tưởng thì chứng minh cho tôi xem.”

Anh không bao giờ tin cô có thể làm ra loại chuyện này.

Đúng, là anh cố ý tổn thương cô, muốn tháo xuống bộ mặt giả dối của cô.

Nghe lời nói tàn nhẫn của anh, đôi mắt Mộc Nguyệt Ngân đỏ lên, cắn chặt cánh môi, đôi tay nắm lại thành nắm đấm, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Chứng minh cho anh thấy?

Cô biết đối với anh, sự nghiệp là quan trọng nhất, cô biết anh có bao nhiêu hy vọng có thể hợp tác cùng chi nhánh Hàn Quốc, cô biết anh không hề nói giỡn với cô, cô biết.....

Đau đớn nơi ngực cô ngày một rõ ràng, con người đen nhánh tinh mịch, chậm rãi ngẩng đầu, khoe miệng khê mấp máy, mỉm cười bi thương.

Căn phòng tràn ngập âm thanh đinh tai nhức óc và tiếng cười dâm dăng, những người khác đều không chú ý đến bọn họ, càng không thể nghe thấy câu chuyện vừa rồi, nhưng Mộc Nguyệt Ngân cho rằng tất cả mọi người đều nghe được, cô chẳng khác gì loại gái bao rẻ tiền, tình cảm mà cô kiên trì vì anh bị anh không chút lưu tình dẫm nát dưới chân.

“Nếu như đây là điều anh mong muốn.....” Nếu như làm như thế có thể giúp được anh, cô sẽ không từ chối.

Đôi mắt này tựa như không còn ánh sáng, lúc này nó chỉ còn lại sự bi thương.

Một phút này, Thương Nhạc không thốt nên lời.

Anh nhìn thấy trong mắt cô có kiên định và nghiêm túc, cũng thấy rất rõ ẩn sâu bên trong là chua xót và bi thương, anh không muốn lí giải cảm giác đau nhức trong lòng mình, anh cố làm ra vẻ lạnh nhạt gật đầu một cái.

“Em hiểu rồi..... em sẽ làm.” Nếu như đây là điều anh muốn, cô không còn lời nào để nói, cho dù trong lòng chông chênh vết thương, những vết thương đang rỉ máu, cô cũng cố gắng chọn cách quên đi.

Bởi vì đây là điều anh muốn, anh yêu cầu, cô..... không sao hết, cô sẽ không đau.

Lúc đêm khuya, một chiếc xe hơi phóng nhanh trên đường cao tốc.

Thương Nhạc ngồi ở ghế lái xe, tay nắm chặt tay lái, nhìn thẳng về phía trước, xem cảnh vật hai bên đường coi như không thấy, trong đầu anh lúc này chỉ có gương mặt nhợt nhạt, tuyệt vọng, dưới ánh đèn mờ ảo, đôi môi cứng ngắc khê nhếch lên, nhìn anh nở một nụ cười chua xót đắng chát.

Hai tay của anh xiết chặt lấy bánh lái, giờ phút này gương mặt thâm trầm lạnh lẽo lại tỏ ra tức giận.

Đừng nghĩ đến cô ấy nữa, không nên nghĩ tới.....gương mặt kia, cho dù có nhắc nhở bản thân thể nào đi chăng nữa thì hình ảnh trong đầu anh cũng chưa từng biến mất.

Nếu như đây là điều anh muốn.....Em sẽ làm.....

Ra sức đập mạnh vào tay lái, Thương Nhạc mím chặt môi mỏng, vẻ mặt càng lúc càng u ám.

Đáng ghét! Anh thật sự không thể bỏ qua gương mặt đau đớn tuyệt vọng của cô.

Đôi con ngươi rung động biết nói của cô khiến người ta thấy chán ghét, vậy mà từ lúc này đến giờ vẫn cứ hiện hữu trong đầu anh....., trong mắt của anh.....chết tiệt khiến cho anh không ngừng nhớ đến.

Chân ga đã dẫm tới giới hạn, kim chỉ số cũng đã chạm mốc tối đa nhưng cho dù thế nào, cho dù anh tự nói với bản thân đó là cô can tâm tình nguyện, nhưng, vì sao gương mặt của cô vẫn xuất hiện trước mắt anh.

Loại phụ nữ chuyên thiết kế đặt bẫy người khác anh không cần phải để tâm, cũng giống như cô chính là loại phụ nữ vì đạt được mục đích, loại phụ nữ dùng mọi thủ đoạn, anh không cần tôn trọng.

Anh sẽ không đau lòng, sẽ không lo lắng, sẽ không.....Ngực anh lúc này đau đớn, nhưng tuyệt đối không phải vì cô mà là vì bị cô làm cho tức giận đến phát đau.

Đúng thế, ngực anh đau đớn rõ ràng là bị cô chọc tức, ai bảo cô không biết tự lượng sức mình, cố ý dùng loại chuyện này để thử anh, thử xem trong trái tim anh cô chiếm bao nhiêu quan trọng.

Cho dù chiếm 1% cũng là quá nhiều, anh sẽ không quan tâm cô có suy nghĩ gì, sẽ không quan tâm cô rốt cuộc là phục vụ người đàn ông nào, cho dù cô đồng ý với yêu cầu của anh thì sẽ khiến anh hiểu cô đối với anh có bao nhiêu quan trọng sao?

Anh cũng chỉ là tùy tiện nói một câu, cô cũng không cần phải ngây ngốc thế chứ? Cô làm như vậy là muốn bày tỏ với anh cái gì? Thể hiện rằng cô đối với anh yêu rất sâu đậm, rất mãnh liệt, có bao nhiêu nồng, bao nhiêu đậm sao ?

Thể hiện rằng cô đối với anh yêu rất sâu đậm, rất mãnh liệt, có bao nhiêu nồng, bao nhiêu đậm sao ?

Tất cả đều là cô can tâm tình nguyện, anh không có ép buộc cô, lại càng sẽ không để ý xem lúc này cô đang làm gì.....

Đang làm gì.....Cô chết tiệt lại cùng người đàn ông khác đi khách sạn, cô.....gương mặt cô ảm đạm, hiện ra lo lắng cùng hoảng sợ, rõ ràng rất muốn cự tuyệt rất sợChết tiệt! Tại sao cô còn đi với người đàn ông kia?

Chứng minh cho anh thấy, điều này có nhất thiết không?

Để cho anh tin tưởng rằng cô là có tình cảm với anh, điều này có quan trọng không?

Tốc độ xe dần chậm lại, gương mặt Thương Nhạc cứng nhắc, cảm xúc càng lúc càng phức tạp, gương mặt hiện ra trong đầu ngày càng lớn dần, giống như đã được khắc sâu.

Đột nhiên, chiếc xe quay ngoặt sang phải, ban đầu hai tay anh nắm chặt lấy tay lái, hiện tại chỉ còn một cánh tay đặt lên, cánh tay còn lại cầm lấy di động bị ném sang một bên, không hề do dự nhấn xuống một dãy số.

“ Giám đốc Trương, tôi là Thương Nhạc, tôi muốn hỏi anh, anh có biết giám đốc Lương ở khách sạn nào sao? “

Anh cố gắng giữ cho tinh thần tỉnh táo, đè nén lo âu, tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình bắt đầu cảm thấy có chút hối hận rồi.

“ Giám đốc Vương, tôi là Thương Nhạc, muốn hỏi anh, có biết giám đốc Lương ngủ lại ở khách sạn nào sao? “

Đúng, anh sẽ không để ý người phụ nữ ấy rốt cuộc là đi tiếp (bồi) người nào, một chút cũng không hề để ý, chỉ là.....Chỉ là đột nhiên có chút việc muốn tìm

Lương Ung nói, muốn biết rốt cuộc chi nhánh tại Hàn Quốc kia có cách nào thông qua anh ta liên hệ được hay không thôi.

“ Vệ tiên sinh, tôi là Thương Nhạc, anh có biết Lương Ung ở lại ở khách sạn nào sao? “

Anh chỉ là.....chỉ là chết tiệt anh không thích Lương Ung, cho dù có biện pháp từ tay anh ta lấy được thị trường kinh tế Hàn Quốc, cũng không cần cùng tên kia hợp tác.

“ Anh Dương, tôi là Thương Nhạc, anh có biết Lương Ung ở khách sạn nào sao? “

Anh chỉ là.....

Anh đập mạnh chiếc điện thoại di động xuống một bên ghế ngồi, vẻ mặt đáng sợ, hai mắt như thiêu đốt, lại đập chân ga lần nữa, lái về phía đường rẽ, gia tăng tốc độ phóng nhanh trên đường cao tốc.

Chết tiệt! Rốt cuộc có ai biết cái tên chết tiệt Lương Ung đang ở khách sạn nào không?

Gần hai giờ rưỡi sáng, Thương Nhạc đỗ xe xong, khuôn mặt mệt mỏi, tâm trạng phiền não.

Kết quả anh vẫn không tìm được Lương Ung, chứ đừng nói gì đến việc rút lại đề nghị.

Hối hận?

Đúng, cho dù nói thế nào, anh cũng không vì hành động của bản thân mà cảm thấy hối hận, nhưng vì sao anh cứ cảm thấy cực kỳ buồn bực, hiện lên trong đầu như trước vẫn là gương mặt đau khổ, tuyệt vọng của Mộc Nguyệt Ngân.

Anh biết cô không bao giờ muốn chấp nhận loại đề nghị buồn cười như vậy, thật ra thì cô bị những lời nói của anh tổn thương, mà anh thì hối hận muốn chết khi giận dữ đưa ra cái loại đề nghị đó.

Anh không thể phủ nhận, tâm trạng của anh lúc này đang cực kỳ tồi tệ.

Nghĩ đến cô cùng người đàn ông khác ở cùng với nhau, nghĩ đến cô đang cùng với người đàn ông khác vui vẻ đắm say, mùi vị tức giận và ghen tỵ không ngừng bốc lên trong đầu anh, làm sao cũng không thể kiềm nén được.

Anh vậy mà lại buông tay đưa cô cho một người đàn ông khác, cảm xúc cực kỳ hoang mang.

Anh không thể chịu đựng được khi cô bắt chuyện với người đàn ông khác, không thể chịu đựng được trước mặt người đàn ông khác cô lại toát ra dáng vẻ kiều mỵ, chưa kể đến lúc này trái tim anh đang vô cùng kích động rất muốn giết người. Tất cả đều do hành vi ngây thơ của bản thân anh tạo thành.

Cuối cùng, anh quay trở lại khách sạn khi này, hy vọng bọn họ chưa kịp rời đi nhưng đã muộn, trong phòng không còn bất cứ ai và không ai biết tung tích của hai người kia ở đâu.

Chết tiệt! Anh cũng chỉ rời đi được có 12 phút mà thôi, lúc anh rời đi trước, bọn họ rõ ràng vẫn còn chưa có ý định tan cuộc, sao nhanh như vậy đã không thấy bóng dáng?

Lẽ nào không thể đợi thêm được nữa hay sao? Lẽ nào vội vã muốn hưởng thụ thế giới của hai người đến thế sao?

Ghen tỵ, đúng, anh chính là ghen tỵ, thì thế nào? Không thể sao?

Anh không nên đưa cô cho người đàn ông kia, tại sao anh lại có thể dùng loại hành động này đến bức bách cô để thể hiện cho cô biết anh không quan tâm cô cơ chứ?

Anh đối với cô thật sự một chút cũng không để ý sao? Anh đối với sự tồn tại của cô ngay cả một chút cũng không có thật sao?

Nếu nói anh thật sự không thêm để ý, như vậy hiện tại lồng ngực như đang có lửa thiêu đốt là gì đây?

Lúc này, cửa thang máy từ từ mở ra.

Gương mặt Thương Nhạc càng lúc càng thâm trầm, giống như cảm xúc có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Anh giống như gặp phải ma, rõ ràng đã tự nói với mình, sự có mặt của cô không có bất kỳ giá trị quan trọng nào, cô chỉ là loại phụ nữ đầy mưu mô, bụng dạ nham hiểm, thế nhưng anh lại cực kỳ để ý.

Bước ra thang máy, Thương Nhạc lấy ra chìa khóa.

Xem ra hôm nay lại mất ngủ, anh hiểu rất rõ bản thân.

Xảy ra loại chuyện như vậy, nghĩ tới việc không biết cô ở nơi nào, anh sao có thể an tâm? Làm sao có thể giả bộ như không có chuyện gì? Dù sao anh cũng đã thành thói quen mỗi khi ở nhà có cô làm bạn, thói quen mỗi đêm có cô nằm bên cạnh, thói quen thấy gương mặt cô tràn đầy nhu tình và mật ý.....

Khẽ nguyên rủa một tiếng, Thương Nhạc nhắm mắt lại, hít một hơi, kiềm chế tâm trạng buồn bực và khủng hoảng trong lòng.

Mặc dù anh gạt được người khác, nhưng anh không thể lừa được bản thân, anh không thể bình tĩnh, tâm tình không thể thả lỏng.....Chết tiệt! Tại sao anh lại thấy cảm giác hối hận đang bao phủ lý trí của anh?

Ngẩng đầu lên, xoa mặt, anh mở mắt ra, đột nhiên, một bóng dáng nhỏ bé xuất hiện trong tầm mắt.

Có người.....Ngồi ở cửa nhà anh.

Nhíu mày, neho mắt lại, anh muốn nhìn cho rõ ràng.

Đó là một bóng dáng rất quen thuộc.....

Mở to đôi mắt, không tin vào những gì mình nhìn thấy.

Thân thể nhỏ bé co ro một chỗ, đôi tay vòng ôm lấy hai chân, cả người cuộn lại trước cửa, đầu cúi thấp, cả gương mặt chôn giữa hai chân, cô đang phát run.....không, cô đang khóc sục sùi.

Là Mộc Nguyệt Ngân.....người để cho anh cảm thấy hối hận, người phụ nữ anh tìm kiếm suốt đêm.

Thoáng chốc, cảm xúc buồn bực của anh biến mất, tâm trạng nặng nề tan biến, thay vào đó là tâm trạng vui vẻ và thở phào nhẹ nhõm.

Cô ở chỗ này, trước cửa nhà anh.....Cô không đi với người đàn ông kia? Lúc anh đang sửa sai vì hành động khốn khiếp của bản thân, vội vã tìm kiếm cô thì cô đang có mặt trước cửa nhà anh.....Chờ anh?

Khóe miệng không khỏi dương lên, khi Thương Nhạc phục hồi lại tinh thần thì phát hiện bản thân đang bước rất nhanh về phía cô.

Tiếng bước chân gấp gáp, Mộc Nguyệt Ngân không kịp lau đi nước mắt còn vương trên khóe mắt, nhìn đôi giày da màu đen quen thuộc trước mắt, tiếp đến là quần áo màu đen, cô tiếp tục ngước mắt lên, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Thương Nhạc.

Nhìn anh đứng tại chỗ trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, kinh ngạc cô lại có thể xuất hiện ở chỗ này, xuất hiện trước cửa nhà anh.

Mặc dù vẻ mặt anh không lộ ra vẻ chán ghét, nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ, cô bất lực cắn môi, nỗ lực cười khổ tràn đầy áy náy.

Cho dù mệt mỏi, hai chân đau nhức, cô vẫn chậm rãi đứng lên.

“ ThươngThương Nhạc.....” Thân thể không ngừng run rẩy, cô mở miệng:” Xin lỗi, em.....em không thể cùng anh ta, không cách nào.....”

Cô rất muốn chứng minh cho anh thấy cô rất cố chấp và anh quan trọng với cô thế nào, thật sự, cô rất hy vọng có thể trợ giúp anh về mặt sự nghiệp, nhưng.....nhưng.....

“ Em không thể chấp nhận được người đàn ông khác, em.....xin lỗi, em đã chạy trốn.” Cô thật sự rất quan tâm anh, cô không phải cố ý rời đi, nhưng vừa nghĩ tới phải bồi (thật sự thì chưa tìm ra được từ nào thay thế từ bồi) một người đàn ông khác, vừa nghĩ tới.....Cô không thể nào chấp nhận được để người đàn ông khác ngoại trừ anh đụng chạm.” Em xin lỗi.”

Có lẽ, anh cũng không tin tưởng cô đâu.

Anh sẽ không tin tưởng cô đối với anh cực kỳ để ý, sẽ không tin tưởng cô đối với anh có nhiều chấp nhất, sẽ không tin tình yêu của cô đối với anh có bao nhiêu mãnh liệt và chân thành, ngay cả một chút chuyện nhỏ này cô cũng làm không được, làm sao có thể chứng minh với anh là thực tâm hay là toan tính đây?

Chỉ nghĩ đến sự việc vừa xảy ra, nghĩ đến cô và Lương Ung cùng nhau đi vào khách sạn, đứng trước cửa phòng anh ta, loại cảm giác bất lực và sợ hãi bủa vây lấy cô khiến cô lo lắng, cô.....cô không chút do dự quay người bỏ chạy, ngay cả Lương Ung cũng bị hành động của cô làm sợ hết hồn nhưng vẫn lớn tiếng gọi cô lại, cô cảm giác sau lưng cô như có một con mãnh thú đáng sợ đang đuổi theo mình, cô.....rất xin lỗi.

“ Ngoài trừ anh bảo e bồi người khác, cái gì em cũng có thể làm, anh muốn em chứng minh như thế nào cũng có thể, nhưng xin anh đừng không tin tưởng em có được không?” Cặp mắt Mộc Nguyệt Ngân đỏ hồng tràn ngập sự khựng hoảng, cố gắng không để nước mắt chảy ra, thân thể mảnh khảnh không ngừng run rẩy, vươn tay muốn chạm vào anh, rồi sau một giây chần chừ, vẫn không dám chạm vào anh.

Cô biết anh không thích cô chạm vào anh, chỉ là cô vẫn cảm thấy lo lắng, cảm thấy sợ hãi, muốn được cảm thụ ấm áp của anh, muốn được anh trấn an.

Tại sao? Thương Nhạc thật không hiểu, suy nghĩ của anh có quan trọng thế sao? Đối với cô mà nói, anh đối xử với cô thế nào, quan trọng đến thế sao? Anh nói tin tưởng hay không tin tưởng cô, ở trong lòng anh cô chiếm bao nhiêu phần, đối với cô mà nó, nó thật sự quan trọng đến thế sao?

Rốt cuộc vì cái gì? Tại sao giờ phút này anh lại cảm nhận được tình cảm chân thành và mãnh liệt của cô? Tại sao bây giờ ngay cả một câu chế giễu anh cũng không thốt ra được?

Nhìn cô yếu ớt là thế, cần được an ủi là thế, anh vừa đau lòng vừa thương tiếc.

Chưa kịp phản ứng, Thương Nhạc phát hiện bản thân thế nhưng đã vươn tay ôm cô vào trong ngực mình.

Hai tay của anh không muốn buông ra, giống như cô rất rất quan trọng với anh, không đành lòng, không ngừng ôm cô thật chặt trong lòng mình.

Cảm nhận được sự tồn tại của cô, anh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, an tâm.

May mắn cô bỏ trốn, may mắn cô không vì mấy câu nhất thời kích động của anh mà làm ra loại chuyện kia, may mắn.....

Sợ hãi rúc vào trong lòng ngực ấm áp, Mộc Nguyệt Ngân bị hành động của anh làm cho kinh ngạc.

Anh đang ôm cô, giây phút này, không phải cô bức bách anh, không phải cô chủ động ôm lấy anh, anh cũng không hề dùng ánh mắt châm chọc cô, không phải nhất thời bất đắc dĩ làm ra loại hành động này, cũng không hề uy hiếp cô, đây là một cái ôm ấm áp mà anh nguyện ý chủ động.

Trong lòng như lên men, cần môi, cô không hiểu, vì sao anh đột nhiên lại dịu dàng thế này với cô? Vì sao không hề giễu cợt cô? Nhưng cô rất thích hành động bất ngờ này của anh, anh sẽ không biết cô có bao nhiêu lần khát khao được anh ôm, bao nhiêu lần nhớ nhung lồng ngực của anh.

Cho dù chỉ là hành động nhất thời xúc động, ngày mai anh lại tiếp tục chế nhạo cô, châm chọc cô, không sao cả, ít nhất hiện tại từ trong lòng anh cô cảm nhận được an tâm và an ủi, có thêm động lực để cố gắng.

“ Thương Nhạc.....” Cô chậm rãi giơ tay lên, e sợ bắt lấy quần áo của anh xiết chặt, theo an tâm và thỏa mãn từ từ tăng thêm lực đạo.

Thương Nhạc của cô.....cô.

Tiếng thở dài nặng nề từ trong mũi anh tràn ra.

Mâu thuẫn, là tâm trạng lúc này của anh.

Suy nghĩ của anh đang thay đổi, anh biết, biết cái nhìn ban đầu của anh về cô toàn bộ đều đã thay đổi

Phụ nữ đối với anh không là gì hết, cũng không cần quá xem trọng, tình cảm chỉ như một trò chơi, đối với anh mà nói, chỉ có lợi ích quan hệ, càng không thể vì vậy mà lãng phí thời gian.

Thế nhưng lại có một thứ gọi là vì tình yêu mà chấp nhận từ bỏ mọi thứ, chẳng biết vì sao, thế nhưng trong ngực anh, nó lại bắt đầu nảy mầm, bắt đầu thay đổi cần phải dịu dàng.....mà tất cả chỉ vì cô, người phụ nữ trong ngực anh lúc này, người anh cho là bụng dạ thâm sâu Mộc Nguyệt Ngân.

Bối rối, nghi ngờ, suy nghĩ trở nên hỗn loạn, Thương Nhạc chậm rãi nhắm mắt lại, cho dù biết giờ phút này hành động của anh đã chệch khỏi đường ray, anh cũng không nguyện ý buông tay, không muốn mầm tình mới nảy nở bị nhổ tận gốc.....Đến chính anh cũng không thể hiểu, vì sao bản thân lại trúng loại kích độc mang tên “ Mộc Nguyệt Ngân “

Sáng sớm, trong không khí tràn ngập hương cà phê thơm nồng.

Thương Nhạc vươn tay, sờ sang một bên giường, không thấy người.

Mở mắt, bên cạnh anh không có một bóng người, chậm rãi ngồi dậy.

Thì ra là bởi vì có người không thấy, cho nên trong phòng cho dù ẩm áp thật, anh vẫn cảm thấy một chút hơi lạnh, là do thân thể ẩm áp nằm bên cạnh anh chẳng biết rời đi từ lúc nào, cho nên anh mới không thể ngủ yên ổn.

Còn đang nghĩ hoặc người phụ nữ nằm bên cạnh chạy đi nơi nào, một giây tiếp theo, ngửi được mùi hương cà phê mà nghĩ tới điều gì, nhảy xuống giường, mặc lại quần, ngực để trần, đi ra khỏi phòng ngủ, theo mùi hương cà phê đi xuống tầng.

Đứng ở chân cầu thang, không cần tìm kiếm, anh đã nhìn thấy bóng dáng cần tìm.

Cô đang bận rộn chuẩn bị bữa sáng, trong phòng bếp đi qua đi lại.

Nhìn bóng dáng bận rộn của cô, Thương Nhạc đứng tại chỗ, tầm mắt không rời khỏi cô.

Đây có lẽ là lần đầu tiên anh lựa chọn nhìn thẳng vào sự có mặt của cô, cũng là lần đầu tiên chuyên chú quan sát cô như vậy.

Ánh mắt của cô hết sức điềm tĩnh, lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Dịu dàng, ẩm áp, bình yên, là cảm giác lúc này của anh về cô.

Anh chưa bao giờ phát hiện, thì ra gạt bỏ bài xích với cô sang một bên, anh thậm chí có loại cảm giác an tâm và tín nhiệm.....Không, không đúng, thật ra thì anh rất tin tưởng cô, chỉ là ở sau khi cô phản bội anh, làm ra những chuyện ụy hiếp anh, hóa ra anh với cô vẫn tràn đầy tin tưởng.

Bởi vì tin tưởng cô, cho nên trên lĩnh vực công tác cô trở thành thư ký không thể thiếu của anh, bởi vì đối với cô tin tưởng, cho nên tất cả sổ sách lớn nhỏ trong công ty, cô đều nắm rõ chỉ sau anh, thứ nhất cô biết tất cả các kế hoạch cơ mật của công ty, bởi vì cảm thấy an tâm, cho nên khi anh bận đi công tác không thể hoàn thành một số việc thì đương nhiên cô là người đầu tiên anh nghĩ đến có thể thay anh gánh vác, cũng bởi vì coi trọng cô, cho nên anh mới lấy danh nghĩa của cô mua cổ phiếu công ty, để cho cô chiếm phần đa số cổ phiếu.

Thật ra thì anh cực kỳ coi trọng cô, sự có mặt của cô đã hỗ trợ anh rất nhiều, cho nên khi cô phản bội anh, lấy chuyện của công ty ra uy hiếp anh thì anh mới vô cùng tức giận và căm hận cô.

Nghĩ theo một góc độ khác, Thương Nhạc bắt đầu bị thu hút, đối với Mộc Nguyệt Ngân, anh phát hiện bản thân thể nhưng lại muốn tìm hiểu cô, muốn hiểu rõ cô rốt cuộc tại sao sẽ làm ra những loại chuyện này?

Cô luôn nói vì anh nên cô mới cố chấp, nhưng cô có cần lấy công việc nhiều năm mà bản thân cố gắng ra để đặt cược như thế không? Cô không cảm thấy hành động như thế sẽ chỉ lỗ vốn thôi sao? Anh có gì đáng giá để cô đem mọi thứ ra đánh cược đến thế sao?

Biết rõ kết quả cuối cùng nhất định là thua, sao cô vẫn lựa chọn buông tha tất cả chỉ vì muốn được theo anh?

“ Thương.....Thương Nhạc? Anh.....anh dậy rồi à? “ Chuẩn bị xong bữa ăn sang, Mộc Nguyệt Ngân vừa bước ra khỏi phòng bếp, liền phát hiện người đàn ông đang đứng ở chân cầu thang, lập tức cô nở nụ cười, nhưng có vẻ dè dặt, có chút lo lắng nhẹ giọng gọi.

Nhìn cô có dáng vẻ bất an, Thương Nhạc chậm rãi nhíu mày.

Anh cảm thấy, sau khi cô đối diện với hành vi của anh và thái độ của anh, cô giống như không biết phải xử sự ra sao.

Cô là sợ anh sẽ lại chế giễu cô sao? Cô là lo lắng anh sẽ hướng con mắt lạnh lùng vào cô sao?

Tâm tình của anh có chút khó chịu, nghĩ đến lúc trước hành vi của mình làm tổn thương cô.

“ Umh.....Xin lỗi, em biết anh không thích em động vào đồ đạc của anh, em chỉ là muốn làm bữa ăn sáng cho anh, em.....nếu anh không muốn ăn, không.....không sao, em sẽ đợi bao giờ anh đi làm sẽ đem toàn bộ đồ đi.” Nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh, cô tưởng mình đã làm anh tức giận.

Nheo mắt lại, nhìn cô bất an, gương mặt vô tội, Thương Nhạc mím chặt cánh môi chậm rãi xuống tầng, đi tới bên cạnh cô, phát hiện cô đang liên tục xoa hai tay với nhau.

Tiếp tục đi vài bước, anh đến bên bàn cạnh bàn ăn ngồi xuống, cầm lên bữa ăn sang do cô chuẩn bị, ăn, đây là ý tưởng duy nhất anh nghĩ ra để biểu đạt với cô.

Anh không muốn phá vỡ không khí ấm áp lúc này, thậm chí anh cảm thấy rất hạnh phúc bởi bữa ăn sáng do cô làm.

Nhìn hành vi của anh, Mộc Nguyệt Ngân kinh ngạc không thôi, sau đó cô cười không ra tiếng, chỉ có nét mặt vui sướng hiện rõ trên gương mặt.

Thương Nhạc bất chợt ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô đang cười với anh.

Nụ cười vui sướng không kịp che giấu, cô và anh bốn mắt đụng nhau, quá bất ngờ, cô vội vàng cúi đầu xuống.

Lần nữa nhú mày, anh nhìn trang phục trên người cô.

Tối ngày hôm qua cô ở lại, là anh khiến cô quá mệt mỏi đến ngay cả hơi sức rời đi cũng không có, cho nên hiện tại cô vẫn mặc trên người bộ váy đơn bạc.

Cô ngẩng đầu lên, phát hiện ánh mắt anh đang nhìn mình, hơn nữa lại còn nhú mày, cô đại khái đoán được anh đang nhìn cái gì.

“ Em.....Xin lỗi, em biết anh không thích em có mặt ở chỗ này, ngày hôm qua.....ngày hôm qua là do em quá mệt mỏi, nên ngủ quên mất, em.....em sẽ lập tức rời đi, em thật sự không phải cố ý muốn lưu lại.” Cô vội vàng giải thích. Anh nhất định là đang nghĩ, cô rút cuộc mất ngủ đến cỡ nào mà dám ngủ lại ở đây.

Nhìn thấy cô hoang mang lo lắng, rất sợ lại chọc giận anh mất hứng, Thương Nhạc không khỏi chau mày.

Nếu như gạt bỏ bài xích với cô sang một bên, chán ghét cô và cô phản bộiAnh phát hiện bản thân không cần phải giữ thái độ khó chịu với cô.

“ Tôi không có mất hứng em ở lại đây, cũng không có không hài lòng việc em đụng vào đồ đạc trong nhà.” Trên thực tế, bây giờ ngay cả việc giữ vệ sinh bài xích cô và ra vẻ khó chịu với cô anh còn không làm nổi, ngược lại khi buổi sáng tỉnh dậy có thể nhìn thấy dáng vẻ cô bận rộn trong bếp còn khiến anh cảm thấy có một cảm giáccực kỳ thỏa mãn.

“ Dạ ? “ Mộc Nguyệt Ngân kinh ngạc mở to mắt, không tin vào những gì mình nghe thấy.

Anh nói.....Không có mất hứng khi cô ở lại đây?

Lắc đầu, cô âm thầm nhắc nhở mình, không thể nghĩ quá nhiều, lời của anh không có ý nghĩa gì khác, cô không cần suy nghĩ lệch lạc, nhất định là do ngày hôm qua quá muộn, cho nên anh mới để cô ở lại, anh mặc dù không khó chịu khi cô ở lại nơi này nhưng cũng không hề vui mừng khi cô ở lại, đối với sự có mặt của cô, anh không vui cũng không khó chịu, bởi vì anh căn bản không để ý cô.

“ Vâng” Cô đè nén cảm giác chua xót, lấy lại tinh thần, gạt đầu một cái.

“ Em định cứ đứng mãi ở đây? “ Nhìn cô cố ý giữ khoảng cách với anh, Thương Nhạc cảm thấy có chút bất mãn.

Rõ ràng là anh chán ghét cô đến gần, vào lúc này anh thậm chí có chút khó chịu khi cô cố giữ khoảng cách với anh.

“ Em.....em bây giờ sẽ đi ngay.” Anh ngay cả để cô ở bên cạnh anh thêm một chút thời gian cũng không nguyện ý, có thể thấy được anh có bao nhiêu chán ghét cô.

Trái tim đau đớn ngày một mãnh liệt, Mộc Nguyệt Ngân mỉm cười khổ sở.

Thương Nhạc lộ ra vẻ ánh mắt kỳ quái trước nay chưa từng có, nhìn chằm chằm gương mặt của cô.

Cô.....thật đúng là biết cách làm người khác tức giận.

Chẳng lẽ ở trong nhận thức của cô, anh có ác liệt tới cực điểm vậy sao? Chẳng lẽ anh cho cô cảm giác vừa đáng sợ vừa áp bức đến thế sao?

Đúng, quả thật trước đó anh có quá đáng, nghĩ đến mấy ngày nay thái độ và hành động ác liệt của anh, không thể trách cô không nghe ra ý tốt của anh.

Là anh ép cô đối với anh phải cần trọng, không phải sao? Là anh để cô mỗi lần đối mặt với anh đều bị căng thẳng thần kinh, không phải sao?

Như vậy, hiện tại anh lấy tư cách gì muốn cô dừng hiểu lầm? Anh có tư cách gì mà tức giận với cô?

“ Ngồi xuống cùng nhau ăn, ngày hôm qua em cũng chưa ăn gì đâu “ Hơn nữa, trải qua đêm qua thể lực hao hết, cô nhất định là mệt chết đi.

Cặp mắt Thương Nhạc âm u, cho dù cô rất mệt mỗi nhưng sáng sớm vẫn cố gắng dậy sớm chuẩn bị mọi thứ cho anh, rồi lại vội vàng rời khỏi.....

“ Cùng.....cùng anh ăn? “ Mộc Nguyệt Ngân kinh ngạc, cảm giác bắt đầu từ buổi tối hôm qua, Thương Nhạc trở nên rất kỳ lạ.

Nét mặt của cô cực kỳ đáng yêu, giống như nhận được niềm vui rất lớn, trong mắt ánh

lên tia sáng khát vọng vừa vui vừa mừng.....Khiến anh cảm thấy có chút đau lòng.

“ Ngồi ở đó “ Anh chỉ vào vị trí ngồi đối diện mình.

“ Có.....thật sự có thể sao? “ Cần môi, cô không chắc chắn lắm nhìn anh. Có khi nào chờ sau khi cô ăn xong, anh lại đột nhiên tức giận ?

“ Trừ phi em muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, hoặc là em không muốn cùng tôi dùng cơm.” Rõ ràng anh có ý tốt muốn mời cô ở lại, nhưng khi đối mặt với cô, anh lại xì mặt, muốn tỏ ra thân thiện với cô cũng không biết làm như nào.

“ Muốn, em rất muốn “ Mộc Nguyệt Ngân vội vàng gật đầu, cầm một bộ bát đĩa, ngồi về phía anh chỉ định.

Nhìn bộ dáng nóng ruột của cô, ngay sau đó lại mừng rỡ như điên, giây phút này, Thương Nhạc không khỏi nở một nụ cười.

Yêu cầu của cô thật ra rất nhỏ, hy vọng của cô thật ra thì không nhiều lắm, cô cũng không hề có lòng tham không đáy, chỉ hy vọng rằng anh có thể đối với cô tốt một chút, thường mỉm cười với cô.....

Anh đột nhiên hiểu ra, hóa ra vấn đề từ đầu tới cuối tưởng chừng rắc rối là thế không ngờ trong nháy mắt đã được làm rõ.

Bình tĩnh, cứng ngắc, kinh ngạc, anh chợt hiểu ra tất cả, hướng tầm mắt ngắm nhìn cô.

Phát hiện ra anh đang nhìn cô, Mộc Nguyệt Ngân ngẩng đầu lên, khoe miệng nở một nụ cười má lúm đồng tiền rất chân thành.

Mắt cô toát ra tia sáng mà một kẻ không biết thâm tình là thế nào như anh cũng có thể nhận ra, cái nhìn đầy quyến luyến từ cô với anh.

Thật ra thì.....Anh đã hiểu.

Cô xem trọng không phải là tiền bạc của anh, không phải thân phận của anh, không phải danh tiếng của anh, càng không phải địa vị của anh.

Cô thương anh, bởi vì anh là Thương Nhạc, cho nên anh yêu.....

12. Chương 12

Ánh mặt trời chói chang, đứng ở trên boong thuyền, tận hưởng gió biển thổi từng cơn, ngắm nhìn sóng biển cuộn trào làm con người ta cũng phải xao xuyến, ngửi mùi hương mặn mòi của biển, Mộc Nguyệt Ngân chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ như lúc này.

Cô cực kỳ thích ngồi thuyền, bởi vì thuyền có thể đưa cô đến bất kỳ nơi đâu, chỉ cần là nơi mình muốn đến, chỉ cần có thuyền thì cho dù biển khơi rộng lớn đến đâu cũng không thể ngăn cản được bước tiến.

Nhìn bầu trời xanh mây trắng, tận hưởng ánh mặt trời rực rỡ, cô khẽ mỉm cười, sau đó cô quay đầu, nhìn Thương Nhạc đứng cách đó không xa.

Do tiệc rượu của buổi bán hàng từ thiện được tổ chức trên thuyền, cho nên lúc này anh đang bận rộn tiếp chuyện với người trong giới làm ăn.

Cảm giác cô đang chăm chú nhìn mình, Thương Nhạc cũng chậm rãi quay đầu lại, hai người bốn mắt nhìn nhau, không cần mở miệng, chỉ đơn giản dùng ánh mắt trao đổi với người kia nhưng vẫn cảm nhận được tâm trạng và quan tâm từ đối phương.

Nở một nụ cười ngọt ngào, Mộc Nguyệt Ngân phát hiện bản thân chỉ vì một hành động nho nhỏ như vậy mà vui vẻ.

Anh mỉm cười, lông mày hơi nhếch lên, giống như là hướng cô hỏi han.

Cô lắc đầu một cái, cắn môi, ý bảo anh cứ tập trung vào công việc, mà cô lại tiếp tục hưởng thụ mùi vị của gió biển, cảm thụ tâm trạng vui vẻ khi có anh ở bên làm bạn.

Anh đã dần thay đổi, gần đây anh đối xử với cô không còn tệ như trước.

Giữa cô và anh, không còn kiểu quan hệ châm chọc chế giễu, mặc dù không biết nguyên nhân là đâu khiến Thương Nhạc không còn căm thù cô, nhưng tình trạng như bây giờ rất tốt, thật sự rất tốt, cô vô cùng thỏa mãn, đây là hạnh phúc mà cô từng mong ước.

Đã từ rất lâu, hai người không còn được sánh bước với nhau đi cùng năm tháng, một kiếp lại một kiếp....

Nếu như được làm lại từ đầu, cô vẫn sẽ tiếp tục theo đuổi, cô sẽ chịu đựng mọi thứ chỉ để đổi lấy giờ phút vui vẻ như lúc này.

“ Không phải thứ của cô, cô không nên cưỡng ép “ Một giọng nói nhẹ nhàng nhưng nghiêm nghị đột nhiên vang lên.

Mộc Nguyệt Ngân nghe tiếng, nụ cười chợt tắt, nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy một người đàn ông xa lạ.

Người này mặc một bộ quần áo màu đen trầm ổn, dáng người cao gầy, mái tóc đen dài được tết gọn thành đuôi sam buộc sau đầu, giống như mây đen bao phủ ở trước mắt cô.

Ông ta đeo cặp kính gọng đen, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Mộc Nguyệt Ngân.

Cô bỗng cảm thấy toàn thân lạnh run, chỉ muốn rời khỏi chỗ này, miễn cưỡng nở một nụ cười xã giao, mở miệng:” Xin lỗi, vừa rồi ông nói chuyện với tôi sao?”

Người đàn ông mặc quần áo màu đen sắc mặt vẫn không đổi:” Cho dù cô có cố gắng như thế nào, kết cục đều giống nhau, chẳng lẽ cô còn chưa nhìn ra kết quả hay sao? “

“ Tiên sinh, lời này của ông, tôi không.....”

“ Anh ta sẽ không thuộc về cô, cho dù bao nhiêu kiếp, kiếp này cũng thế, cô càng kiên trì, càng truy đuổi, cuối cùng cũng chỉ khiến cả hai bị tổn thương, cô cô đơn một đời, cũng khiến anh ta cô độc một đời, giữa cô và anh ta hữu duyên vô phận.”

“ Hữu duyên.....vô phận?” Nụ cười chợt tắt, Mộc Nguyệt Ngân hiểu ý, “ Ông.....”

“ Những lời này của tôi, cũng không phải đầu tiên cô nghe thấy không phải sao?”

“ Ông cho là.....ông hiểu rõ chuyện của tôi?”

“ Cô không cần phải nghi ngờ, tôi có thể trực tiếp nói cho cô, tôi biết rất rõ ràng.” Bằng cặp mắt sắc bén của mình, người đàn ông gạt đầu một cái chắc nịch.

“ Sao ông biết? Sao ông có thể khẳng định giữa tôi và Thương Nhạc hữu duyên vô phận chứ? “

“ Bởi vì tôi đều đã được chứng kiến kết cục cuối cùng của hai người, sao cô không buông tay, cần gì cứ phải cố chấp như vậy? “ Người đàn ông khẽ nhếch mép, lại gần cô, hai người sóng vai nhau nhìn về mặt biển.

“ Nếu như tôi không còn cố chấp, như vậy..... tôi biết làm gì đây?” Người đàn ông đứng bên cạnh dường như không có ác ý, nhưng những lời nói của ông ấy lại khiến tâm trạng cô trở nên nặng trĩu.

Chỉ bằng vài lời nói đơn giản của ông ta sẽ khiến cô phải buông tay hay sao?

“ Anh ta bởi vì chiến tranh mà bệnh qua đời, cô nhảy xuống vách núi làm bạn với anh ta, đấy là vô duyên. Cô chết vì đói, là anh ta chôn cất cho cô, kết quả đối lấy là anh ta cô đơn chết ở trên giường bệnh, cuối cùng không có bất kỳ người thân nào đưa tiễn anh ta, đấy là vô duyên. Cô qua đời vì bệnh tật, anh ta vì cô mà kiên quyết cả đời không lấy ai cho đến lúc chết. Sau khi cô mất, anh ta lại một mình cô đơn cho đến già, đấy là vô duyên. Cô qua đời vì tuổi già, mặc dù lúc ấy anh ta đã trưởng thành, nhưng bởi vì sự có mặt trước đó của cô, khiến cho anh ta cả đời không lập gia đình, cho đến lúc chết, anh ta vẫn giống như hai kiếp trước, tuổi già cô đơn mà chết, không có người làm bạn, cô và anh ta vẫn cứ vô duyên.....Trải qua nhiều kiếp như vậy, cô vẫn chưa nhận ra sao? Cô không cảm thấy, mình đối xử với anh ta như vậy là quá tàn nhẫn hay sao? Lẽ ra anh ta vốn dĩ có thể sống tốt hơn, sinh con đàn cháu đống, nhưng cô đã phá hoại tất cả.”

“ Bởi vì tôi.....phá hủy mọi thứ sao? Bởi vì sự tồn tại của tôi, cho nên anh ấy một kiếp lại một kiếp mới cô độc, chuyện này.....Vì sao ông cho rằng tất cả là tại tôi?

Sao ông không nói là ông trời đang trêu chọc chúng tôi? Vì sao không cho chúng tôi được hạnh phúc? Tại sao lại khiến chúng tôi một kiếp lại một kiếp bỏ lỡ mất nhau? Tôi chỉ muốn có được anh ấy thôi, đấy cũng là có lỗi sao? “

“ Lỗi, số mạng mỗi người đều được quy định rõ ràng, là cô cứ lôi kéo anh ta theo cùng, là cô cố chấp, cô không quên được quá khứ, số mạng của anh ta lẽ ra không nên bởi vì cô mà bị liên lụy, nếu như không phải cô cố chấp, cô và anh ta sẽ trôi qua tốt hơn, cô nên học cách lãng quên, cố chấp một chuyện không phải chuyện nên làm, cô nên học cách chấp nhận, học cách cách buông tay mới là điều tốt nhất.”

“ Học cách lãng quên? Nếu quả thật tôi học được cách lãng quên nhưng tạo sao tôi vẫn nhớ được mọi chuyện.” Nhớ tất cả những chuyện đã qua giữa cô và Thương Nhạc.

“ Cô thật sự cho rằng mình nhớ tất cả sao? “ Cô nghịch thiên, chẳng lẽ cô không cảm thấy một số việc đã thay đổi sao? Người đàn ông nở một nụ cười thâm trầm, trong ánh mắt lóe ra tia sáng quỷ dị.

“ Tôi đương nhiên nhớ, nếu như không nhớ tất cả, như vậy hiện tại tôi sẽ không thể tìm được anh ấy, ở bên cạnh anh ấy.....Ồ bên anh ấy mấy trăm năm, tôi đương nhiên nhớ rõ.....” Không biết nghĩ tới điều gì, cô vốn tràn đầy tự tin đột nhiên trở nên có chút chần chừ, vẻ mặt đột nhiên cứng ngắc và nặng nề, kính ngạc ngẩn đầu lên, lo lắng và sợ hãi nhìn người đàn ông.

“ Cô quên, đúng không? Cô quên mất chuyện gì đó, mặc dù mỗi một kiếp đều có anh ta làm bạn nhưng những ký ức đó khi nhớ khi không, cho dù cô có cố chấp với anh ta thế nào, chuyện của quá khứ vốn là chuyện đã không còn khả năng thay đổi được, đây chính là kết quả của kẻ dám nghịch thiên.”

“ Ý của ông là.....cho đến cuối cùng, tôi sẽ hoàn toàn.....quên lãng Thương Nhạc? “

Sẽ không, cô vẫn nhớ kiếp thứ hai.....kiếp thứ hai cô chết khi còn rất nhỏ, cô chưa kịp tìm được Thương Nhạc.

Kiếp thứ ba, cô bị bệnh, hơn nữa chết khi còn trẻ, nhưng.....cô có tìm được Thương Nhạc sao? Người đàn ông vừa rồi cũng đã nói, Thương Nhạc vì cô mà cho đến lúc chết vẫn không chịu lập gia đình, nhưng cô không thể nhớ rõ tại giây phút trước khi cô qua đời, cô với anh có gặp được nhau hay không, ngay cả hình dáng ba kiếp của anh ra sao cô cũng không nhớ rõ ràng lắm.

Cho đến kiếp thứ tư, đúng rồi, cô nhớ khi đó Thương Nhạc còn là một đứa bé, mà cô thì đã rất lớn tuổi rồi, sau đó cô đưa anh về nhà chăm sóc, sau đó.....sau đó thì sao đây?

Quên, cô thật sự đã quên mất những ký ức kia, ngoại trừ việc cô cố chấp yêu anh thì vì sao cô cố chấp, vì đâu mà cô cứ cố chấp thì cô.....quên toàn bộ.

“ Ông.....có thể giúp tôi sao? Đem toàn bộ trí nhớ trước kia của tôi trở lại.” Sắc mặt Mộc Nguyệt Ngân trở nên tái nhợt, ánh mắt hiện rõ tia lo lắng.

Cô không muốn quên Thương Nhạc, cô không nên quên lãng mất anh Nhạc Nhạc của cô, cô muốn mọi thứ về anh.....được đầy đủ.

“ Cô nghịch thiên, quên rồi sao? Cho đến kiếp này vẫn còn nhớ được chuyện của kiếp trước đã là chuyện khó tin rồi, buông tay đi! Hãy để cho mình và người kia sống tốt hơn.” Người đàn ông nở nụ cười nhàn nhạt, lắc đầu một cái, coi như là giúp đi, nếu không phải biết rõ số mệnh ông đã không nhúng tay vào.

“ Nếu như quên, tôi sẽ thế nào? Sẽ quên mất mình yêu anh ấy sao? “ Cô vẫn muốn kiên trì, cô vẫn muốn cố chấp, cô không muốn mất đi, cô muốn tất cả, nếu như quên toàn bộ, như vậy, cô chẳng còn gì hết.

“ Ngay cả khi cô bị thương, cô cũng muốn lôi kéo anh ta cùng nhau trầm luân hay sao? Hãy nghe tôi, giữa cô và anh ta không có tương lại.” Nói cách khác, giữa cô và Thương Nhạc nên chấm dứt ở đây thôi.

Ngay từ đầu đã không nên có, bởi vì cô kiên trì ép buộc níu lấy quan hệ, chỉ cần quay đầu lại, tất cả mọi thứ sẽ trở về đúng hướng.

Trái tim ngày càng rét lạnh, mắt Mộng Nguyệt Ngân mở to, trong đầu không còn suy nghĩ được điều gì nữa, khung cảnh lan tràn khắp con người cô.

Đôi tay bóp chặt vào ngực, từng cơn gió lạnh đâm xuyên cô, không hề có một chút ấm áp, cô bất lực dựa vào lan can, thân thuyền lắc lư cũng giống như tâm trạng của cô giờ phút này, trời đất quay cuồng chao đảo.

“ Cô có nghĩ mình quá tàn nhẫn hay không, lôi kéo anh ta khổ sở với cô, tất cả số mệnh của cuộc đời anh ta đều bị cô đùa bỡn.” Giọng điệu người đàn ông trầm thấp lắm lắm.

Lời nói của ông ta rất khó nghe, khiến người nghe cảm thấy tổn thương, cô chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, cô chỉ muốn cùng Thương Nhạc được bên nhau, chỉ hy vọng hai người hạnh phúc, hoàn thành những tiếc nuối của kiếp trước, cô chưa bao giờ từng nghĩ tới việc làm tổn thương bất cứ người nào, càng không muốn làm tổn thương anh.

“ Một mình cô cố chấp, đổi lấy hạnh phúc của mình nhưng lại đem đến nỗi khổ cho anh ta, làm như vậy có ý nghĩa gì chứ? ”

Có sao? Cô đã làm như vậy thật sao? Lấy tình yêu và kiên trì làm lá chắn, cô thật sự đã quá ích sao ?

Bởi vì tình yêu của cô, mới khiến anh bị thương, bởi vì tình yêu của cô mới khiến anh một đời lại một đời cô độc, bởi vì tình yêu của cô.....mới khiến anh vĩnh viễn không có được tình yêu sao?

Không.....xin đừng lúc này nói cho cô biết những sự thật này, quan hệ giữa cô và anh mới trở nên tốt hơn một chút, cô rất cố gắng mới thay đổi được tình hình hiện tại, rất cố gắng để bước gần hơn tới hạnh phúc, cô không muốn nghe những lời này, cô không muốn biết những sự thật đó.

Ai cứu cô với? Cô không muốn những lời nói đó khiến cô đau đớn. Cô chỉ muốn người đàn ông của cô thôi, tại sao lại khó khăn vậy chứ?

“ Em đang ở đây làm cái gì? “

Trong thời khắc cô cảm thấy rét lạnh nhất bỗng hơi ấm từ đâu bao trùm lên cô, đem cả người cô ôm trọn, nhiệt độ nóng bỏng ở ngực từ từ khuếch tán lan tràn, Mộng Nguyệt Ngân bị thương quay đầu lại, bắt gặp bóng dáng cao lớn của Thương Nhạc.

Anh ôm cô thật chặt, che chở cô trong ngực, giống như cảm nhận được tâm trạng đau đớn khổ sở của cô, anh thận trọng để cô và người đàn ông xa lạ trước mặt này giữ một khoảng cách thích hợp.

Ngửi thấy mùi hương quen thuộc, tìm được chỗ dựa cho mình, cô níu chặt lấy anh, mặt vui trong ngực của anh, che giấu tất cả đau đớn.

Thương Nhạc nhìn gã đàn ông xa lạ với ánh mắt đầy thù địch, từ lúc người đàn ông này bắt chuyện với cô anh liền chú ý, cứ cho rằng hai người xa lạ không quen biết nhau chỉ nói hai ba câu, nhưng người đàn ông này không biết nói điều gì, vẻ mặt của cô trở nên bị thương và ưu sầu, nhìn đáng vẻ tuyệt vọng đau đớn của cô như giáng một đòn rất mạnh vào đầu anh.

Anh biết, khi cô có vẻ mặt này là lúc cô cảm thấy khó chịu nhất, bị những lời nói đả kích làm tổn thương. Tại sao anh có thể hiểu rõ như vậy? Bởi vì chính anh cũng từng đối xử với cô như vậy, mỗi khi anh giấu cợt cô, anh đều nhìn thấy vẻ mặt này của cô, đó là vẻ mặt đau thương.

Người đàn ông này đã nói gì với cô? Tại sao cô lại có vẻ mặt yếu ớt như thế?

“Thương tiên sinh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Người đàn ông diện trang phục màu đen đối mặt với Thương Nhạc đang nhìn bằng ánh mắt đầy thù địch vẫn bình tĩnh cười ôn hòa.

Thương Nhạc lạnh lùng nheo lại mắt, cảm thấy thân thể nhỏ bé trong ngực mình co rúm lại, run rẩy.

“Kỷ đại sư, tôi tìm ngài từ nãy giờ.....Ồi! Thì ra là Kỷ đại sư và Tổng giám đốc Thương quen biết nhau rồi à! Tôi còn đang định giới thiệu ngài với Tổng giám đốc Thương.” Một người đàn ông thân hình hơi mập cười híp mắt đi tới.

“Kỷ đại sư? “Thương Nhạc nhíu mày.

“Tổng giám đốc Thương, không phải trước đây anh từng hỏi tôi, liên quan đến bức tranh tỳ thú (tranh về một loài động vật cổ xưa) trong phòng làm việc của tôi từ đâu mà có? Đó chính là Kỷ đại sư cho tôi, nghe nói nó có tác dụng trừ tà, tôi thấy anh rất thích nó cho nên hôm nay muốn giới thiệu Kỷ đại sư cho anh.....anh đừng nhìn Kỷ đại sư tuổi còn trẻ mà xem thường ngài ấy, nghe nói không ít giám đốc công ty đều được Kỷ đại sư chỉ điểm mà công ty mới có thể phát triển nhanh chóng.”

Hai mắt sắc bén nhìn người đàn ông đối diện, Thương Nhạc nhớ tới mình đã từng rất có hứng thú với bức tranh trong phòng làm việc của người đàn ông hơi mập này, thực tế, anh không hứng thú với nhiều đồ cho lắm nhưng bức tranh kia thật sự khiến anh vô cùng hứng thú.

“Tôi là Kỷ Thiệu, Tổng giám đốc Thương, hân hạnh.” Người đàn ông mặc trang phục màu đen vươn tay, âm thầm đánh giá Thương Nhạc hai tay đang ôm thật chặt lấy Mộc Nguyệt Ngân.

Đối mặt với sự thân thiện của người đàn ông này, Thương Nhạc chậm rãi vươn tay.

Tay của hai người bắt nhau trong nháy mắt, chẳng biết tại sao Kỷ Thiệu khẽ nhăn đầu lông mày, dấu bên dưới nụ cười như có điều suy ngẫm.

“Có thể hỏi vừa rồi ông đã nói chuyện gì với người phụ nữ của tôi sao? Tôi thấy cô ấy đối với ông giống như rất sợ hãi.”

Phục hồi lại tinh thần, Kỷ Thiệu cười nói: “Sợ hãi? Không, chắc anh đã nhầm, tôi chỉ cùng vị tiểu thư đây tán gẫu đôi câu, bởi vì tôi có nghiên cứu một chút về số mệnh cho nên mới thành thật nói cho cô ấy biết một số lời khuyên.”

“Vậy sao! Tôi lại muốn nghe một chút xem chuyện ông muốn khuyên rốt cuộc là chuyện gì? “Thương Nhạc nở một nụ cười khách sáo, dù nóng lòng nhưng vẫn ung dung chờ đợi đáp án từ người kia.

“Thương.....Thương Nhạc, chúng ta đi có được không? Em cảm thấy không thoải mái, chúng mình rời đi thôi, trở về khoang nghỉ ngơi có được không? “Mộc Nguyệt Ngân nghe được vấn đề Thương Nhạc đang tò mò liền khẩn trương lôi kéo ống tay áo anh.

“Xem ra tiểu thư trong người có bệnh nhẹ, tôi đoán chắc là đứng quá lâu trên boong tàu, phụ nữ tương đối mảnh mai, gió biển thổi mạnh, thân thuyền lắc lư quá nhiều, sẽ khiến người ta cảm thấy không thoải mái, nếu như Tổng giám đốc Thương có bất cứ vấn đề gì hay hiểu lầm nào với tôi, Kỷ mỗ ở đây xin lỗi và nói tiếng xin lỗi, nếu như anh không có chuyện gì cần giải đáp, tôi rất hoan nghênh nếu anh có thể bớt chút thời gian cùng nhau ăn cơm nói chuyện một chút.” Kỷ Thiệu đường hoàng chính chính, không hề có chút chột dạ cũng không có ý trốn tránh vấn đề.

Thương Nhạc nheo lại mắt, nhìn người đàn ông này một hồi lâu sau đó cảm thấy Mộc Nguyệt Ngân không ngừng run rẩy, tình huống có vẻ không được tốt lắm liền dứt khoát lựa chọn lo lắng cho cô trước.

“Nếu như có thời gian, nhất định.”

Anh ôm cô càng thêm chặt, nhanh chóng rời đi.

Khi hai người đi lướt qua bên cạnh, ánh mắt Kỷ Thiệu lại toát ra cái nhìn sâu xa, lần này đối tượng nhìn không phải Mộc Nguyệt Ngân mà là Thương Nhạc.

“ Em có khỏe không? “ Nhìn gương mặt Mộc Nguyệt Ngân tái nhợt nằm trên giường, Thương Nhạc nhủ thầm, vô cùng lo lắng.

Cô gượng ép nở nụ cười má lúm an ủi anh:” Em không sao, có thể.....có thể là do thuyền rung lắc quá lớn cho nên mới cảm thấy không thoải mái.”

“ Để anh gọi bác sĩ đến khám cho em.” Anh vươn tay, muốn gọi điện thoại.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn của cô giữ lấy mu bàn tay anh, ngăn anh lại, lắc đầu một cái:” Không cần đâu, em nằm một lúc là sẽ đỡ thôi, chỉ vì say tàu mà gọi bác sĩ, như vậy rất xấu hổ.”

“ Nhưng sắc mặt của em trông cực kì tồi tệ.” Thương Nhạc không cho phép cô trốn tránh.

“ Anh bận lắm đúng không? Nếu như có việc anh cứ đi đi, em ngủ một lát dậy sẽ tốt ngay.” Cô không muốn để anh biết, nguyên nhân sắc mặt cô trở nên như vậy không phải vì say sóng mà là nhận được một đáp án đáng sợ.

“ Không vội, em ngủ đi, anh ở chỗ này với em.” Anh không bỏ cô được, mặc dù vừa rồi đang cùng giám đốc một công ty nọ đàm luận về chuyện hợp tác giữa hai công ty.

Nhưng so với chuyện của cô, cô quan trọng hơn, anh không chút chần chừ lựa chọn.

Bây giờ, thái độ của anh đối với cô đã thay đổi.

Khi anh giật mình nhận ra mới phát hiện ánh mắt của mình luôn dừng lại trên người cô, từ sau khi vứt bỏ thành kiến đối với cô, nhìn cô bằng một ánh mắt khác anh mới biết thật ra thì cô là người phụ nữ rất đơn giản, rất tốt mà anh may mắn có được.

Mọi hành vi của cô luôn chỉ hướng đến anh, mọi quyết định luôn là anh đầu tiên, thậm chí ban đầu cho rằng cô là người phụ nữ mưu mô nhưng khi quay lại mới biết cô chỉ cần có một thứ, chính là anh.

Cô yêu con người anh, không quan tâm đến danh lợi, đối với tiền bạc của anh cũng không có hứng thú, thậm chí khi anh lựa chọn mua những món quà đắt tiền muốn tặng cho cô thì trên mặt cô cũng chẳng hề có chút dấu hiệu tham lam, chỉ vì là anh tặng cho nên cô vui mừng, đối với cô mà nói, tiền nhiều hay ít không quan trọng.

Suy nghĩ hồi lâu, anh rốt cuộc có tài đức gì có thể khiến một phụ nữ yêu anh sâu đậm như vậy?

“ Thương Nhạc.....” Mộc Nguyệt Ngân vốn dĩ đã nhắm mắt lại nhưng không biết vì sao lại chậm rãi mở mắt nhìn anh với ánh mắt vô tội, trong mắt chớp động lên tia sáng e lệ, có chút ngượng ngùng.

“ Hả?” Thương Nhạc ngồi ở bên giường, tay của anh chẳng biết từ lúc nào vuốt ve trán của cô, tóc và gương mặt của cô, càng vuốt càng thuận tay, thuận tay đến nỗi không có cảm giác, giống như chưa từng nhận ra hành động của bản thân đã quấy nhiễu đến người bên cạnh.

“ Anh cứ nhìn chăm chăm em, em không ngủ được.” Hơn nữa cô còn cảm nhận được tay của anh, bảo cô làm sao có thể ngủ đây.

“ Em chỉ cần nhắm mắt lại, coi như không cảm giác thấy anh đang nhìn em là được rồi.” Thương Nhạc không chút ngại ngùng nói ra.

Nhưng là hề cô cứ nhắm mắt lại đều cảm giác được con mắt chăm chú của anh khóa trên người cô, như vậy sao cô có thể giả vờ như không có gì được chứ.

Gương mặt Mộc Nguyệt Ngân khốn quẫn:” Thương Nhạc.....”

“ Ngoan, mau ngủ, nhắm mắt lại.” Anh khẽ cười nói, giả bộ không nhìn thấy nét mặt nũng nịu và khó xử của cô, vươn tay, che ánh mắt của cô.

“ Hay là.....hay là, nếu như anh thật sự không bận việc gì, hay là nằm ngủ với em? “ Cô đành nhượng bộ.

“ Cùng em nằm ngủ? “

“ Vâng, nếu không anh cứ ngồi như vậy nhìn em.....em rất khó ngủ” Bị ánh mắt của anh nhìn chăm chăm, cô giả vờ như không để ý cũng không được.

“ Muốn anh ngủ cùng? Em chắc chắn chứ? Anh nằm xuống, em cũng chưa chắc có thể ngủ được.” Thương Nhạc lần đầu phát hiện mình có thể trước mặt người nào đấy giả bộ đáng vẻ lưu manh đùa giỡn cũng là một chuyện hết sức thú vị.

“ Anh.....anh.....” Gương mặt Mộc Nguyệt Ngân lập tức ửng hồng, ngượng ngùng không biết nhìn về nơi nào. Cô không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu được anh đang ám chỉ cái gì.

Cô chưa bao giờ thấy vẻ mặt lưu manh của anh lúc này, hơn nữa cũng không ngờ anh sẽ cố ý nói ra những lời nói mập mờ như thế.

Chính là như vậy, nhìn thái độ ngượng ngùng của cô bảo anh tin cô là loại phụ nữ xấu xa thế nào đây?

“ Không đùa em nữa, anh biết người em đang khó chịu, anh nằm với em.” Thương Nhạc ở bên cạnh cô nằm xuống.

Tựa sát vào lồng ngực ấm áp, khuôn mặt của cô vùi trong ngực anh, bên tai truyền tới tiếng tim đập bình ổn, cả người cô bỗng chốc thả lỏng.

“ Thương Nhạc.” Vươn tay, vòng tay ôm lấy hông của anh, nghe mùi hương thuộc về anh, Mộc Nguyệt Ngân thỏa mãn lại áy náy than nhẹ một tiếng, nhỏ giọng lẩm bẩm:” Xin lỗi.....”

“ Cái gì? “ Ôm chặt lấy cô, Thương Nhạc chậm rãi nhắm mắt lại.

“ Không có, không có chuyện gì, chỉ là muốn gọi tên anh thôi.”

“ Ngủ đi, từ đây đến buổi tối mở tiệc rượu từ thiện chỉ còn mấy giờ thôi.”

“ Dạ “ Cô nhắm mắt lại, càng ra sức ôm hông của anh.

Thương Nhạc, hại anh một đời lại một đời cô độc. Em xin lỗi.....Em không thể buông anh ra, chỉ hy vọng ở bên cạnh anh, xin lỗi.....cần môi, cô không ngừng thầm nghĩ, vùi mặt vào ngực anh.

Trên chiếc giường lớn, một nam một nữ ôm chặt lấy nhau, mặc dù ngủ say nhưng vẫn ôm chặt lấy nhau, không có cử động nào khác.

Đôi tình nhân thân mật chặt chẽ ôm lấy nhau, giống như hai người chung tình đang bầu bạn cùng nhau, thật chặt chẽ đem mọi quan tâm đến nhau hóa thành hành động để biểu đạt tất cả những lời muốn nói, khoảnh khắc này, ngọt ngào, đơn giản mà ấm áp.

Trong phòng làm việc rộng rãi, tiếng nói chuyện kéo dài từ lâu vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại Thương Nhạc nhìn chăm chú vào hội nghị trên webcam, trên tay đang cầm một bản dự án kế hoạch, kẹp lấy điện thoại, thỉnh thoảng dùng tiếng anh trao đổi với đầu dây bên kia.

Đây đều là trình tự công việc diễn ra mỗi ngày, cũng đã trở thành thói quen.

Nhưng mà, giờ phút này giống như có gì đó không đúng.

Điện thoại do anh nghe là đương nhiên, bởi vì những người gọi đến cho anh đều là những ông chủ có tiếng, mà những chuyện bọn họ thảo luận, không đơn giản là chỉ là những dự án đơn thuần mà còn là chuyên án hợp tác lâu dài.

Anh phải theo dõi hội nghị trên webcam cũng không có gì là không đúng, dù sao các công ty chi nhánh ở nước ngoài mỗi tuần một lần đều họp hội nghị, anh là Tổng giám đốc cần nắm rõ, hiểu rõ để có chỉ đạo tiếp theo cho sự phát triển của công ty.

Chỉ là lúc trước những chuyện này không phải cứ không có anh là không thể làm được, vị thư ký anh tín nhiệm nhất luôn ở mỗi tuần đều tự giác ngồi bên cạnh anh, thay anh gánh vác một chút trách nhiệm, giúp anh có chút thời gian nghỉ ngơi.

Bây giờ, ngay cả bản kế hoạch.....loại chuyện nhỏ thế này cũng đến tay của anh được?

Đúng, không sai, bất kỳ bản kế hoạch nào liên quan đến vấn đề của công ty, mặc dù quyền quyết định ở anh, chỉ là nếu như trước kia, thư ký của anh sẽ giúp anh loại bớt, dựa trên bản kế hoạch đó cô sẽ căn cứ đánh giá nhận định, nếu thấy nó khả thi, dự án đáng để khai thác, cô sẽ tường thuật lại bằng lời với anh, ông chủ như anh chỉ cần gật đầu, cô sẽ tự giác cầm lấy con dấu chuyên dụng của anh đóng dấu lên, trên bản kế hoạch ghi tên của anh, mọi thứ rất dễ dàng, không cần lãng phí thời gian, chớ nói gì đến bây giờ, trên bàn anh là một đồng dự án, bản kế hoạch đang đợi anh duyệt.

Cho nên mới nói, một ông chủ thành công, một công ty hái ra tiền, điều cơ bản nhất là phải có cấp dưới là những nhân viên có năng lực thực thụ, cho dù chỉ là một chiếc đinh ốc nhỏ bé cũng góp phần vận động máy móc được hoạt động bình thường.

Thương Nhạc buông bản kế hoạch trên tay xuống, miệng vẫn nói lưu loát tiếng anh, nhưng đôi mắt của anh lại nheo lại hướng cái nhìn về người đang ngồi trên ghế sa lon, nhân nhả uống cà phê, đọc tạp chí phụ nữ, Mộc Nguyệt Ngân.....em thật là rảnh rỗi.

Bị buộc thôi việc, rõ ràng là một thư ký ưu tú, có thể thay anh hao công tốn sức, phân ưu giải phiền trong công việc, vậy mà cô cũng rất nghe lời tiếp nhận mệnh lệnh của anh, để bản thân trở thành một người rảnh rỗi không có việc gì làm.

Được rồi, anh thừa nhận ban đầu vì đề phòng cô có hành vi bất chính, buộc cô phải dừng mọi công việc, nhưng sự thật cũng chứng minh cô không hề gây ra bất kỳ một hành động gây rối nào, còn anh thì bị mất đi một trợ thủ đắc lực, mỗi ngày loay hoay đến mả đầu sứt trán, một người mà chẳng khác nào làm việc của năm người gộp lại, vậy mà cô lại nhẩn tâm mặc kệ anh bận đến tối mắt tối mũi cũng không thêm ra tay giúp đỡ.

Cô có cần tuân thủ giao ước đến thế hay không? Cô không thể động lòng thương anh ra tay giúp anh một chút được sao? Chẳng lẽ cô không biết để anh tin tưởng một người, bắt đầu tin tưởng tân nữ thư ký mới nhậm chức cần mất thời gian bao lâu hay sao?

Nhìn dáng vẻ thoải mái nhân nhả của cô, đôi khi bất chợt còn ngâm nga câu hát, Thương Nhạc không thể nhin nổi nữa, cổ tình gồ xuống bàn một tiếng động rất lớn.

Hành động ngây thơ của anh rốt cuộc cũng thu hút được sự chú ý của Mộc Nguyệt Ngân.

Cô quay đầu, tò mò nhìn anh, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Anh đang tức giận sao? Nhưng tại sao lại tức giận? Anh đang lừa cô, giống như không hài lòng với cô, cô đâu có làm chuyện gì chọc giận anh?

Cô cúi đầu, xem lại trang phục của bản thân, không có chỗ nào nhìn hở hên cả, sau đó cô cầm quyển tạp chí trên tay giơ lên cao, hướng trang bìa tạp chí cho anh nhìn thấy, chứng minh cô không có cầm trộm tài liệu của công ty.

Đôi mắt trong trẻo hiện rõ vẻ nghi hoặc, cô phát hiện khi anh nhìn thấy trang bìa quyển tạp chí thì đốm lửa trong mắt anh trở nên mãnh liệt.

Cuối cùng cũng kết thúc điện thoại, Thương Nhạc đột nhiên cắt đứt hội nghị trên webcam:” Hội nghị tạm nghỉ hai tiếng, mọi người đi dùng cơm trước đi, một rưỡi chiều tiếp tục.”

Không đợi mọi người trả lời, anh lập tức đóng chat webcam, vẫy tay ra hiệu với cô.

“ Có chuyện gì ạ? “ Mộc Nguyệt Ngân ngoan ngoãn đi tới trước mặt anh, vẻ mặt không hiểu.

“ Em rất rảnh rỗi “ Đây không phải một câu nghi vấn mà là một câu khẳng định.

“ Vâng! Rõ ràng ở đây không có chuyện gì của em nhưng anh lại muốn em theo anh đến công ty, mặc dù nhân viên trong công ty không biết bây giờ em đã không còn là thư ký của anh nữa nhưng cả ngày ngồi ở chỗ này rất nhàm chán, hơn nữa còn mệt mỏi nữa chứ.”

“ Anh rất bận “ Cô còn dám nói mình rất nhàn rồi, nhàn rồi đến mệt mỏi ? Hừ! Hừm!

“ Em biết, hơn nữa còn nhanh tiêu hao năng lượng, anh đói bụng rồi sao? “ Cô vừa nói vừa nhìn đồng hồ đeo tay.

“ Trong lúc anh đang rất bận rộn, em thậm chí còn rất thoải mái ngồi xem tạp chí.” Thương Nhạc tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đang oán trách cô.

“ Là anh không cho phép em động vào bất kỳ tài liệu nào của công ty.” Cô tốt bụng nhắc nhở anh.

“ Đúng là như thế.” Nhưng đây là chuyện trước kia, nếu như bây giờ cô đồng ý hạ mình giúp anh hoặc là tốt bụng đề nghị muốn giúp đỡ, anh sẽ hết sức vui vẻ gật đầu đồng ý.

“ Cho nên em chỉ đành xem tạp chí thôi! “ Nếu không cô biết làm cái gì đây? Cô rất nghe lời mà.

“ Những thứ này giao cho em xử lý.” Người phụ nữ này nghe không hiểu ám hiệu của anh, anh đành chỉ vào đồng hồ giấy tờ trên bàn chưa được chỉnh sửa.

“ Không được, đây là tài liệu cơ mật của công ty.” Hình như cô dần hiểu ý của anh, Mộc Nguyệt Ngân nở một nụ cười buồn bã, cố tình lắc đầu ra vẻ quẩn bách.

Thương Nhạc nheo lại mắt, nhìn cô chằm chằm:” Còn có hội nghị, đợi lát nữa em phụ trách.”

Đột nhiên, anh cảm thấy vừa phiền mệt vừa bất mãn, luôn cảm giác tất cả thời gian đều bị công việc lấp hết.

“ Không được đâu....! Nếu em cố tình giấu, cầm những cơ mật này uy hiếp anh.....anh sẽ rất thăm đấy.” Nổi hứng trên trọc, cô cười nói.

Thật ra thì cuộc sống nhàn nhã cũng không tệ, cô vừa có thể ở bên cạnh anh, lại không cần bận rộn công việc, có sao lại không hưởng thụ? Cần gì phải tìm phiền toái? Dù sao cô chủ yếu là nghỉ ngơi ở bên cạnh anh.

“ Đúng rồi, liên quan đến cổ phiếu của công ty, anh vẫn còn giữ con dấu ở chỗ em, em sẽ mang đến trả lại cho anh.” Thấy không, tất cả những điều kiện ban đầu cô đều thực hiện rất nghiêm túc.

Hi hi, dù sao đồ của cô cho đến bây giờ đều là của anh.

Nhìn thấy trong mắt của cô có ý cười, Thương Nhạc đột nhiên phát hiện khi đối diện với cô anh cảm thấy tâm trạng vô cùng thoải mái, hơn nữa còn đặc biệt thấy vui vẻ.

“ Không sao.” Anh không chút do dự lắc đầu

“ Không sao? Anh chắc chắn chứ? Nếu như cổ phiếu vẫn còn trong tay em, một ngày nào đó em thiếu tiền, em sẽ đem chúng bán cho người khác.” Cô cố tình dùng lời nói rất xấu xa để bản thân biến thành loại người hám lợi thấy tiền thì sáng mắt, sau đó len lén liếc mắt xem sắc mặt của anh.

“ Nếu em đã có ý định như vậy, anh cũng không cách nào ngăn cản em.” Anh nở nụ cười khiêu khích, nhún nhún vai ra vẻ không bận tâm.

Anh hoàn toàn tin tưởng cô, không hề hoài nghi, đáng vẻ không hề hoang mang, những lời nói của anh làm cô nhụt chí nhưng trong lòng lại cực kỳ vui vẻ, Mộc Nguyệt Ngân không khỏi nhỏ giọng lẩm bẩm:” Ai nỡ làm như vậy chứ? Những thứ này là thành quả anh khổ cực cố gắng, em sẽ không làm ra chuyện đáng ghét đấy.”

Nở một nụ cười đầy cứng chiều, con mắt đen láy Thương Nhạc ngắm nhìn cô, lại vẫy vẫy tay với cô.

Cô cắn môi, ngoan ngoãn tiến lại gần anh.

Thình lình, anh kéo cô về phía anh.

“ Làm gì vậy? Rất nguy hiểm...ưm!” Cô suýt nữa ngã nhào, kinh hãi đưa tay chống đỡ dựa vào ngực anh, cả người lọt vào trong ngực của anh.

Nghe giọng cô trách cứ, nhìn dáng vẻ mê hoặc của cô, Thương Nhạc nhú mày.

Sao anh lại có thể cho rằng cô là loại phụ nữ xấu xa ác độc cơ chứ?

Lúc đầu, anh rút cuộc nghĩ cái gì vậy?

“ Thương Nhạc? “ Ánh mắt của anh vừa chăm chú vừa nóng bỏng, có phức tạp và mâu thuẫn đan xen, Mộc Nguyệt Ngân có chút lo lắng, vươn tay, định sờ trán của anh.

Anh nhẹ nhàng kéo tay của cô, đặt một nụ hôn nồng ấm lên mu bàn tay của cô, con ngươi sâu hút nhìn ngắm cô.

Đưa một tay khác lên, chậm rãi nâng lên gương mặt của cô, anh cúi đầu, môi mỏng tự nhiên chiếm lấy cánh môi ửng hồng của cô.

Mùi vị mềm mại giống như con người của cô, ở bên cạnh cô, thể xác và tinh thần của anh cũng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều.

“ Nguyệt Ngân.....” Nhìn dáng vẻ sững sờ của cô, bỗng chốc gương mặt của cô cũng đỏ ửng lên, Thương Nhạc cảm thấy yêu cực kỳ đáng vẻ này của cô.

Khẽ hôn cô, một lần lại một lần, mặc cho hơi thở của cô cứ quẩn quýt lấy anh, để cho anh lưu giữ hơi thở thơm mát của cô.

“ Có lẽ.....nghiện mất rồi.” Bất đắc dĩ thở dài, anh biết thái độ của anh lại thay đổi, hơn nữa càng ngày càng có xu hướng mãnh liệt hơn những lần trước.

“ Dạ? “ Mộc Nguyệt Ngân không hiểu ý của anh, mặc dù trên mặt anh thoáng hiện lên vẻ bất đắc dĩ nhưng cô biết, bên trong gương mặt này đang tràn đầy tư bị ảm áp và hạnh phúc.

Ôm chặt lấy người anh, cô cũng cảm thấy thật hạnh phúc.

Đây chính là thứ cô muốn, là cô khát vọng từ lâu, là tư vị cô ước mơ.....hai trái tim hướng về nhau, trong mắt nhau tràn ngập tư vị hạnh phúc.

13. Chương 13

Căn phòng được thiết kế hết sức tỉ mỉ và tinh tế, tràn ngập hương vị nam tính, ánh mặt trời chói vào mắt, Mộc Nguyệt Ngân nở một nụ cười hạnh phúc, từ từ mở mắt ra, cô ngồi dậy, nhìn đồng hồ trên tường.

Mười giờ, người đàn ông nằm bên cạnh cô đã sớm đi làm.

“ Hồng rồi, mình ngủ quên mất.”

Cô bước xuống giường, cầm lấy chiếc áo nhanh chóng mặc vào.

“ Tất cả là do Thương Nhạc.” Cô dùng giọng oán trách anh, cả đêm một hại cô chỉ cần cô chạm vào gối liền ngủ say, ngay cả buổi sáng cũng không thể dậy sớm được, dĩ nhiên càng không thể theo anh đến công ty.

Trong miệng ngâm nga bài hát, cô đi xuống tầng, chuẩn bị vào phòng bếp lấy đồ ăn cho bản thân.

Đột nhiên, chuông cửa vang lên.

Cô xoay người, bước nhanh đi tới cửa, vừa mở cửa vừa tươi cười nói:” Sao đột nhiên đã về rồi? Anh quên mang đồ sao?” Sau đó, nụ cười cứng đờ, sững sờ nhìn người đứng bên ngoài.

“ Tôi quả nhiên không nhìn lầm, cô với Thương Nhạc ở cùng nhau.”

“ Bạch tiểu thư.....” Người phụ nữ trước mắt có phong thái ưu nhã, thái độ lạnh lùng, hơi có vẻ cao ngạo, Mộc Nguyệt Ngân không hề xa lạ với người trước mắt này, cô ấy là Bạch Vũ Khiết, là hôn thê của Thương Nhạc, đồng thời cũng là thanh mai trúc mã của anh.

Tâm trạng vốn đang rất vui vẻ bỗng chốc trở nên nặng nề, Mộc Nguyệt Ngân đã quên mất Thương Nhạc có một vị hôn thê, cũng quên mất mình đã ra điều kiện với anh, cô chỉ có 4 tháng để đoạt lại anh về bên mình.

“ Thương.....Thương Nhạc không có ở nhà, anh ấy đi làm rồi.” Đóng cửa lại, cô nhẹ nhàng nói.

“ Tôi biết, tôi chờ đến lúc Thương Nhạc ra cửa mới đến, người tôi muốn tìm là cô.”

Ngồi trên ghế sa lon, Bạch Vũ Khiết nhìn một lượt căn phòng được bày biện đơn giản, sau đó quan sát Mộc Nguyệt Ngân đang đứng ở một bên.

“ Tôi nghĩ, chúng ta không cần phải nói những lời khách sáo với nhau, chúng ta nên đi thẳng vào vấn đề luôn.”

Buông ví da trên tay, Bạch Vũ Khiết nhẹ nhàng hất mái tóc dài ra phía sau.

“ Thương Nhạc cũng không biết tôi đã trở lại, thật ra thì tôi đã về Đài Loan được một tuần lễ, mấy ngày trước tôi có đến công ty tìm anh ấy, lúc ở đại sảnh tôi thấy cô ngồi vào xe của anh ấy rời khỏi công ty.....Cô là thư ký của anh ấy, ngồi xe của ông chủ là chuyện bình thường nhưng tôi phát hiện chuyện không đơn giản có thể, bởi vì hai người đều quay lại nhà của anh ấy.....Thư ký Mộc, lẽ nào cô không biết sau nửa tháng nữa tôi và Thương Nhạc sẽ kết hôn sao?”

Cắn môi, Mộc Nguyệt Ngân không biết trả lời ra sao, chỉ là ngẩng đầu lên, ánh mắt phức tạp nhìn Bạch Vũ Khiết.

“ Cô nhất định biết, dù gì cô cũng là thư ký của anh ấy, không phải sao? Ông chủ có chuyện gì, làm thư ký là rõ ràng nhất, coi như là không biết rõ lắm thì mấy tháng trước, truyền thông cũng đều viết tin tức chuyện chúng tôi sẽ kết hôn, chắc hẳn cô cũng có nghe qua.” Bạch Vũ Khiết nhàn nhạt nói, giọng điệu không nặng không nhẹ:

Tôi nghĩ cô chắc chắn biết, mặc dù sau nửa tháng nữa chúng tôi mới kết hôn nhưng Thương Nhạc biết công việc của tôi tại Mỹ rất bận rộn, cho nên việc lựa chọn áo cưới và mời khách đều được giản lược, sau khi hôn lễ kết thúc sẽ bổ xung những thứ còn thiếu.....Xin hỏi Thư ký Mộc, cô nghĩ muốn phá hoại hôn nhân của tôi thật sao?”

“ Tôi.....” Ánh mắt của Mộc Nguyệt Ngân không hề chớp chỉ biết nhìn Bạch Vũ Khiết.

“ Cô đừng nghĩ đến chuyện phủ nhận, bởi vì hành vi bây giờ của cô chính là đang phá hoại hôn nhân của tôi.” Đôi mắt rất bình thản, giọng nói mặc dù không sắc bén nhưng Bạch Vũ Khiết lấn lội trên thương trường nhiều năm đã hình thành phong thái cho dù là ai cũng khiến họ cảm thấy áp lực.

Mộc Nguyệt Ngân không cách nào phản bác, bởi vì cô đích thị là đang phá hoại hạnh phúc hôn nhân của cô ấy.

“ Cô có thể chọn cách im lặng, tôi cũng là người phụ nữ phóng khoáng, người đàn ông trước hôn nhân có một hai hành động chệch đường ray là chuyện bình thường, nhưng mà tôi cũng nhắc nhở cho cô biết, sau khi Thương Nhạc kết hôn cùng tôi mời cô rời đi cho, tôi tuyệt đối không thể nào tiếp nhận chồng mình có bồ.” Bạch Vũ Khiết lạnh lùng cười nói:” Bất kỳ người đàn bà nào cũng không thể chịu được việc cùng với người đàn bà khác chung một chồng, hơn nữa tôi và Thương Nhạc kết hôn là vì mở rộng phạm vi của công ty, đưa hai công ty của chúng tôi hợp nhất, mà việc lựa chọn công ty để kết thân tôi tự biết rõ, giữa tôi và anh ấy dù không có tình yêu nhưng sau khi kết hôn tôi yêu cầu thực hiện đúng cam kết hôn nhân.”

Bởi vì danh tiếng và địa vị của cô không cho phép mình trở thành đối tượng cười nhạo của mọi người, cho dù là không có tình yêu thì cũng không được.

Mộc Nguyệt Ngân sưng sờ hồi lâu, cười khổ lên tiếng:” Muốn tôi rời khỏi Thương Nhạc, tôi không làm được.”

“ Không làm được cũng phải làm, hiện tại người làm sai chuyện là cô, cô không có tư cách cùng tôi đàm luận vấn đề làm hay không làm.”

“ Nếu như có thể rời đi anh ấy, tôi đã không tiếp tục ở bên cạnh anh ấy cho đến bây giờ.”

“ Nếu như cô thương anh ấy, sẽ không hy vọng anh ấy trở thành mục tiêu bị mọi người chế nhạo, cô thử suy nghĩ xem, nếu bị truyền thông phát hiện anh ấy không chung thủy với hôn nhân, hoặc là ở bên ngoài nuôi dưỡng tình nhân, thanh danh của anh ấy sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.”

“ Tôi không phải người tình của anh ấy.” Mộc Nguyệt Ngân trợn to mắt.

“ Cô không phải là người tình của anh ấy? Vậy xin hỏi cô là gì ? Anh ấy yêu cô sao ?” Bạch Vũ Khiết cười lạnh.

Thoáng chốc, Mộc Nguyệt Ngân nói không ra lời.

“ Thương Nhạc và tôi cùng một loại người, chúng tôi đều không cần tình yêu đừng nói chi đến chuyện cưới yêu cô hay không, nếu như cô không phải người tình, cũng không phải là yêu cô, xin hỏi cô là ai ? ”

“ Thương Nhạc.....thuộc về tôi, anh ấy.....anh ấy sẽ không kết hôn với cô. ” Mộc Nguyệt Ngân do dự nói.

“ Thương Nhạc sẽ không kết hôn với tôi ?” Bạch Vũ Khiết chê cười : “ Chẳng lẽ cô cho rằng anh ấy sẽ vì cô mà buông tha cơ hội hợp nhất hai công ty ? Cô không phải biết rõ anh ấy vẫn hy vọng mở rộng công ty vận chuyển buôn bán ? Đàn bà và sự nghiệp, đàn ông vĩnh viễn cảm thấy về sau quan trọng hơn. ”

“ Tôi biết Thương Nhạc hy vọng công ty trở nên tốt hơn, nhưng đừng lấy hạnh phúc và hôn nhân làm trao đổi, điều này không đáng. Bạch tiểu thư, chẳng lẽ cô cũng cho như vậy ? Chỉ cần khiến công ty của cô phát triển hơn cùng với người đàn ông mà cô không yêu kết hôn như vậy có đáng giá không ? ” Mộc Nguyệt Ngân thở dài nhẹ giọng.

Cô không biết người phụ nữ trước mặt đối đãi với cuộc sống bản thân ra sao, ít nhất cô cũng biết chuyện này không thể đồng ý, càng không thể khiến Thương Nhạc chỉ vì lợi ích mà hy sinh hạnh phúc bản thân, nếu như muốn cô hai tay đưa anh cho người phụ nữ khác, ngay từ đầu cô đã không làm mấy chuyện này rồi.

Nhìn Bạch Vũ Khiết, tâm trạng cô trở nên nặng nề, không ngờ cô đã quên mất kỳ hạn giữa cô và Thương Nhạc, bởi vì hạnh phúc đến quá đột ngột làm cô quên mất tất cả mọi thứ.

“ Đáng giá, tại sao không đáng giá ? Mặc dù tôi không yêu Thương Nhạc nhưng cũng không phải là không thể chung sống với anh ấy cả đời, dù sao thì anh ấy thông minh, đẹp trai, là người đàn ông vô cùng cuốn hút, như lời mọi người là người đàn ông độc thân hoàng kim, cho dù không có tình yêu, tôi tin tưởng bằng vào sự lý trí của cả hai, nhất định có thể sống chung rất hòa hợp. ”

“ Tôi yêu Thương Nhạc, Bạch tiểu thư, tôi và cô khác nhau, tôi yêu Thương Nhạc. ”

“ Vậy thì thế nào ? Tôi biết rất rõ có nhiều phụ nữ đều yêu anh ấy, nhưng lại không có cơ hội tiếp cận anh ấy, mà cô chỉ là may mắn hơn một chút, có thể ở bên cạnh anh ấy, nhưng không có nghĩa có thể khiến anh ấy buông tha cho cơ hội mà anh ấy mong chờ”

“ Cô không hiểu tình yêu của tôi với Thương Nhạc, lại càng không hiểu tại sao tôi sẽ yêu anh ấy, có lẽ đối với cô mà nói, tôi phá hoại hôn nhân của cô nhưng người thực sự phá hoại là cô không phải là tôi”

“ Lẽ nào là tôi ? ” Bạch Vũ Khiết hừ lạnh một tiếng, đang định nói gì đó đột nhiên lại dừng lại.

Con mắt Mộc Nguyệt Ngân tối tăm lại toát ra thứ ánh sáng phức tạp, đó là loại ánh mắt kiên định, bình tĩnh, ngay cả bản thân Bạch Vũ Khiết cũng cảm nhận được của tình cảm của cô gái trước mặt với Thương Nhạc, thế nên cô mới dũng cảm đứng nhìn không biết nên nói ra sao.

Trong đầu cô đang rất rối loạn, tay chân trở nên luống cuống, nếu được chọn lựa cô chỉ muốn trốn tránh khỏi nơi đây, đồng thời xóa đi hình ảnh người đàn ông trong tâm trí cô.

“ Tóm lại, tôi và Thương Nhạc chắc chắn sẽ kết hôn với nhau, cho dù kết quả cuối cùng có thể nào, tôi đều hy vọng không cần gặp lại cô, nếu không.....cô chuẩn bị gánh chịu hậu quả đi”

Lời nên nói cũng đã nói xong, Bạch Vũ Khiết khôi phục dáng vẻ kiêu ngạo, chậm rãi đứng lên, liếc Mộc Nguyệt Ngân một cái, ngay sau đó quay người rời khỏi căn phòng.

Cho đến khi cánh cửa đóng lại, cảm giác bị áp bức nặng nề mới dần dần biến mất, Mộc Nguyệt Ngân thở nhẹ nhõm nhưng tâm trạng lại không hề bình tĩnh chút nào.

4 tháng sao trôi qua nhanh như vậy ? Chỉ giống như một cái chớp mắt vậy.

Cô phải làm sao đây ? Phải làm sao để Thương Nhạc buông tha cho việc kết thân công ty đây ? Phải nói ra sao để anh đừng lấy người phụ nữ khác ? Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý để nói với anh vấn đề này, liệu mọi chuyện sẽ đơn giản như những gì cô nghĩ sao ?

Lẽ nào.....cô không còn kịp rồi ?

Trong phòng im ắng không một tiếng động, cô yếu ớt ngã ngồi trên đất.

Tia sáng hạnh phúc của cô giống như lóe lên trong chốc lát rồi bị dập tắt mãi mãi, thời gian trôi qua hồi lâu mà cái cảm giác nhói trong tim vẫn còn âm ỉ.

Thời điểm tiếng gõ cửa vang lên, Thương Nhạc đang cầm điện thoại lên chuẩn bị gọi điện thoại về nhà, dừng lại một giây, anh để điện thoại xuống đồng thời lên tiếng :” Mời vào”

“ Thương Nhạc ”

Nhìn người bước vào, trong mắt anh thoáng qua sự kinh ngạc, đôi lông mày hơi chau lại:” Vũ Khiết “

“ Sao vậy? Không vui khi nhìn thấy em ? “ Bạch Vũ Khiết không để ý tới hành động vừa rồi của anh, nở một nụ cười, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì đi tới bên cạnh anh, đặt tay lên vai anh, cúi đầu, ghé đặt một nụ hôn lên môi anh.

Nhận ra ý đồ của cô, anh lập tức có phản xạ tránh đi:” Em trở về khi nào? Sao không thông báo một tiếng?”

Đối với hành động né tránh của anh, cô vẫn làm lơ đi, lùi lại sau một bước:” Muốn tạo cho anh một niềm vui bất ngờ mà, với con người lúc nào công việc cũng bận rộn như anh cho dù em có thông báo thì anh cũng không tốt bụng bỏ hết công việc đi đón em đâu.”

“ Sao đột nhiên em lại trở về? Công ty xảy ra chuyện gì sao?” Thương Nhạc không quan tâm lời chế nhạo của cô, bởi vì anh với cô là thanh mai trúc mã với nhau, hơn nữa chẳng bao lâu nữa bọn họ sẽ trở thành vợ chồng....nghĩ đến đây chân mày càng cau chặt hơn.

Dường như anh đã quên mất giữa anh và cô sắp kết hôn, hơn nữa chỉ sau nửa tháng nữa sẽ cử hành hôn lễ....cô và anh đều chưa chuẩn bị gì.

“ Em nhớ anh cho nên mới trở về, không được sao?” Không biết nghĩ tới điều gì, sắc mặt Bạch Vũ Khiết hơi khác lạ rồi nhanh chóng lại khôi phục dáng vẻ kiêu ngạo, nhún mày cười nói:” Chuyện chúng ta sắp kết hôn còn chưa nói rõ ràng, lẽ nào anh lại có thể quên mất chuyện quan trọng này sao?”

“ Anh không quên”

“ Anh không quên nhưng cũng không có bất kỳ hành động nào cả....cũng giống như em vậy.” Bạch Vũ Khiết không khỏi cười khổ.

Cô và anh chẳng giống những đôi nam nữ sắp kết hôn gì hết, rõ ràng hôn lễ cận kề rồi nhưng có thể vì công việc mà sẵn sàng gạt hôn lễ sang một bên. Không có sự chuẩn bị gì, đến lúc đó phải kết hôn thế nào đây?

“ Nói thế nào đi nữa, chúng ta cũng coi như là nhân vật của công chúng, chẳng lẽ anh thật sự nghĩ rằng chỉ cần đi công chứng kết hôn là đủ, như thế chẳng phải trở thành đối tượng cho mọi người cười nhạo hay sao?” Cô không hề muốn chuyện này xảy ra chút nào.

“ Ban đầu vốn dĩ quyết định là như vậy, không phải sao?” Là cô nói muốn kết hôn, cũng là cô nói muốn đi công chứng kết hôn là đủ, một Bạch Vũ Khiết không bao giờ để ý đến ánh mắt và lời ra tiếng vào của người khác lúc này lại trở nên để tâm, thật sự là kỳ lạ.

“ Phụ nữ thường hay thay đổi, anh không biết sao? Chưa kể đây là hôn lễ duy nhất của cả đời em, không cử hành thật long trọng thì sẽ không còn cơ hội, em không muốn tương lai nghĩ lại sẽ cảm thấy hối tiếc.” Cô nói như là chuyện đương nhiên.

“ Còn mười lăm ngày nữa thôi chúng ta sẽ kết hôn, em cho rằng trong thời gian ngắn có thể giải quyết mọi vấn đề sao?” Thương Nhạc tốt bụng nhắc nhở cô.

Chẳng biết tại sao, chỉ cần vừa nghĩ tới chuyện kết hôn trong đầu của anh tự nhiên sẽ hiện ra bóng dáng của một người.... ..

” Chúng ta có thể kéo dài hôn lễ sau hai tháng nữa, trong khoảng thời gian này, chúng ta sẽ xử lý tất cả công việc của công ty, rồi sau đó hẹn thời gian đi chụp ảnh cưới, lựa chọn thiệp mừng, sẽ không có bất kỳ phiền phức nào.” Bạch Vũ Khiết đề nghị.

“ Anh cảm thấy với những vấn đề rắc rối trước khi kết hôn mà em đề nghị này hình như em cũng không hề hứng thú.” Cho dù là anh hay là cô, vì lợi ích của công ty chuyện gì cũng sẵn sàng vứt bỏ.

“ Chỉ là trong lòng có chút mộng mơ mà thôi!” Cô cười khổ một tiếng, cụp mắt xuống.

“ Nghe giống như đang giận dỗi thì đúng hơn.”

“ Em thì cảm thấy anh đang tìm cách để từ chối.”

Từ chối ? Nhíu mày, Thương Nhạc sẽ không phủ nhận việc cô chất vấn anh, ít nhất giờ phút này anh nghĩ tới hiệp nghị hôn nhân giữa hai người, nói rằng không hề quan tâm đối tượng kết hôn với mình là ai, hình như cô và anh đã coi hôn nhân chẳng khác gì trò đùa.

“ Thương Nhạc.... ..” Bạch Vũ Khiết thở dài:” Em muốn hỏi anh, anh cảm thấy việc chúng ta vì lợi ích của công ty mà hành động kết thân rất cuộc là đúng hai sai?”

Cô biết quan hệ giữa Mộc Nguyệt Ngân và anh nhưng cô lại không hề để ý, thậm chí ngay cả chất vấn anh cô cũng chẳng muốn nói, hơn nữa khi phát hiện hành động đó của anh không làm cô cảm thấy tổn thương, quan hệ của hai người lúc này thật sự là không bình thường chưa muốn nói là kì quặc.

Hôm nay cô cố ý giễu cợt Mộc Nguyệt Ngân nhưng hơn hết cô hi vọng Mộc Nguyệt Ngân vì lòng tham vinh hoa mà tranh cãi với cô một trận thật âm ỉ, để cho cô cảm nhận được một chút thế nào là phần nợ, nhưng.... ..quay đầu lại, cô vẫn không có cảm giác, ngược lại cô lại cảm nhận được tình cảm chân thành kiên trì của Mộc Nguyệt Ngân.

“ Đây là điều kiện ban đầu không đúng sao?” Chỉ có kết hôn mới có thể đảm bảo công ty nhau hợp tác càng thêm có lợi, không ai lo lắng đối phương có phản bội mình hay không, công ty của anh có thể giúp tập đoàn cô tiến vào thị trường châu Á mà tập đoàn của cô cũng có thể giúp công ty anh tiến vào thị trường Mỹ.

“ Đúng vậy! Em hiểu rõ.... ..” Ánh mắt của cô trong nháy mắt trở nên cô đơn.

“ Vũ Khiết?” Anh phát hiện cô gái mãnh mẽ cùng lớn lên bên nhau từ nhỏ lúc này lại có ánh mắt u buồn.

“ Thương Nhạc, anh yêu ai sao? Anh hiểu được yêu một người là như nào sao? Anh biết cảm giác được một người yêu sâu đậm là thế nào sao? Nếu có một người.... ..xuất hiện bên cạnh anh vì anh suy nghĩ mọi việc, cho dù anh có nói những câu nói vô cùng ác ý cũng không khiến người kia lùi bước thì anh có hối hận đồng ý cùng em kết thân hay không? Anh cóanh có yêu một người thật lòng bao giờ chưa?” Đôi mắt cô như có sương mù, vẻ mặt cũng trở nên dịu dàng hơn so với trước đó, bản thân giống như cũng lạc trong đám sương mù đó.

“ Yêu một người sao? Có người yêu anh sao?”

Trong đầu anh lại lần nữa xuất hiện gương mặt dịu dàng mà nhu mì, anh nhớ tới nụ cười của cô, nghĩ đến thái độ của cô với anh, nghĩ đến dáng vẻ cô khi ngắm nhìn anh toát ra vẻ mặt yêu say đắm, không biết trả lời câu hỏi này thế nào bởi vì bên cạnh anh đang có một người như thế.

“ Thương Nhạc, anh có cảm thấy thế giới của anh tồn tại tình yêu sao? Có cô gái nào làm anh muốn cưng chiều, muốn thương yêu cô ấy sao?”

“ Vì sao em lại hỏi như vậy?”

“ Nếu như có một người nào đó có ảnh hưởng rất lớn tới anh....liệu anh có tùy tiện kết hôn cùng một người khác nữa không?” Bạch Vũ Khiết nhẹ nhàng mà hỏi.

“ Vũ Khiết?”

“ Anh biết không? Nếu thật sự bên cạnh có người như vậy, thì đó chính là yêu.... cho thấy anh cũng yêu đối phương.” Cô chưa bao giờ dùng ánh mắt say đắm như thế nhìn anh, giống như đang từ trên người anh tìm kiếm một bóng hình khác làm cô thương nhớ không thôi.

Lời nói của cô làm anh ngạc nhiên, chuyện mà cô nói khiến anh cũng bị cuốn theo,

Thương Nhạc trợn to mắt, trầm mặc không nói.

Cảm giác bây giờ....chính là yêu một người sao?

Thời gian trôi qua rất nhanh, tâm trạng của Thương Nhạc vẫn không tốt lên chút nào.

Ban đêm, khi anh đứng trước cửa nhà, vẻ mặt đắm chiêu như có điều suy nghĩ, cảm xúc buồn bực, hít sâu một hơi, sau đó giả vờ như không có chuyện gì anh mở cửa bước vào.

Trong nhà tràn ngập hương vị thức ăn, căn nhà này chưa từng đem lại cảm giác ấm áp ấm cúng như hiện tại, anh cũng chưa từng nghĩ có một ngày căn nhà mà anh coi như phòng ngủ nghỉ lại khiến anh nhớ da diết đến thế.

“ Anh về rồi.” Giọng nói trầm thấp cất lên, giống như là đang nói cho chính mình nghe, trên thực tế, anh biết anh đang mong chờ cái gì.

Khuôn mặt dịu dàng của Mộc Nguyệt Ngân từ phòng bếp ngó ra, nhìn thấy anh đang đứng ở cửa liền vội vàng buông công việc đang dang dở trên tay xuống, nở một nụ cười rạng rỡ, chào đón con người cả một ngày mong nhớ đã trở về.

“ Anh đói bụng sao? Bữa tối cũng sắp làm xong rồi, anh muốn đi tắm rửa trước hay là muốn ở phòng khách ngồi nghỉ một lúc.”

Cô nhận lấy cặp tài liệu từ tay anh, lại lấy trong tủ giấy ra đôi dép để anh đi vào, như một người vợ của gia đình chăm sóc cho người đàn ông của mình.

“ Ủ....” Thương Nhạc nhìn mọi hành động của cô, trái tim cảm giác ấm áp.

Đột nhiên, cô không biết nhớ tới cái gì ánh mắt trở nên hốt hoảng:” Chết rồi, nồi canh đang sôi.”

Cô nhanh chóng chạy vào bếp, giống như một chú ong bận rộn luôn tay luôn chân không ngừng nghỉ.

Thực ra cô đã không phát hiện ra, thời điểm cô xoay người rời đi, Thương Nhạc ngẩng nhìn cô bằng ánh mắt do dự, anh định dang tay, muốn đem cô kéo vào trong ngực.

Nhìn cánh tay dừng giữa không trung, cảm xúc buồn bực ngày càng mãnh liệt, cổ họng cảm thấy khô khốc đau nhói.....Có lẽ là bởi vì anh sắp phá vỡ bầu không khí ấm áp này, đưa tất cả mọi thứ trở lại như ban đầu.

Thả tay xuống, anh ngẩng đầu lên, cặp mắt tối tăm dần trở nên lạnh lẽo, trừ bỏ quyết tâm đưa ra quyết định anh còn phải khiến cho bản thân tỉnh táo.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ ngồi vào bàn ăn ăn bữa tối, Mộc Nguyệt Ngân nhận thấy Thương Nhạc trầm mặc lạ thường nhưng cô cố tình làm như không nhận ra.

Cho đến khi bữa tối kết thúc, Thương Nhạc mới nhìn cô, xung quanh người anh như ngưng kết thành sương, sau đó không biết nghĩ tới điều gì hoặc là anh đã sớm có chuyện trong lòng bị kìm nén quá lâu, anh nhẹ giọng mở miệng:” Nguyệt Ngân”

“ Dạ? “ Cô nghiêng đầu, dịu dàng đưa mắt nhìn anh, khẽ nhếch miệng, khóe miệng có chút cười.

“ Cuối tuần này anh sẽ không ở nhà.”

“ Không ở nhà? Anh phải đi công tác sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi thăm, trong lòng không khỏi thở phào nhẹ nhõm

“ Không phải vì công việc, có chuyện khác rất bận rộn.”

“ Vâng.....vậy là có chuyện gì ạ?”

“ Anh và Vũ Khiết phải chuẩn bị cho hôn lễ, cuối tuần này....anh và cô ấy đã sắp xếp lịch đi chụp ảnh cưới.”

Cho rằng tâm trạng nặng nề sẽ được giảm bớt, kết quả đã khiến anh thất vọng, ngược lại nó ngày càng trầm trọng.

“ Chụp.....ảnh cưới?” Lỗ tai lúng búng, đầu óc trống rỗng, nụ cười thoáng chốc đã trở nên cứng ngắc, Mộc Nguyệt Ngân tròn to mắt, cảm giác trái tim sắp ngừng đập.

“ Anh và Vũ Khiết định kéo dài hôn lễ thêm hai tháng nữa, lúc đầu nhất trí sẽ cử hành hôn lễ thật đơn giản không phô trương, nhưng đột nhiên cô ấy lại hy vọng hôn lễ được cử hành thật trang trọng và hoành tráng, tất cả đã lên lịch trình sẵn, bọn anh tính định trong khoảng thời gian này chuẩn bị mọi thứ cho hôn lễ.” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc và đau đớn của cô, ngực Thương Nhạc cũng cảm thấy đau theo, cảm thấy bản thân thật là tàn nhẫn.

“ Em....Hai người....” Trong đầu, hình ảnh bắt đầu hỗn loạn, cô không thể cười nổi nữa, hai bàn tay giấu dưới bàn run lên, liếm liếm đôi môi khô nứt:” Em tưởng là....anh và cô ấy sẽ không có hôn lễ “

“ Hôn lễ vẫn được cử hành như bình thường, chỉ là thời gian được kéo dài thêm.” Anh nhẹ giọng giải thích.

Cặp mắt dần nóng lên, ê ẩm, Mộc Nguyệt Ngân hít sâu một hơi, đè nén cảm giác chua xót xông lên mũi, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:” Em....em thất bại rồi đúng không?”

Nhìn dáng vẻ bị đau đớn, bị tổn thương của cô, anh không khỏi xiết chặt tay mình.

“ Emvẫn là mất anh, đúng không?”

“ Nguyệt Ngân, chuyện này vẫn sẽ xảy ra, trước đây anh cũng nói rồi, hôn lễ của anh cùng Vũ Khiết bắt buộc phải làm, anh phải mở rộng vận chuyển buôn bán của công ty.” Những việc này, cô là người hiểu rõ nhất.

“ Em hiểu....nhưng em cho là....” Cô tưởng mình có thể thay đổi ý định của anh, khiến anh nhận ra tình yêu và hạnh phúc không thể đem ra đánh đổi với lợi ích, cô tưởng rằng chỉ cần mình cố chấp có thể có được hạnh phúc cho hai người, cô cho là Thương Nhạc sẽ trở về bên cạnh cô....” Vị trí của em trong thế giới của anh chưa bao giờ tồn tại, ý của anh là vậy đúng không?”

Mặc dù biết rõ là cô yêu anh, mặc dù biết rõ anh rất quan trọng với cô nhưng những thứ này với anh mà nói, là chưa đủ.

“ Đây là điều kiện đã nói ngay từ ban đầu không phải sao?”

Bỗng chốc, ánh mắt cô toát ra vẻ tuyệt vọng.

Ngực đau đớn ngày càng mãnh liệt, anh cố gắng thở sâu, trái tim anh đập như mäch bảo anh rằng, đừng phủ nhận cảm giác của mình, đừng đưa ra quyết định đau khổ này.

Không, anh không thể buông tay được, chờ mãi mới đến ngày hôm nay, anh vất vả lắm mới khiến Thương thị có một chỗ đứng như hiện này, cho dù thế nào anh cũng không thể vì một người phụ nữ mà bỏ xuống tất cả, đây là ước mơ lúc đầu cũng là ước mơ cuối cùng của anh, anh tuyệt đối không thể buông tha.

“ Đối với người đàn ông, thành công và quyền lực chưa bao giờ là có giới hạn, cho dù nó có to lớn bao nhiêu lần đi chăng nữa cũng không cách nào là biết đủ.... Thương Nhạc, em không có tư cách để anh buông tha tất cả sao?” So với lợi ích cô chả là gì hết đúng không? Cô chờ đợi, cô tìm kiếm, cô cố chấp, khi quay đầu lại cô vẫn nhỏ bé đến nỗi anh vẫn không nhận ra được hay sao?

“ Từ đầu tới cuối, em chỉ là một người chen ngang* “. Anh tàn nhẫn thì thảo.

* Theo convert là nhạc đệm: nó có nghĩa là xen giữa, lách vào. Nếu thấy từ nào phù hợp hơn thì các bạn bảo mình để mình sửa không thì mình sẽ giữ nguyên như vậy.

“ Chỉ là người chen ngangsao?” lời này của anh so với những lời nói vô tình giễu cợt của anh trước kia còn đau đớn hơn gấp bội, Mộc Nguyệt Ngân nghe mà như tan nát cõi lòng.

Không, ngay từ đầu, lòng của cô đã chưa từng lành lặn qua.

Mặc dù anh dần dần mới chấp nhận cô, đã từng dịu dàng đối đãi với cô, nhưng anh không yêu cô, cho dù có là hạnh phúc, cũng chỉ là lóe lên rồi biến mất, cho dù có cố gắng thế nào, với anh mà nói, cô vẫn là người chen vào giữa, cũng chỉ là người chen ngang.

“ Cho dù em nói em yêu anh, ngay cả khi anh biết anh yêu em cũng không cách nào khiến anh yêu em sao?” Cô nhẹ nhàng hỏi, nước mắt không ngừng dâng lên trong hốc mắt.

Thương Nhạc cứng ngắc gật đầu, ánh mắt tối sầm lại.

Anh chưa bao giờ trải qua cảm giác này, ngực đau đớn thành từng cơn, trong đầu dâng đầy cảm giác chua xót không cách nào đè nén, chỉ có thể chịu đựng nó, để mặc nó, mãnh liệt tác động vào anh.

“ Anh xin lỗi, cho dù....” Hít một hơi thật sâu, gương mặt anh trở nên kiên định:” Dù là em, cũng không thể khiến anh động lòng, càng không cách nào từ trên người anh lấy được một thứ gọi là tình yêu, em....không thích hợp với anh, hãy đi tìm người nam nhân sẽ yêu em thật lòng thì tốt hơn. Đối với anh, tình yêu không tồn tại, anh cũng không cần thứ đó.

Tình yêu không tồn tại? Anh ấy không cần tình yêu? Anh....vô tâm vô tình?

“ Là em....Là em đã hại anh sao?”

Đúng không? Anh biến thành con người như vậy tất cả là do lỗi của cô phải không? Bởi vì cô không ngừng chấp nhận, không ngừng truy tìm, cũng giống như những lời vừa rồi của anh, cô làm hại anh kiếp nào cũng cô đơn, kiếp nào cũng cô độc, cho nên bây giờ ngay cả yêu một người thế nào anh cũng quên mất.

“ Nguyệt Ngân, đây không phải lỗi của em, anh vốn không tin có tình yêu?”

Gạt người! Nói dối! Trong đầu cô không ngừng kêu gào, muốn gạt bỏ đi lời giải thích của anh.

“ Đúng rồi! Đây không phải là lỗi của em, ha....” Mộc Nguyệt Ngân cắn môi, không khỏi cười khổ.

Anh không hiểu, anh không hiểu những lời cô nói, anh cái gì cũng không biết. Cô lẽ không biết gì hết lại là một chuyện tốt, như vậy anh sẽ vui vẻ, không giống cô, không ngừng truy đuổi, không ngừng khát vọng, quay đầu lại, mọi nỗ lực, tận lực chỉ là công dã tràng.

“ Thương Nhạc, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh.” Cô nhìn vào đôi mắt anh:” Em không hối hận khi làm ra những chuyện như này đối với anh, không hối hận khi làm anh tổn thương, không hối hận....” Làm liên lụy tới anh một kiếp rồi lại một kiếp.

Đôi mắt như phủ một lớp sương mờ, giống như chỉ trong nháy mắt có thể cướp đi đôi mắt cô.

Ngực căng thẳng, trong lòng ngày càng hoảng hốt, Thương Nhạc mở to mắt, muốn tìm ra chỗ bất thường trong lời nói của cô.

“ Nhưng là, giống như tất cả đều thành sự thật, cho dù em cố gắng thế nào, tất cả chỉ là uổng công, đây chính là báo ứng của nghịch thiên.... ..” Cô và anh quả thật không có duyên phận, cô cứ cố chấp sẽ chỉ biết làm hại đến anh.

“ Nguyệt Ngân, em đang nói gì vậy?” Anh lo lắng đứng dậy, đi tới trước mặt cô, cô giống như không còn linh hồn, giống như lúc nào cũng có thể biến mất ngay lập tức, anh không thể ngờ rằng câu nói của anh vừa rồi lộ ra bao nhiêu lo lắng, anh không muốn nhìn thấy đau thương nơi đáy mắt của cô.” Nguyệt Ngân, vừa rồi anh nói với em đều là.... ..”

“ Thương Nhạc, ít nhất là hết tuần này.... ..Chỉ cần tuần này anh đồng ý cho em ở bên cạnh anh có được không?” Cô không muốn buông tha, cho đến giờ phút này cô vẫn chưa có ý định buông tay.

Nhưng rồi, cô nhớ tới lời người đàn ông kia đã nói với cô.

Nếu như lời của người đó nói là sự thật, như vậy.... ..cô thật sự đã quá ích kỷ.

Không ngừng kiếm tìm, cô nghĩ muốn lấy đến hạnh phúc là cùng anh tay trong tay làm bạn đến cuối đời.

Nhưng rồi sau khi cô chết, cô không biết anh trở nên thế nào, cũng không biết rằng sẽ phá hủy cả tương lai tốt đẹp đang đợi anh ở phía trước, nếu như.... ..nếu như cô kiên trì là ích kỷ, nếu như cô cố chấp sau đó lại tiếp tục hại đến cuộc sống tốt đẹp của anh, như vậy.... ..cô tội gì cố chấp nữa? Tội gì kiên trì nữa? Cho dù không muốn buông tay, cho dù không buông tay được thì yêu chân chính một người là để người ấy được hạnh phúc mà không phải giống như cô, bị chính sự ích kỷ của mình làm mờ mắt.

Cho nên hãy để cô được ích kỷ thêm một chút nữa thôi! Cô sẽ buông tay, cô quyết định sẽ buông tay, cô sẽ không khổ sở đi tìm kiếm anh nữa, cô sẽ học cách quên lãng anh, cô sẽ cắt đứt mọi liên hệ với anh.

Cách yêu một người thế nào cho đúng, cô không biết, cô chỉ biết tất cả đau khổ vì cô mà có, tất cả tuyệt vọng từ cô mà ra, như vậy cô buông tay, buông tay để anh đi, lựa chọn một mình gánh trên lưng tất cả số mệnh, cô muốn anh hạnh phúc.

“ Em bảo đảm.... ..qua tuần này, em sẽ buông tay, sẽ rời đi thế giới của anh, em.... ..em sẽ không khiến anh phải phiền lòng nữa, sẽ không làm ra bất cứ chuyện gì thương tổn đến anh.... ..em.... ..em sẽ buông tha.”

Buông tha kì ức có anh, buông tha quá khứ cũng như tất cả những gì liên quan đến anh.

Thương Nhạc sẽ không nhận ra gương mặt của anh lúc này thật cứng ngắc, vẻ mặt có bao nhiêu ảm đạm, muốn phủ nhận, che giấu cảm giác đau lòng thật sự rất khó khăn.

Vì quyết định của cô mà đau lòng, không bỏ qua từng hành động của cô, anh rõ ràng đã tính giữ cô lại, rõ ràng quyết định vứt bỏ mọi quyết định ban đầu của anh, nhưng rồi một câu nói của cô đã kéo lý trí của anh trở lại.

Không! Anh không thể vì cô mà buông tha cho lợi ích sắp tới tay được, anh không.... ..không thể.

Gật đầu một cách khó nhọc, anh chấp nhận bỏ lỡ hạnh phúc, trừ lợi ích ra, cái gì cũng không quan trọng bằng, đây chính là quyết định của anh.

Cô đã buông tay.... ..thật tốt, như vậy sẽ tốt hơn, thật sự rất tốt.... ..anh nên vui mừng, nên thở phào nhẹ nhõm một cái, con đường của anh sẽ trở lại đúng quỹ đạo của nó.

Chỉ là, sao nghĩ đến việc cô sẽ rời đi, nghĩ đến việc cô sẽ không còn bên cạnh mình, trái tim anh liền nặng trĩu, giống như bị gì đó đè nặng lên không thể thở nổi.

Tại sao?

14. Chương 14

“ Anh thấy tấm này thế nào?”

“ Hả? Chuyện gì ? Em cảm thấy được là tốt rồi.” Thương Nhạc khôi phục lại tinh thần, hướng cái nhìn về Bạch Vũ Khiết mỉm cười áy náy.

“ Vậy tấm này?” Cô nhú mào, nhẹ nhàng hỏi.

“ Không tệ “

“ Vậy còn tấm này?”

“ Cũng được.....” Anh nhìn vài chục thiếp mừng sang trọng và đẹp đẽ trên bàn nhưng căn bản đầu óc anh không tập trung vào những thứ này.

Cuối cùng, Bạch Vũ Khiết cũng nhấn nại đến giới hạn, cô đập mạnh xuống bàn, đứng dậy,” Thương Nhạc, anh rốt cuộc là làm sao vậy? Chúng ta đang chọn thiệp mừng!”

Còn anh để cô có cảm giác, chuyện này giống như chẳng có quan hệ gì với anh.

Thương Nhạc phục hồi lại tinh thần lần nữa, khoe miệng khe động, ánh mắt không hề tập trung:” Loại chuyện này, em là phụ nữ thích tấm nào thì quyết định là được, anh không có ý kiến.”

“ Thích tấm nào nhất ư, thật ra mà nói, tấm nào ở đây em đều không thích kiểu dáng của chúng.” Cô lẩm bẩm, sâu trong mắt là ưu phiền.

“ Không thích? Vậy em nhìn mấy tấm khác xem sao?” Thương Nhạc đề nghị.

“ Cho dù xem những tấm khác nữa, kết quả cũng vẫn như nhau.” Không biết nghĩ đến điều gì giọng của cô trở nên mất mát.

“ Vì sao? Hay là em nói xem em thích kiểu dáng gì rồi chúng ta sẽ đặt làm “ Anh đưa ra cách giải quyết tốt nhất.

Bạch Vũ Khiết cắn môi, trong mắt lóe ra ánh sáng khác thường:” Thương Nhạc.....”

“ Hả?” “

“ Nhìn chúng ta có giống như kết hôn không?” Cô lại đề cập đến vấn đề đã hỏi từ trước, giọng điệu vẫn mang nét hoài nghi.

“ Vì sao lại hỏi như vậy?” Tuy công việc của cô và anh vô cùng bận rộn mà ngay cả thời gian rảnh rỗi đi chụp ảnh cưới cũng không có, nhưng là hiện tại bọn họ đang ngồi chọn thiệp cưới, cũng chuẩn bị để tuần sau sẽ gửi thiệp cưới, ngay cả lễ đường cũng đã được đặt trước, chỉ qua hai tuần lễ nữa sẽ kết hôn, lúc này cô còn hỏi vấn đề này không phải rất kì lạ hay sao?

Cô không khỏi nhú mào, không còn hơi sức gục xuống bàn:” Không biết.....có người nói với em, vì thứ quyền lực vô nghĩa mà lấy hạnh phúc của mình ra đánh đổi là chuyện ngu nhất, ngốc nghếch nhất.”

“ Ừ.....” Về mặt Thương Nhạc nghiêm túc, ánh mắt trở nên mơ màng, giống như đã được nghe những lời tương tự như vậy từ Mộc Nguyệt Ngân.

“ Thực sự mà nói, em chưa từng nghĩ tới hôn nhân là như thế nào, sau khi trở thành vợ chồng rốt cuộc nên làm cái gì, một chút khái niệm em đều không biết.” Bạch Vũ Khiết từ từ nói.

“ Hôn nhân mà em mong muốn cũng giống như của dì và chú (ý chỉ bố mẹ Thương Nhạc) hoặc giống như cha mẹ của em.....”

Anh sững sờ trợn to mắt.

Cô trừng mắt nhìn anh, vừa cười khổ sở vừa nói:” Anh cảm thấy chúng ta có thể giống như bố mẹ chúng ta không, có một thứ gọi là tình cảm ân ái sao? Em thật không thể tưởng tượng ra cùng anh có tình cảm yêu đương, nói những câu nói tình cảm ngọt ngào sẽ thế nào.”

Anh im lặng không nói gì bởi chính bản thân anh cũng không thể tưởng tượng ra được.

“ Chỉ mới nghĩ đến trong hôn lễ chúng ta hôn nhau.....thực sự mới nghĩ đến thôi đã thấy rất kỳ.” Cô rõ ràng đã có ý định lùi bước, thân thể không ngừng run rẩy.

“ Hối hận rồi hả? “ Về mặt Thương Nhạc không giống như đang hỏi, giọng nói không có bất cứ dao động, giống như anh đang hỏi vấn đề không liên quan đến anh.

“ Hối hận? Chuyện quyết định cùng anh kết hôn? Em.....dĩ nhiên không có.” Giọng nói Bạch Vũ Khiết rõ ràng đã có chần chừ do dự.

“ Bây giờ em nói như vậy chính là muốn nhấn mạnh không có tình yêu mà vẫn quyết định kết hôn chắc chắn sẽ không có hạnh phúc, phải vậy không?” Ngay cả anh cũng bắt đầu cảm thấy lúc trước hai người bàn bạc đi đến quyết định vì lợi ích kinh tế, rồi lại nhìn ánh mắt do dự lo lắng của cô, làm sao cô có thể phủ nhận?

“ Thương Nhạc, chẳng lẽ anh không có loại cảm giác này?” Bởi vì cùng anh tồn tại quan hệ lợi ích, cho nên anh tuyệt đối không quan tâm cảm giác do dự của cô đối với cuộc hôn nhân này.

Bởi vì không có tình yêu, cho nên đối phương có suy nghĩ thế nào thì cũng không quan trọng.

Chỉ là, nếu như là một người đàn ông khác.....Cô giật mình thế nhưng bản thân lại vô tình nhớ đến “ người kia” rất nhiều lần, cố gắng đuổi hình ảnh kia ra khỏi đầu, cố gắng không nhớ đến gương mặt dịu dàng của Trương Cường .

Cô đang nghĩ gì thế này? Sắp gả cho Thương Nhạc rồi, sao cô còn có thể nhớ đến “ người kia “ được?

Thương Nhạc không cách nào trả lời, trong đầu lại hiện lên gương mặt của Mộc Nguyệt Ngân.

Nếu như người anh cưới là Mộc Nguyệt Ngân, nếu như giờ phút này người đối diện là cô, có lẽ.....Chỉ nghĩ tới Mộc Nguyệt Ngân sẽ mặc lên người váy cưới, nhìn anh nở nụ cười má lúm là anh.....cảm thấy trong lòng thật ấm áp, suy nghĩ này.....thật là đáng sợ.

“ Anh không ngờ những lời nói này lại được nói ra từ miệng của em.” Anh càng không thể tin bản thân thế nhưng lại hy vọng giờ phút này người ngồi trước mặt anh là Mộc Nguyệt Ngân, anh.....bị suy nghĩ của chính mình làm cho sợ hãi.

“ Anh nói đúng, ngay cả em cũng không dám tin mình sẽ nói ra những lời không có tính chân thực như vậy.....Dù sao cả hai chúng ta đều không cần tình yêu, với chúng ta mà nói, tình yêu chỉ là vũ khí để chúng ta lợi dụng, chúng ta.....không cần tình yêu.” Bạch Vũ Khiết lẩm bẩm, giống như đang nói cho anh nghe, trên thực tế cũng là đang thuyết phục bản thân.

Không cần.....tình yêu? Chỉ coi là vũ khí để lợi dụng?

Thật sao? Thương Nhạc không dám không dám suy nghĩ, cũng không dám khẳng định lời nói của cô, càng không tán thành với suy nghĩ của cô, vào giờ phút này, trong đầu

anh có tiếng nói không ngừng kêu gào, yêu cầu anh phản bác lời nói của cô.

Cảm giác có một thứ vừa tức giận vừa phẫn uất đang trào dâng trong anh, chỉ vừa nghĩ tới hôn lễ, anh không khỏi cảm thấy bất mãn, không khỏi muốn nổi giận, không khỏi.....càng thêm nhớ người kia.

Sau hai ngày nữa, hôn lễ sẽ được cử hành.

Sau hai ngày, tất cả mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác.

Nếu chỉ còn lại hai ngày, công tác chuẩn bị dường như sẽ không kịp rồi.

Như vậy, giờ phút này anh rốt cuộc đang làm cái quái gì đây?

Xe đỗ lại trước cửa một nhà trọ cũ kỹ, Thương Nhạc hạ cửa kính xe, ánh mắt dừng lại ở lầu 4.

Anh rốt cuộc đang làm gì đây?

Rõ ràng sắp trở thành chồng của Bạch Vũ Khiết, sắp sửa có một thân phận mới, sẽ không còn độc thân, vậy.....anh rốt cuộc làm sao vậy?

Trở về nhà, tâm trạng anh càng nặng nề phiền não, khiến anh muốn chạy trốn khỏi căn nhà.

Bởi căn phòng kia lưu giữ quá nhiều thứ khiến anh hoài niệm, nhìn vào bếp, anh nhớ đến Mộc Nguyệt Ngân ca hát, gương mặt vui vẻ đi qua đi lại, ngồi ở phòng khách, anh nhớ đến thân thể cô rúc vào trên ghế salon, gương mặt buồn bã, vừa xem phim bi kịch vừa rơi nước mắt, nằm ở trên giường, anh nhớ đến những buổi đêm, nhiệt độ ấm áp của cô xóa tan cái lạnh lẽo của giường đệm, nhớ đến gương mặt quấy rầy khi động tình của cô.....

Anh sắp phải kết hôn, tại sao còn tới đây làm gì?

Thật ra thì anh biết đáp án, bởi vì cô chết tiết giữ đúng cam kết, ở bên cạnh anh một tuần, hết một tuần lễ, cô liền biến mất, từ thế giới của anh biến mất, không giống trong tưởng tượng của anh cô sẽ đột nhiên xuất hiện, không gọi điện thoại cho anh đến một cuộc, không liên lạc với anh, giống như biến mất khỏi thế gian, toàn bộ cổ phiếu và tài liệu của công ty cô cũng trực tiếp để nhân viên chuyển phát nhanh gửi tới công ty, ngay cả cơ hội cùng anh gặp mặt lần cuối đều không có.

Hành động của cô là cho anh biết, sẽ không còn gặp nhau, cho nên không cần nói lời từ biệt.....Cô yêu anh, không phải sao? Như vậy vì sao ra đi có thể dễ dàng như thế, tại sao không níu kéo, tại sao lại dứt khoát vô tình như thế?

Không hiểu, Thương Nhạc thực sự không hiểu được.

Đây rõ ràng là kết quả anh muốn, anh nên vui mừng mới phải, cô không còn dây dưa dài dòng với anh, giữ vững lời hứa hẹn của mình, giữa cô và anh đã kết thúc, cuộc sống trở lại quỹ đạo như trước, mà anh rốt cuộc còn tới nơi này làm cái gì?

Lầu bốn là một khoảng đen, ám chỉ cô không ở nhà.

Đi nơi nào? Lẽ nào cô không biết bây giờ đã là mười giờ?

Anh đã ngồi chờ ở đây được bốn tiếng, mà cô chưa từng xuất hiện đến một lần.

Một cô gái độc thân muộn như vậy vẫn chưa về nhà, không có đàn ông bảo vệ, cô không biết bây giờ xã hội có rất nhiều nguy hiểm hay sao?

Tâm trạng của anh cực kỳ phiền não, nhiều hơn là lo âu và lo lắng.

Một lát sau, anh quyết định tắt động cơ xe, rồi nhanh chóng mở cửa xe.

Nếu như anh không đi lên nhìn một chút, anh sẽ rất lo lắng, lo lắng cô thật ra đang ở nhà nhưng lại xảy ra tình huống xấu nào đó.

Đóng cửa xe, anh xoay người, ngay sau đó dừng lại bước chân, cặp mắt mở thật lớn, thân thể có chút rung động.

Phía trước, người phụ nữ đang bước vào ngõ hẻm chính là cô, chính là người anh muốn gặp Mộc Nguyệt Ngân.

Thì ra anh rất muốn cô! Cho đến khi tận mắt nhìn thấy cô, Thương Nhạc càng không phủ nhận, mọi tâm trạng phiền não liền biến mất trong tích tắc, giống như nó chưa từng tới.

Mộc Nguyệt Ngân đi về phía trước, bước một bước, sẽ quên lời hứa của Thương Nhạc, bước tiếp ba bước, sẽ quên Thương Nhạc nói muốn theo cô bất kể, tiến về trước mười bước, sẽ quên Thương Nhạc nói chờ anh trở về cũng là lúc cưới cô làm vợ,.....cô sẽ quên anh đã nói với cô muốn sinh rất nhiều đứa bé, quên anh đã từng thâm tình nói lời yêu cô, quên cái ngày hai người biệt ly, anh nắm tay cô muốn cô chờ anh.....

“ Không quên được, không quên được.....”

Đầu của cô vô cùng hỗn loạn, chỉ mù mờ đi về phía trước, đối với mọi thứ xung quanh không nhìn thấy.

“ Từ đầu, làm lại từ đầu.....”

Tiến về phía trước một bước, cô phải quên anh đã cho cô lời hứa, tiếp tục đi, cô sẽ quên lời thề anh hứa cưới cô làm vợ, lại bước tiếp.....

“ Nguyệt Ngân “

Không đúng, cô không nên nhớ tới giọng nói của anh, là cô nghe nhầm rồi, làm lại từ đầu, cô phải quên tất cả, cô nên quên Thương Nhạc, cô không thể hại anh nữa, cô.... ..

“ Em đang ở đây làm cái gì? Chẳng lẽ không nhìn thấy xe sao? “ Nhìn đôi mắt vô hồn của cô, hình như tinh thần của cô vẫn còn hoảng hốt khi nhìn xe phóng qua, tận mắt thấy cô đứng vào xe, sau đó ngã ngổ trên đất, lòng Thương Nhạc đau nhói.

Anh vừa vội vàng nâng cô dậy, vừa lo lắng kiểm tra thân thể của cô, rất sợ cô bị thương.

“ Thương.... ..Thương Nhạc?” Mộc Nguyệt Ngân nghi ngờ chăm chú nhìn vào người đàn ông giờ phút này đáng lẽ sẽ không xuất hiện tại đây, cô không dám tin lắm lắm.

“ Em đi đâu về? Trễ như vậy rồi, tại sao vẫn còn ở bên ngoài? Chẳng lẽ em không biết đi như vậy rất nguy hiểm hay sao?” Anh không phủ nhận mình rất lo lắng cho cô, nhưng anh lại không nhận ra bản thân mình trở nên thích nói lắm nhảm từ bao giờ.

“ Em.... ..Sao anh lại có mặt ở đây?” Xác định anh không phải do tưởng tượng ra, đôi mắt cô trở nên trong trẻo, nở một nụ cười má lúm, cố làm ra vẻ như không có chuyện gì.

“ Anh.....Anh vừa tiện đường đi qua, nhìn thấy em, cho nên.... ..” Anh không biết nói dối, biết lý do đưa ra của bản thân vừa giấu đầu lòi đuôi của bản thân thật buồn cười.

“ Vậy à? Vậy.... ..vậy thì thật tình cờ.” Đáng tiếc cô nghe không hiểu, vẫn mỉm cười như cũ.

“ Em.... ..” Rõ ràng vừa rồi đáng vẻ cô còn giống như u hồn, vì sao bây giờ giống như chưa từng có chuyện gì? Thương Nhạc nhíu mày, cảm giác giờ phút này nhìn gương mặt của Mộc Nguyệt Ngân rất gương ép.

“ Nếu là tiện đường ghé qua, anh đã ăn gì chưa? Có muốn đi lên.... ..không, ý của em là, có muốn ra đầu ngõ ăn một chút gì không? Chúng ta đã lâu.... ..không, ý em là.... ..khó được có cơ hội gặp nhau.” Cô đã rất lâu không gặp anh rồi, rất nhớ anh, chính là không thể nói.

Hiện tại cô không có tư cách nói nhớ nhưng anh, không có quyền làm tổn thương anh.

“ Anh đã ăn rồi “ Anh lần nữa lựa chọn nói dối.

Nhìn bộ dáng của cô, anh biết bản thân nhớ nhung và khát vọng cô đến nhường nào.

Anh nghĩ đến cô, lại không thể thấy cô, chỉ cần thấy cô, tất cả mọi quyết tâm trong nháy mắt đều biến mất, anh biết, anh đã sớm biết mình đã thua, không đúng sao? Cũng bởi vì biết trước kết quả, cho nên anh thừa nhận, thừa nhận thì ra anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, thật ra anh biết yêu, chính cô đã đem virus tình yêu lây cho anh.

“ Vậy sao? Anh đã ăn rồi, vậy thì thật đáng tiếc.....Anh có muốn cùng em đến một tiệm nào đấy uống cà phê sao? ” Cô không có tư cách mời anh lên lầu, coi như da mặt cô có dày cỡ nào cô cũng không thể vi phạm lời hứa với anh, cho dù là mở miệng mời anh, anh cũng sẽ không đồng ý.

Cô không xứng đáng được anh yêu, càng không thể nào trở thành tình yêu của anh, dù sao cô cũng chỉ là.....người xen ngang.

Đôi mắt bắt đầu nóng lên, trong mũi cũng dần chua xót, cô nắm chặt đôi tay, ép buộc bản thân phải kiên cường.

“ Không cần, em nên lên lầu nghỉ ngơi đi.” Xem sắc mặt của cô cực kỳ tái nhợt.

Mới gần ngủ hơn mười ngày không gặp mặt, cả người cô đã gầy.....cô rốt cuộc có chăm sóc bản thân mình tốt hay không? Cô có biết giờ phút này nhìn bộ dáng của cô làm anh cảm thấy lo lắng?

“ Em.....nói cũng phải, cũng đã hơn mười giờ, sao có thể uống thư này được chứ? Uống vào, sẽ không ngủ được.....” Nghe anh từ chối, Mộc Nguyệt Ngân khẽ mỉm cười, lông mi hơi sụp xuống.

“ Lên đi! Chờ trong phòng em sáng đèn rồi, anh sẽ đi.” Thương Nhạc nhẹ nhàng đẩy cô.

Anh nghĩ muốn ôm cô thật chặt, khát vọng đem thân thể nhỏ bé yếu đuối của cô ôm vào trong ngực, muốn lau đi gương mặt mỉm cười giả tạo của cô.....Anh biết cô đang gượng cười, điều đó khiến trái tim anh càng thêm đau đớn.

Ông trời! Anh cũng sắp không hiểu chính mình nữa rồi, anh xúc động và khát vọng rồi lại nhưng nhớ một người phụ nữ, anh đã rơi vào cạm bẫy tình yêu mất rồi.

Căn môi, trong chớp mắt có sự do dự, cô chậm rãi xoay người, hướng về trước nhà trọ.

Đột nhiên, cô không biết nghĩ đến điều gì, vội vàng xoay người lại.

“ Thương Nhạc.....hôn lễ khi nào thì cử hành?”

Anh chần chờ một lát “ Hai ngày sau.”

“ Hay ngày.....ừm, vậy.....thật là tốt.” Trái tim như bị đục khoét thành một cái lỗ rất to, cô cảm thấy trong tim như truyền ra tiếng khóc.

Xoay người lần nữa, cô từ từ đi về phía trước.

“ Thương Nhạc, anh.....em quên nói lời chúc mừng anh.”

Ánh mắt anh chớp động khó hiểu, gật đầu một cái:” Cảm ơn.”

Đi mấy bước, cô lại vội vàng xoay người.

“ Thương Nhạc, anh.....”

“ Cái gì? “ Thương Nhạc nín thở, chờ đợi cô nói tiếp.

“ Anh.....” Cô hít sâu một hơi, nuốt vào những lời định nói, sửa lại lời nói:” Chúc anh hạnh phúc.”

Mở to mắt kinh ngạc nhìn cô, anh không cách nào lên tiếng, chỉ có thể gật đầu.

Bọn họ bốn mắt nhìn nhau, trầm mặc không nói gì.

Mộc Nguyệt Ngân cắn cắn môi, cứng ngắc xoay người, cố gắng đè nén tiếng khóc, nắm váy, đi từ từ vào cửa chính nhà trọ.

Chúc anh.....hạnh phúc?

Nở một nụ cười đắng chát, xác định lâu bốn sau khi đã sáng đèn, Thương Nhạc ép buộc bản thân mở cửa xe, ngồi vào trong xe.

Hạnh phúc của anh.....là chính bản thân anh muốn buông tay, anh đã không còn hạnh phúc nữa rồi.

Tiến vào phòng, Mộc Nguyệt Ngân đột nhiên lại lao ra nhà trọ, nhìn chiếc xe rời đi, cô vội vàng đuổi theo.

“ Thương Nhạc.....Thương Nhạc, dừng đi.” Nước mắt lăn dài khóe mắt, cô vươn tay muốn ngăn cản anh rời đi.” Thương Nhạc, anh có tin có một người yêu anh, mỗi một kiếp cô ấy không ngừng tìm kiếm, một kiếp lại một kiếp chưa bao giờ buông tha cho khát vọng được gặp lại anh, cô ấy chỉ hy vọng có thể ở bên cạnh anh, cùng anh đời đời kiếp kiếp không xa rời, cô ấy chỉ yêu anh, yêu duy nhất mình anh.....Em chỉ hy vọng sẽ không bao giờ quên đi anh, nhưng lại không thể yêu anh.....Thương Nhạc, đừng bỏ rơi Nguyệt Ngân, đừng đi.....đừng để em lại mất đi anh.....”

Chiếc xe mang theo tình yêu của cô càng lúc càng xa dần, xa cũng như anh và cô, hữu duyên vô phận, cho dù cố gắng thế nào đi nữa, kiên trì thế nào đi nữa, ngoảnh đầu nhìn lại vẫn chỉ là biệt ly.

“ Thương Nhạc, Nguyệt Ngân đã không còn cơ hội nữa rồi, không còn kiếp sau nữa rồi, không thể nhớ anh thêm nữa, không thể nhớ đã từng yêu một người đàn ông như thế, cũng đã không thể nhớ tới anh Nhạc Nhạc của cô.....Thương Nhạc, đợi em, chỉ một chút thôi, em không muốn chấm dứt tất cả, đừng bỏ lại em, đừng đi.....”

Té ngã rồi lại bò dậy, mặc dù chân đã không còn sức nhưng cô không muốn từ bỏ, cô không muốn buông tay, cô không muốn giữ đúng lời hứa cam kết nữa.

“ Thương Nhạc.....Thương Nhạc.....”

Hình ảnh chiếc xe ngày càng mất hút trong đôi mắt của cô, nước mắt khiến cô không nhìn rõ, cô bật khóc nghẹn ngào, cõi lòng tan nát, trái tim cô không còn lạnh lặn nữa rồi.

Cô rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng? Cô đã thua ông trời, thua hoàn toàn triệt để ? Ngoại trừ khóc ra, cô còn có thể làm được gì?

Trái tim cô chưa xót và đau đớn, cảm nhận được bóng tối bao trùm xung quanh, nếm được mùi vị của tuyệt vọng, cũng nếm đến vị mặn của nước mắt, cô không thể giả vờ tiếp tục vui vẻ.

“ Một tiểu thư.” Một giọng nói quen thuộc vang lên.

Mộc Nguyệt Ngân ngẩng đầu lên, chần chừ mở miệng:” Kỷ.....Kỷ tiên sinh.”

Kỷ Thiệu vẫn mặc một thân áo bào (hay áo khoác gì đó), sắc mặt ôn hòa ngồi xổm xuống trước mặt cô:” Xin lỗi, hôm qua tôi mới trở lại, trợ lý của tôi nói cô đã tìm tôi một tháng nay.”

Tuyệt vọng nhìn người đàn ông trước mặt mình, cô đau khổ khóc thút thít:” Kỷ tiên sinh”

Nhớ đến bóng dáng cô mới đuổi theo chiếc xe rồi lại bật khóc thút thít, lại nhìn đến bộ dáng bi thương của cô bây giờ, Kỷ Thiệu sớm đã hiểu rõ mọi chuyện, lắc đầu một cái:” Tôi đã nói, cô nghịch thiên, cho dù có kiên trì thế nào đi nữa kết quả hữu duyên vô phận như cũ sẽ không thay đổi, đây là cô nợ anh ta, tổn thương anh ta ba đời, anh ta lấy một đời bị thương tổn trả lại cho cô, đây là kết quả tốt nhất.”

Không biết nhớ tới cái gì, đáy mắt anh thoáng qua một tia nghi ngờ.

Hôm đó, lúc anh bắt tay Thương Nhạc, rõ ràng đã thấy được vận mạng cũng như quá khứ trước đây, giữa anh ta và Mộc Nguyệt Ngân phải.....Thế nào lại biến thành như thế? Chẳng lẽ anh đã nhìn sai lầm rồi sao?

“ Kỷ tiên sinh.....” Hữu duyên vô phận.....

“ Quên tất cả đi! Yên tâm, sẽ không còn đau khổ nữa.” Giọng điệu Kỷ Thiệu trầm trầm nói.

“ Kỷ tiên sinh, tôi.....tôi không quên được” Đành rằng là cố quên, nhưng nói quên là dễ dàng quên ngay được? Nếu đơn giản như thế, lòng của cô sao còn quặn đau đến thế.

Có lẽ anh đã nhìn lầm thật rồi.....

Kỷ Thiệu vươn tay, lòng bàn tay che lên trán cô:” Nếu như có tâm, tất cả trí nhớ tự nhiên sẽ biến mất.”

“ Tâm?” Có lòng sẽ biến mất sao?

Cô ngoảnh đầu, nhìn chiếc xe biến mất nơi xa.....

“ Thực sự yêu một người, cô sẽ hy vọng khiến anh ta khổ sở sao? Cô sẽ hy vọng trở thành gánh nặng của đối phương sao? Nếu như tình yêu của cô cố chấp đến thế, như vậy nên hy vọng người kia sẽ được hạnh phúc mãi mãi, không phải sao?”

Đúng, cô nên làm vậy, cô nên nghĩ như vậy, cô nên hy vọng như vậy.....Cô phải buông tay thôi.

Mộc Nguyệt Ngân tuyệt vọng nhắm mắt lại, mặc cho nước mắt không ngừng chảy xuống.

Có, cô có trái tim, cô hy vọng Thương Nhạc hạnh phúc, chỉ cần anh vui vẻ, cô cũng sẽ vui vẻ.....Đúng, cô phải làm vậy.....cô hy vọng.....

Buông anh ra từ đây, từ nay sẽ không gặp anh nữa, từ đây quên anh thôi.....

15. Chương 15

Trong ánh mặt trời rực rỡ của buổi trưa, tiếng nhạc cất lên, trong giáo đường tràn ngập các vị khách.

Các nhà báo, truyền thông lớn nhỏ đều tập trung ở bên ngoài giáo đường, bởi đây là cuộc hôn nhân vì mục đích kinh tế nên rất được mọi người đặc biệt quan tâm, dù sao thời đại này việc kết thân giữa các tập đoàn không còn là chuyện lạ, hơn nữa cô dâu chú rể từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, hai bên gia đình đồng thời cũng là bạn bè, ngoại trừ lợi ích ở bên ngoài thì mọi người không thấy có gì lạ cả.

Chú rể đã đứng ở trước đài, vẻ mặt cực kì lạnh nhạt, không hề có một chút nào của vẻ mặt vui mừng, chân mày vẫn luôn cau lại.

Giáo đường rất ồn ã, lúc cánh cửa lớn của lễ đường mở ra thì mọi thứ bỗng chốc yên lặng.

Mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa.

Cô dâu khoác lên người bộ váy cưới bằng lụa trắng tinh khôi đính hàng trăm viên kim cương, cô cực kì xinh đẹp và rực rỡ nhưng vẻ mặt của cô lại rất cứng ngắc, giống như cố tỏ vẻ vui mừng, cả người toát ra sầu bi và do dự.

Khi cô từng bước từng bước đi về phía chú rể thì bước chân càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng chậm lại, lặng lẽ quan sát các vị khách ở hai bên đường đi, bó hoa cầm trên tay cô bị nắm thật chặt, cái nhìn chăm chú tập trung vào một người đàn ông, lúc đầu trong mắt có sự kinh ngạc, thái độ muốn lùi bước càng mãnh liệt hơn.

Người đàn ông kia ánh mắt thâm trầm, nở một nụ cười chua xót, nhưng trong mắt lại tràn đầy thâm tình.

Bạch Vũ Khiết cụp mắt, ép buộc bản thân không nhìn đến người đó, cắn cắn môi, cô cứng nhắc tiếp tục bước về phía trước.

Thương Nhạc đợi cô, nội tâm không ngừng đấu tranh, trong đầu lúc nào cũng có âm thanh thúc giục anh nhanh chóng rời khỏi đi, dừng tiếp tục hôn lễ rực rỡ này nữa nếu không anh nhất định sẽ hối hận.

Một tiếng nói khác ngay sau đó lại vang lên, nói với anh rằng, vì một người phụ nữ mà hy sinh lợi ích thì mới thật hối hận.

Chuyện đã đến lúc này, anh không thể quay đầu, không thể đổi ý, tất cả mọi người đang nhìn, nhà báo truyền thông đều đang đợi bên ngoài, nếu như anh hủy bỏ tất cả tại đây, không chỉ anh mà ngay cả người nhà của anh, Vũ Khiết và cả cha mẹ cô ấy đều trở thành trò cười của mọi người.

Đây là quyết định của anh, là sự lựa chọn của anh, anh muốn cưới người trước mặt này dù không có tính yêu, nhưng lại có thể làm một đôi vợ chồng tương kính như tân*.

Thương Nhạc, em yêu anh, em rất yêu anh.... ..

Tiếng nói này cực kì quen thuộc, không ngừng lặp lại bên tai anh.

Thương Nhạc, tình cảm em dành cho anh, anh sẽ không bao giờ hiểu.... ..chuyện chưa đến cuối cùng, thì chưa thể khẳng định.... ..

Đây chính là cuối cùng, đáp án đã ngay đây rồi, anh hiểu tình yêu của cô, nhưng là anh.... ..anh không yêu.... ..Không!

Mở to mắt, Thương Nhạc nhìn người phụ nữ bên cạnh, đúng lúc cô cũng đang nhìn anh, trong mắt cô và anh đồng dạng đều tràn ngập e sợ, cô.... ..

Không! Anh đã sớm biết mình yêu cô rồi, không phải sao? Tim của anh đã sớm bị cô thu phục, đã sớm rơi vào cạm bẫy tình yêu của cô.

Cho nên anh do dự, tất cả là vì ích lợi, nhưng bây giờ đối với anh mà nói, những lợi ích này trở nên quá nhẹ nhàng, quá nhỏ bé, một chút giá trị đã còn không có.... ..Tại sao lại như vậy? Hiện tại anh cảm thấy cảm giác yêu một người, so sánh mọi thứ với yêu một người thì mọi thứ đều dễ dàng buông tay.

” Thương tiên sinh? ” Mục sư tỏ vẻ nghi ngờ lên tiếng.

Thương Nhạc lấy lại tinh thần, mờ mịt ngẩng đầu nhìn lại mục sư.

” Ngài nguyên ý cưới tiểu thư Bạch Vũ Khiết làm vợ, cả đời yêu cô ấy, tôn trọng cô ấy, làm bạn với cô ấy, cùng yêu thương giúp đỡ lẫn nhau, cho dù có đau ốm bệnh tật vẫn sẽ gắn bó đến cuối đời sao? ” Mục sư lặp lại lời thề lại vừa giống như đặt câu hỏi.

Từ khi trở thành mục sư đến đây, lần đầu tiên ông gặp một đôi vợ chồng sắp cưới kỳ lạ thế này, trên mặt chú rể và cô dâu không hề có một chút nụ cười vui mừng, một người thì đắm chiêu suy nghĩ, một người thì nét mặt u sầu, giống như không muốn kết làm một đôi liên cảnh.

” Tôi....” Đứng ở một nơi thiêng liêng trong giáo đường, bốn phía đều tràn ngập hơi thở thánh khiết, Thương Nhạc không mở miệng được, do dự nhìn cô dâu Bạch Vũ Khiết của anh, hai mắt của cô long lanh nước mắt, gương mặt u sầu đau thương, anh bỗng chốc bình tĩnh mọi thứ.

Thì ra tất cả đều là anh không đúng, cô cũng giống như anh, không thể chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Ông trời! Anh đang kiên trì vì cái gì chứ ? Anh cố chấp vì cái gì? Lấy hạnh phúc cả đời ra đánh đổi có đáng giá thật không?

Không, tuyệt đối không đáng giá.

Cho dù lấy được bao nhiêu lợi ích, quyền lợi, tiền tài, danh tiếng nhưng anh sẽ không thể vui nổi.

Anh nghĩ muốn....anh muốn cô gái anh yêu luôn ở bên anh.

” Vũ Khiết....” Đôi con người rực sáng, quyết định tiếp nhận tất cả mọi chuyện, quyết định không kiên trì cố chấp nữa, Thương Nhạc mỉm cười chân thành.

Bạch Vũ Khiết cố kìm nước mắt, áy náy mở miệng:” Thương Nhạc, em hối....” hối hận.

Anh vươn tay, ngắt lời cô, nhẹ nhàng hôn lên gương mặt của cô, cười nói:” Hôn nhân thật sự không thể đem ra làm trò đùa, em nói có đúng không? ”

” Thương Nhạc? ” Cô nghi hoặc nhìn người đàn ông bỗng nhiên trở nên thật xa lạ.

” Anh....xin lỗi em, anh không thể kết hôn với em.” Bất chợt Thương Nhạc tuyên bố rất đồng dục.

Giáo đường bỗng trở nên ồn ào.

” Em cũng xin lỗi anh, em....” trái tim cô đã trao cho cho người đàn ông khác mất rồi, vì người kia, cô nhận ra rằng việc mở rộng phát triển công ty đã không có ý nghĩa gì nữa.

” Anh biết, anh cũng vậy ” Giờ phút này anh chỉ muốn gặp cô gái anh yêu, là cô đã khiến anh trở thành trò cười cho mọi người.

” Như vậy chuyện hợp tác của hai công ty....”

” Chờ sóng gió qua đi, nếu như em đồng ý, chúng ta vẫn có thể tìm biện pháp khác giải quyết vấn đề này.”

Trong giáo đường, mọi người bàn tán xôn xao.

Thương Nhạc nhẹ nhàng vỗ vai Bạch Vũ Khiết, xoay người cất bước, kéo xuống nơ ở cổ, anh nở nụ cười tươi.

Giờ đây, anh muốn theo đuổi hạnh phúc của mình.

***** Chương tiếp*****

Thương Nhạc vội vàng xuống xe, tiến vào nhà trọ cũ kĩ.

Bốn tầng lầu lúc này với anh giống như quá cao.

Muốn gặp cô, muốn được thấy cô, anh nghĩ phải nhanh lên để được nhìn thấy Mộc Nguyệt Ngân.

Anh muốn nói cho cô biết, cô đã bắt được trái tim của anh rồi, anh tình nguyện nhảy vào đầm lầy tình yêu.

Nếu người đó là cô, anh sẵn sàng vứt bỏ tất cả kiên trì, bởi vì tình yêu cô trao quá mãnh liệt, thâm tình của cô khiến anh không tự chủ phải lao vào.

Một tầng, hai tầng, ba tầng, mặc dù không tới mấy phút nhưng đối với anh mà nói nó vẫn quá dài.

Khi nhìn thấy anh xuất hiện trước mặt, không biết cô sẽ có vẻ mặt thế nào đây?

cô sẽ rất vui mừng, sẽ cười rộ lên, sẽ không ngừng ở bên tai anh nói những lời nói ngọt ngào tình tứ.

Anh muốn cho cô biết, tình yêu của cô, cố chấp của cô, tình cảm cô dành cho anh, anh biết và anh thật sự rất hiểu.

Nở một nụ cười hạnh phúc, giờ phút này đôi con người lạnh lùng của anh lại toát ra ngọn lửa nóng bỏng.

Anh rất hiểu cô yêu anh nhiều thế nào, bởi vì anh cũng giống như cô.

Trong lòng tràn ngập vui mừng đi tới tầng bốn, hình ảnh trước mắt khiến anh giật mình, đôi mắt mở lớn.

Cửa chính nhà Mộc Nguyệt Ngân được mở toang, có vài người công nhân khuôn vác đang khiêng hòm chuẩn bị xuống tầng.

Thương Nhạc vội càng ngăn cản bọn họ, vội vàng hỏi:” Xin hỏi, chủ nhà này đâu rồi?”

” Chúng tôi không rõ lắm, là một vị tiên sinh thuê chúng tôi tới dọn dẹp những thứ này.”

” Muốn đưa đến đâu?” Tiên sinh? Thương Nhạc kinh ngạc cùng rất nhiều nghi vấn.

” Phía Nam ”

” Không phải là một tiểu thư tên là Mộc Nguyệt Ngân ủy thác các anh sao?”

” Không, là một lão tiên sinh họ Mộc ”

” Lão tiên sinh họ Mộc?”

Thương Nhạc vội vàng lấy di động ra, nhấn xuống một dãy số.

” Nối máy với bộ phận quản lý ”

Biết rõ giờ phút này phần lớn nhân viên công ty vẫn còn ở hội trường hôn lễ nhưng anh không thể suy nghĩ được như thế.

” Anh lập tức về công ty, đem lý lịch thư kí Mộc đến phòng tôi, trong vòng nửa tiếng nữa tôi sẽ đến công ty ”

Cô đã đi? Rồi khỏi nơi này?

Cô....buông tha anh.

Chết tiệt! Đều do anh ngoan cố cùng với cái thứ kiên trì nực cười mới khiến cô buông tay với anh.

Đều do anh, nếu như không tìm được cô, anh sẽ hối hận, cực kì hối hận.

Thương Nhạc lao xuống lầu, tâm trạng vốn tốt đẹp đột nhiên biến mất, không cười nổi, lòng nóng như lửa đốt, anh không cần cô rời đi, không muốn cô rời đi, không cần cô buông tha với anh.

Cho anh thêm một cơ hội, xin tiếp tục yêu anh, anh bảo đảm lần này sẽ không dễ dàng buông tay, sẽ không để cô phải đau lòng nữa.

Lao ra khỏi nhà trọ, anh vội vàng ngăn lại taxi.

Lúc này, một bà lão lưng gù đi qua cạnh anh, do thân thể quá còng (gù) khiến người ta không thể thấy rõ gương mặt của bà.

Lảo đảo vài bước, bà bị vấp phải cục đá dưới chân, chỉ chút nữa là sẽ té ngã trên mặt đất.

Thương Nhạc phản xạ nhanh, vội vàng đỡ được, đưa tay ra làm chỗ dựa cho bà:” Bà cụ, bà có làm sao không....”

Bà lão nở một nụ cười quý dị, nắm thật chặt tay của anh, hành động nhanh đến nỗi không giống như một bà lão già yếu.

” Bà định....” Anh nghi ngờ nhú mày, trong nháy mắt cảm giác một thứ xung kích tác động vào đầu anh, hàng loạt các hình ảnh lướt qua trong đầu.

Một cô gái mặc bộ đồ cưới, đứng tại vách đã khóc thút thít, trên mặt tràn ngập sự tuyệt vọng, ánh mắt thần thờ, sau đó nhảy xuống, mất hút trong lớp sóng biển nhấp nhô.

Ngực anh nóng như có lửa đốt, đau đến giống như không thở nổi, nghe được cô không ngừng gọi tên người khác, thấy gương mặt của cô.

Một cô bé suy yếu nằm ngã trên mặt đất, cánh môi cố gắng động đậy, miệng lẩm bẩm gì đó, trong mắt tràn đầy nước mắt đau thương.

Mắt anh cũng nóng lên, anh cảm thấy đau lòng và sợ hãi, trong nháy mắt nhìn thấy cô tử vong, thấy gương mặt của cô....

Cô gái nằm trên giường, vì mắc bệnh nan y mà hơi thở dần dập, trong miệng chảy ra máu tươi làm người ta kinh hãi, đôi mắt vô hồn, vẫn khẽ gọi một cái tên như trước.

Cổ họng đau đớn như bị chặn lại, đau đến không nôn ra được, cảm giác khó chịu, anh nghe thấy cô oán trách trời cao bất công, thấy gương mặt tái nhợt của cô....

Bà lão già yếu nở nụ cười từ ái, trong mắt có hơi nước long lanh, ngắm nhìn người thiếu niên, vẻ mặt bà hết sức đau thương, từng lời nói nói cho anh biết, cô tới quá sớm, lần sau sẽ đi chậm hơn một chút, sẽ không ngừng tìm kiếm anh, sẽ đem hết khả năng vào kiếp sau để anh được hạnh phúc, cô muốn hai người có thể nối lại tiền duyên....

Trợn to mắt, anh không thể động đậy, bởi vì nhìn thấy gương mặt của thiếu niên, bộ dáng vất vả của bà lão, nhìn đến bản thân không ngừng khóc sùi sụt....

Đau đớn ngày càng mãnh liệt hơn, mỗi một lần đều khiến toàn thân anh run rẩy, vô lực, giống như sắp ngã xuống đất.

Sau đó....

Thương Nhạc, anh sẽ không hiểu được, em yêu anh nhiều thế nào....

Thương Nhạc, em yêu anh, thật sự rất yêu anh....

Thương Nhạc, Thương Nhạc....

” Bắt đầu từ hôm nay, cô ấy là thư kí của anh, Mộc Nguyệt Ngân.”

Ánh mắt cô gái này thâm tình nhìn anh, cô nở một nụ cười má lúm.

Đúng rồi, anh nhớ lại chuyện trước đây, đó là lần đầu tiên anh gặp Mộc Nguyệt Ngân, lúc ấy anh không tính là chán ghét cô nhìn anh với ánh mắt say đắm, nhưng cũng không phải là ưa thích, bởi vì bên người anh có quá nhiều phụ nữ ngắm nhìn anh như vậy.

Nhưng rồi, có một ngày thư ký của anh không còn dùng con mắt thâm tình nhìn anh nữa, làm cho anh cảm thấy khó chịu, thậm chí cảm giác giác không quen với thái độ lạnh lùng của cô.

Thương Nhạc, tình cảm của em dành cho anh, anh sẽ không hiểu....

Gương mặt kia, vô số lần cô luôn tràn ngập quyền luyến thâm tình, luôn là gương mặt như vậy ngắm nhìn anh, luôn là....yêu anh.

Bên tai truyền đến tiếng ồn ào, Thương Nhạc phục hồi lại tinh thần, nhìn bầu trời chói chang, xung quanh người tới người đi rất đông.

Anh cúi đầu, bàn tay đầy nếp nhăn chậm rãi buông khỏi tay anh.

Tiếng cười vừa sắc bén nhưng lại vô cùng nhỏ truyền vào tai anh, anh chưa kịp phản ứng, bà lão đã cất bước rời đi.

Trước mắt, thế giới dần trở nên mơ hồ, anh cố gắng cử động tay, chạm vào mắt của mình thì mới phát hiện, là có nước mắt.

Anh đang khóc, nhưng tại sao? Anh đau đớn, chưa bao giờ trải qua cảm giác khó chịu thế này, tại sao chứ? Mới vừa rồi, là chuyện thế nào?

” Đợi chút, xin hỏi bà rốt cuộc là ai?”

Thương Nhạc nhanh chóng xoay người lại, phát hiện bà lão xa lạ đã biến mất khỏi tầm mắt.

Kinh ngạc trợn to cặp mắt, anh hít một hơi thật sâu, đưa tay hướng về phía taxi cách đó không xa vậy vậy.

Nguyệt Ngân....Anh muốn nhìn thấy cô, ngay bây giờ, ngay lập tức!

Dưới yêu cầu của anh, xe taxi nhanh chóng lăn bánh.

Mặc bộ quần áo tối màu, bà lão bước từ chỗ tối đi ra:” Hừ hừ, như vậy là đủ rồi, vậy là thỏa mãn rồi chứ, Hai người các người cố chấp như nhau, một kiếp lại một kiếp cố chấp khiến ta nhìn thật chán ghét.”

Bà nở nụ cười âm trầm, đôi con ngươi chớp động bỗng toát lên vẻ hiền từ, gạt đầu một cái, bà lại khom lưng, che giấu đi gương mặt của mình.

” Ai muốn giúp các người đời này chứ hả? Ai thêm mềm lòng chứ? Hừ hừ, là vì ta không ưa đôi nam nữ này mỗi lần uống xong bát canh của ta lại làm hỏng chuyện tốt của ta, lãng phí một kiếp lại một kiếp....hừ hừ, ai thêm sinh lòng thương cảm chứ? Đời sau cũng đừng mong ta cho cơ hội....”

Xoay người lại, bà lão chậm rãi bước về phía con hẻm nhỏ hẹp tăm tối, cho đến khi biến mất, tiếng cười của bà vẫn không ngừng vang vọng.

Đứng ở trên vách đá, gió biển không ngừng thổi mạnh vào, Mộc Nguyệt Ngân chăm chú nhìn về phía xa, tóc dài đen nhánh tung bay trong gió, đôi mắt vô hồn.

Chậm rãi vươn cánh tay về phía trước, cô mở bàn tay ra, lại từ từ nắm lại, giống như muốn nắm thứ gì đó, nhưng cái gì cũng không bắt được.

” Hôn lễ....chắc là rất long trọng?”

Cô nhớ mình yêu một người đàn ông, tên của anh là Thương Nhạc.

” Cô dâu hân cũng rất xinh đẹp? ”

Cô làm bạn bên anh, chỉ vụn vụn có bốn tháng.

” Được mọi người chúc phúc, thật là tốt.”

Cô tin rằng mình biến mất, với anh là một chuyện tốt.

Nước mắt chưa từng ngừng rơi một lần, không ngừng chảy xuống, cô cũng không biết sẽ còn chảy bao lâu nữa.

Trái tim thôi thúc cô, cô tự nói với mình, đây là chuyện phải làm, chỉ một chút nữa thôi, cô sẽ không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Nhưng cho đến tận bây giờ, cô vẫn đang đối gạt chính mình.

Cô nhớ Thương Nhạc, nhớ cô yêu anh, nhớ lại từng đoạn quá khứ trước kia....

” Nguyệt Ngân không còn oán trời cao bất công, đã không có duyên cũng không có phận, dù cho cưỡng ép cũng không được gì.” Cô nở nụ cười nhàn nhạt, mặc kệ cho nước mắt tuôn rơi.

Cô nhớ Thương Nhạc, nhớ rằng cô yêu anh....nhưng mỗi một lần nhớ lại, cô cũng không còn chắc chắn nhớ được rõ ràng chính xác nữa hay không.

Vì cô có tâm sao?

Ngắm nhìn phương xa, Mộng Nguyệt Ngân từ từ bước về phía trước một bước.

Bên dưới là màu xanh dương của vực sâu thăm thẳm, ánh mặt trời chiếu rọi mặt nước, tạo nên bức tranh vừa trắng lợt vừa huy hoàng.

Cô nhấc chân, bước tiếp về phía trước một bước, hai chân cô khép lại, đứng trên vách núi.

Thân thể chỉ cần nhẹ nhàng ngã về phía trước, sẽ rơi xuống dưới.... Chuyện này giống như đã từng diễn ra, cô cũng từng đứng ở vị trí nguy hiểm này, không chút chần chừ tung người nhảy xuống.

Cô....có sao?

Cô....có sao? Là xảy ra ở nơi nào vậy? Khi nào cô lại có thể làm ra loại chuyện nguy hiểm như vậy?

Lắc đầu, cắn cánh môi, không thể, cô nhận ra bất luận thể nào cô cũng không nghĩ ra nổi, cho dù cố gắng trí nhớ vẫn không nhớ ra được.

Đúng rồi, cô quyết định muốn quên Thương Nhạc, người đàn ông cô yêu, cô....ông chủ của cô.

Đó là một người đàn ông cuốn hút, luôn lạnh lùng, cô mê luyến người đàn ông này, cô yêu anh, khi anh nói sẽ kết hôn, thật đau lòng.

” Thương Nhạc....”

Là ai nói với cô, nếu như có tâm, có thể quên tất cả?

Đúng rồi, là chính cô, nếu như có thể quên anh, anh sẽ được vui vẻ, cho nên cô phải làm như vậy.

Nhưng giống như lại quá khó khăn, dù sao yêu một người, không phải nói quên là dễ dàng quên được.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc trời đã chuyển sang hoàng hôn.

Mộng Nguyệt Ngân đứng ở vách đá, thật lâu thật lâu, cảm thấy cơ thể bắt đầu lạnh lẽo.

Nhìn về biển rộng xa xa, mọi thứ trở nên im ắng lạ thường.

Thân thể cô khẽ run, cúi đầu, trông mắt không còn chất chứa bi thương nữa, cô vươn tay, khát vọng bắt được hoàng hôn của trời chiều.

Đột nhiên, một sức lực rất lớn kéo mạnh cô về phía sau.

Chưa kịp hoàn hồn, chưa kịp lên tiếng, cô nhận ra mình ngã vào một vòng ôm ấm áp.

” Em ở đây làm cái gì? Em định làm gì?” Vô số lời chỉ trích tức giận và lo lắng vang lên.

” Em....” Cô không hiểu chuyện gì liền ngẩng đầu lên, chỉ biết giọng nói bên tai nghe thật quen thuộc.

” Em nghĩ nhảy xuống? Em lại dám làm như vậy?” Ánh mắt Thương Nhạc hỗn loạn, hình ảnh trong đầu với tình cảnh trước mắt thật trùng hợp, cô tự nhiên dám ác độc hù chết anh.

” Em....” Cái ôm siết chặt, cô sắp thở không nổi.

” Sao em dám làm như vậy? Em thể mà dám làm loại chuyện này? Chẳng lẽ muốn khiến cho anh hối hận cả đời? Em muốn thấy anh đau khổ cả cuộc đời sao?” Anh ôm cô càng chặt, giống như làm như vậy, anh mới cảm nhận được cô bình an bên mình, bình yên vợ sự trong ngực anh.

May mắn anh đến kịp, may mắn anh gặp cha của cô, may mắn mặc dù cha của cô chấp nhận lời giải thích của anh tuy vẫn tồn tại địch ý, nhưng ông vẫn nói cho anh biết cô ở nơi nào, cũng miễn cưỡng nói cho anh biết, nếu anh không tới nhanh sẽ không kịp kéo cô lại.

” Em....em không thở nổi, không thể....thở được.” Mộc Nguyệt Ngân cảm thấy hoa mắt, nghẹn ngào lắm lắm.

” Em không thấy hành vi vừa rồi của mình rất quá đáng sao? Cho dù anh chết tiệt làm sai, thì em cũng không thể dùng phương thức này để hành hạ anh, nếu như anh tới trễ một bước, có phải hay không....” Có phải sẽ tận mắt chứng kiến cô nhảy xuống vực, vĩnh viễn tự trách, vĩnh viễn đau khổ?

Anh có lỗi, anh tàn nhẫn, nhưng cô thì có lương tâm sao?

Cô thật đáng sợ, từng bước từng bước chiếm lấy trái tim anh, khiến lý trí anh lúc nào cũng phải giằng xé đấu tranh, tình yêu của cô khiến anh rung động nhưng hành động vừa rồi của cô mà gọi là có lương tâm sao?

Cô đáng ghét, không nên khiêu khích trái tim anh, không nên làm anh yêu cô, không nên....cô khiến anh trở thành trò cười của mọi người, đáng sợ hơn nữa là anh nhận ra, mình không hề bận tâm gì đến điều đó.

Ông trời! Anh chịu thua, anh có lòng tham chiếm hữu cô quá mạnh, anh xin chịu thua, anh thừa nhận mình thua bởi cố chấp và thâm tình của cô.

” Em mà dám lăm như vậy, anh sẽ hận em, sẽ cực kỳ hận em.”

Cô không biết một người không biết yêu một người, không biết tình yêu là thế nào, một khi đã yêu, sau khi hưởng đầy đủ dư vị ngọt ngào của tình yêu, đời này sẽ chỉ chung tình với một người duy nhất hay sao? Cô không biết khi anh học được tình yêu từ nơi cô, anh đã không thể rời con mắt khỏi người cô sao? Cô không biết....anh đã thật sự yêu cô nhiều như nào sao?

” Em không có....làm ơn, em rất khó thở, em thở không nổi, xin....” Xin anh mau buông cô ra a! Mộc Nguyệt Ngân cảm giác thế giới đang quay cuồng, cô khó chịu nhắm mắt lại, nhưng người đàn ông của cô không hề buông lỏng tay ra, anh vẫn gia tăng sức lực ôm cô.

” Có so với anh khổ sở hơn sao? Bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ trở thành chủ đề bàn tán của mọi người, tổng giám đốc tập đoàn Thương thị bỏ trốn khỏi hôn lễ, em có biết chuyện này sẽ trở thành trò cười bao lâu sao?” Thương Nhạc không khỏi tức giận mắng cô, khóe miệng lại giương lên không hề phù hợp với giọng điệu của anh.

Cũng may, may mắn anh đào hôn, may mắn anh đổi ý, may mắn anh vẫn có thể ôm cô, may mắn anh có thể giữ cô lại bên mình, may mắn....anh thừa nhận anh thật sự yêu cô.

Anh chưa bao giờ có bộ dạng giống như thế này, nhận ra mình quyết định đổi ý là đúng đắn.

Thật khó khăn mới thoát khỏi cái ôm mạnh mẽ của anh, Mộc Nguyệt Ngân xoay người, ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông trước mắt mình.

Trong ánh mắt của cô có chút nghi ngờ không thể tin nổi, nhìn anh giống như xa lạ, giống như không quen biết, người đàn ông này với cô không có chút nào quan hệ.

Nhìn cô tràn ngập nghi ngờ thắc mắc, Thương Nhạc cảm thấy sợ hãi:” Nguyệt Ngân?”

” Thương....Thương Nhạc?” Khẽ khàng kêu tên anh, ánh mắt cô nghi hoặc:” Anh....Sao anh lại ở đây?”

” Vì sao anh lại ở chỗ này? Mộc Nguyệt Ngân, bởi vì anh yêu em....lúc anh đứng trong giáo đường, đối diện với người phụ nữ khác, anh mới phát hiện rằng trong đầu mình tất cả đều là hình ảnh của em, kể từ khi em rời đi, mỗi giây mỗi phút đều nhớ em, anh....anh thừa nhận.” Anh lại lần nữa ôm cô vào trong ngực, cho đến giờ phút này, anh sẽ thừa nhận với cô những lời nói thật lòng, anh nhận ra nói ra những điều thật lòng có thể làm cho tâm tình thoải mái, không còn cảm giác có gì đó vướng ở cổ, không còn cảm thấy khổ sở khi không được ôm cô.” Em nghe được đúng không? Anh biết anh yêu em, cũng biết em cố chấp, hơn nữa biết được cảm giác yêu một người thì là thế nào, bất cứ chuyện gì cũng không còn quan trọng bằng, em đã thắng, anh thua rồi, nghĩ đến sẽ không còn được gặp lại em, nghĩ sẽ mất đi em, anh cảm thấy không vui về nỗi.”

16. Chương 16: Chương Cuối

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-an>